

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NÎNE

Sayı 54 / Haziran 1986 / 2-DM

YAZ ATILIMI BAŞARIYLA SÜRÜYOR

Kürdistan halkı, öncü güçleri PKK-ERNK-HRK önderliğinde dev adımlarla ilerliyor. Tarihinin en anlamlı ve en görkemli sayılarını açıyor. Artık, girilen ulusal kurtuluş yolu dönülmez kavaşağına geçerek, zaferle doğru hızla ilerliyor. 1986 Baharı ile birlikte, başta Kürdistan halkı olmak üzere, tüm Ortadoğu ve dünya halkları HRK birliklerinin kahramanca direnişlerine tanık oluyor. Bu direnişleri büyük bir özlem ve sempatiyle karşıyorlar. Bahar ayları boyunca ilan edilen zaferler bir kez daha devrimci silahlı direnişimizin kökleştğini ortaya koyuyor. Evet, tüm bunları

tek bir cümlede özetlemek mümkün: Kürdistan halkı, öncü güçlerinin yürüttüğü kahramanca direnişle tarihinin son derece büyük gelişmelerini yaşıyor.

Bahar Atılımı ardından yaygın eylemlerle geliştirilen Yaz Atılımı, sömürgeci-faşist orduyu çöküşle karşı karşıya getirmiştir. Ordudan firarların ve iç çatışmaların artışı bunun açık bir kanıtıdır. TC, tüm gücünü sarfederek, "köy korucuları"nı yeniden organize edip, stratejik köyleri kurmakta ve böylece ulusal kurtuluş mücadelemizin önüne engel oluşturmaya çalışmaktadır.

Devamı Syf: 2'de

Dersim'de Kızıl Direniş Egemen

Ulusal Kurtuluş Eylemlerimiz Sürüyor

Dersim'de ulusal kurtuluş eylemlerimiz yaygın olarak devam etmektedir. Bahar Atılımı süresince başta Pülümür, Çemişgezek, Pertek olmak üzere, alanın birçok yerinde devrimci intikam eylemleri geliştirildi. Bu eylemlerde onlarca sömürgeci asker öldürülürken, birçoğu da yaralanmıştır. HRK birlikleri tüm bu eylemler süresince bir savaşçıyı şehit vermişlerdir. Düşman kaybının yüksekliliği karşısında, HRK birliklerinin az bir kayıpla Bahar Atılımını başarı ile tamamlaması, Dersim'e Kızıl Direnişin egemen olduğunu göstermektedir.

Yaza giriş, Dersim'de gerçek

anlamıyla sıcak yaşandı. Bu sıcaklık mevsim sıcaklığından da öte, ulusal kurtuluş mücadelemizin sömürgeci düşmana karşı sağladığı zaferlerin ve yoğun direnişlerin sıcaklığıdır. Kuvurucu yaz güneşinin de ötesinde, sömürgeci düşmana yönelen intikam namlularının sıcaklığı, yüzyıllarca yıl öncesi yaşanan birçok olayı günümüze taşırmada, yine daha 40 yıl öncesinin acı olaylarının hesabını sormada son derece yakıcı olmaktadır. Yaşamaz ve elde edilemez sanılan birçok gelişme, bugün HRK birliklerinin PKK önderliğinde yürüttüğü mücadeleye...

Devamı Syf: 2'de

Bingöl-Karakoçan Hattında

Onlarca Sömürgeci Asker Öldürüldü

Bahardan yaza doğru geçerken, Bingöl-Karakoçan hattında yaygınlaşan ve sömürgeciyi ağır kayıplara uğratan eylemlere tanık olduk. Sömürgeci ordu birlikleri ile HRK güçleri arasında meydana gelen bir dizi çatışmada 20'ye yakın sömürgeci asker öldürüldü ve bir o kadari da yaralandı.

Mayıs sonları ve haziran başlarında, Bingöl'de meydana gelen iki ayrı çatışmada 10'u aşkın sömürgeci asker öldürüldü, yaralıların kesin sayısı ise bilinmemektedir. Yine Karakoçan'da da meydana gelen çatışmalarda çok sayıda asker öldürüldü ve yaralandı. Haziran başlarında Karakoçan'da

meydana gelen çatışmada 3 asker öldürüldü. Bu eylemin yanı sıra, aynı tarihlerde Kığ'ın Hergupte köyü yakınlarında bir grup sömürgeci asker, HRK birliğinin pususuna düştü. Ölü ve yaralı sayısının kesin olarak hesaplanamadığı eylemde, düşmanın ağır kayıplar verdiği ve geri çekilmek zorunda kaldığı bildirilmektedir. Bu eylemlerin yanı sıra, ayrıntılarını henüz öğrenemediğimiz irili-ufaklı çok sayıda eylem haberi gelmektedir.

Bingöl, stratejik öneminden dolayı ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından son derece önemli bir alanı teşkil etmektedir. Elverişli coğrafya

Devamı Syf: 3'de

Batman'da Direniş Alevleri Yükseliyor

Ulusal kurtuluş eylemlerimizin yoğunlaştığı alanlardan biri de Batman'dır. Sömürgeci-faşist ordunun yoğun operasyonlarına karşın, kök salan silahlı direniş birlikleri peşpeşe geliştirdiği eylemlerle düşmana ağır darbeler vurdu. Onlarca sömürgeci asker, milis ve polisin cezalandırıldığı alanda, düşmanın ekonomik kuruluşlarına yönelik olarak da çeşitli eylemler gerçekleştirilmiştir.

Batman'dan yeni eylem haberleri gelmektedir. Aldığımız haberlere göre, düşmanın birçok ekonomik kuruluşuna yönelik sabotajlar geliştirilirken, güçleştirilen bir pus u eyleminde ise, sömürgeci 3 asker ölümlü cezalandırıldı. Sabo-

taajlar sonucu yangının çıktığı ve maddi hasarın yüz milyonlarca lira değerinde olduğu da söylenmektedir.

Batman'da, direniş mücadelemiz önemli mevziler kazanarak gelişmektedir. Sömürgeciler bu alana özel bir önem vermektedirler. Petrol rafinerisinin varlığı alanın ekonomik önemini artırmakta ve bunun yanı sıra, coğrafik koşullarının ulusal kurtuluş mücadelesini geliştirme elverişliliği, sömürgecilerin bu alan üzerinde fazlasıyla ille durmasına yol açmaktadır. Yine, önemli bir askeri gücün Batman'da konuşlandırılması, verilen önemi ortaya koymaktadır. Bir yandan askeri gücünü

Devamı Syf: 3'de

KÜRDİSTAN'DA SÜREKİLİK VE İVME KAZANAN ULUSAL KURTULUŞ DİRENİŞİ, FAŞİST TÜRK SÖMÜRGEÇİ ORDUSUNUN OPERASYONLARINDAKİ ÇIKMAZI, DİRENİŞ KARŞISINDA TÜRK ŞOVEN BURJUVA BASININ ÇILGINLIĞI VE MİLİSLEŞME YOLUNDAKİ REFORMCULUK...

«... "Milli Hakimiyet Harekati" salt askeri bir hareket değildir; Türk Genelkurmayı'nın yönetiminde ordunun, bütün Türk yasal burjuva partilerinin, şoven burjuva basının, Türk şoven-reformist-tasfiyeci gruplarının, Kürdistan hakim sınıflarının ve milisliğe adım atan Kürt reformist küçük-burjuva gruplarının, PKK'nın önderliğindeki KUKM'ne askeri, ideolojik, siyasi, ekonomik ve propagandif saldırısının doruğudur. "Milli Hakimiyet" adı bundan ileri gelmektedir...»

YAZISI SAYFA 6'DA

Alman Cumhurbaşkanı R. Weizsäcker'in Türkiye Gezisi ve Yeniden Gündeme Gelen Alman-Türk İlişkileri

12 Eylül Rejimi Meşrulaştırılmak İsteniyor

Almanya Cumhurbaşkanı Richard von Weizsäcker, 26 Mayıs'ta Türkiye'ye resmi bir ziyarette bulundu. Bu, 12 Eylül faşist darbesinden bu yana ilk defa Batılı bir devlet başkanının Türkiye'yi ziyaret etmesiydi. Bilindiği gibi, 12 Eylül 1980'de askeri-faşist bir darbe ile ordu-

nun yönetime el koymasından Batı Avrupalı birçok devlet, cunta ile ilişkilerini daha alt bir seviyeye sürdürmeye başladı. Buna neden olan gelişmeleri ve sonuçlarını daha önceleri çeşitli yazılarımızda ele almıştık. Burada, görülmeli gereken bir gerçeğe kısaca da olsa yeniden değinmek istiyoruz.

Alman Cumhurbaşkanı'nın Türkiye ziyareti, son aylarda Avrupa'da Türkiye lehine estirilme çalışılan

Devamı Syf: 10'da

KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİNDE BOTAN BÖLGESİ DİRENİŞ RAPORU

BOTAN BÖLGESİNDE YÜKSELEN DİRENİŞİN BOYUTU

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi bugün çok önemli bir dönemden geçmektedir. Döneme damgasını vuran temel özellik, şüphesiz ki faşist Türk sömürgeciliğinin her türlü baskıcı, entrikacı uygulamalarına rağmen bir türlü kırılmayan devrimci direniştir. Halkımız yüzyıllarca sömürgeciliğin ve her türlü gericiğin vahşiyane uygulamalarına rağmen, tarihinde ilk defa böylesine anlamlı, böylesine köktenci, gerçek anlamda ulusal kurtuluşçu bir direniş ortaya çıkarmış ve bunu ükenin birçok alanında, ideolojik, politik, örgütsel, silahlı, silahsız her düzeyde yüksek boyutlara ulaştır- mis bulunmaktadır. Çok rahatlıkla söylenebilir ki, çok kan ve can pahasına da olsa, düşmanın her türlü imhacı saldırılarına rağmen direnişin böylesine yüksek bir boyuta ulaşması, ulusal kurtuluş devrimimizde kazanılmış büyük bir başarıdır. Bu gerçek, bugün halkımızın

dest ve düşmanı tüm güçler tarafından teslim edilmekte ve mücadelemizden şu veya bu oranda, şu veya bu biçimde etkilenen tüm güçler kendilerini bu somut gerçekliğe göre uyarlamak, lehite veya aleyhteki politikalarını buna göre belirlemek durumunda kalmaktadırlar. Bu, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük uğrunda yüzyıllarca özlemine çektiği, ama ancak günümüzde ulaşabildiği devrimci gelişmede son derece yüksek bir noktadır. Halkımız, bundan böyle geleceğini hep bu zemin üzerinde tayin edecek, devrimde zaferi yine bu zemin üzerinde sağlayacaktır.

Kuşkusuz direnişin yeni döneme böylesine yüksek bir boyuta ulaşmasında bir bütün olarak Botan bölgesinin yeri ve rolü belirleyicidir. Çünkü Parti stratejimizin ve halk savaşı çizgimizin bir gereği olarak, Botan bölgesi mücadelesinin en hızlı gelişeceği ve önemli sonuçların

elde edileceği bir alan olarak görülmüş, ve II. Kongre'de aldığı kararlar sonucu Partimizin direnişi en başta bu alanda geliştirilmenin hazırlıklarına girişerek, devrimci mücadeleyi buradan başlatarak büyük gelişmeler sağlamıştır. Partimizin böyle bir kararı alıp uygulamasında bir yığın tarihi, güncel ve toplumsal neden yanında, bölgenin coğrafik, ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel özellikleri de önemli roller oynamıştır. Bölge, coğrafyası son derece elverişli, halkı yurtsever, sömürgeci kapitalizmin tahribatına fazla uğramamış, asimilasyon politikasından fazla etkilenmemiş; düşmana dayanık olabilecek güçlerin zayıf ve büyük oranda aşınmış, kültürel değerlerinin son derece bölü, kısacası düşmanın en zayıf olduğu bir alanı teşkil etmektedir.

Botan bölgesi her şeyden önce, coğrafyasıyla devrimci mücadele

Devamı Syf: 19'da

YAZ ATILIMI BAŞARIYLA SÜRÜYOR

Baştarafı Syf: 1'de

dir. Güneş gazetesinin 17 Haziran tarihli sayısında, 5 sıkıyönetim komutanı, yaptıkları açıklamalarda "Tek hedef PKK" diyerek, "PKK'nın kökü kazılmalıdır" çağrısını yapmaktalar. Bu bile faşist Türk ordusunun içine girdiği çıkmazı ortaya koymaktadır. Evet, bugün faşist cuntanın önünde duran tek hedef PKK ve öncülüğünde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesidir. Bu mücadeleyi ve PKK'yi yok etmek için yapmadıkları provakasyon, gerçekleştirmedikleri komplo ve saldırı kalmadı. Bugün de yeni yöntemlere başvurarak saldırılarını yürütmektedirler. Özellikle özel komando birliklerinden vurucu timlere ve kontr-gerilla birliklerine varana kadar, birçok birliği Kürdistan'da hareket ettirmekte ve bunlar eliyle mücadelemizi boğmaya çalışmaktadırlar. Son olarak uygulamaya konulan "stratejik köy" planı, bu saldırıların ayrılmaz bir parçasını oluşturmaktadır.

Bugün sömürgeci-faşist cunta, Kürdistan'da tarihinin en ince ve en kaba karşı-devrimci yöntemlerini uygulamakta ve geliştirmektedir.

Sadece kendi dağarcığında değil, emperyalizmin bağında ne türlü yöntem varsa, hepsini birbiri ardısıra Kürdistan'da uygulamaktadır. Bunlar vasıtası ile sonuca gitmek istemektedir. 1986 yılının hal-kumız için bir zafer yılı olarak elde edilmesini tüm güçleri ile engellemeye çalışmaktadırlar. Bahar ve yaz aylarında yoğunlaşan karşı-devrimci kompolar sömürgecilerin amacını çok açık olarak ortaya koymaktadır. Hükümetinden muhalefet partisine varana kadar, bir bütün olarak faşist cuntanın Kürdistan'da yürüttüğü ayakta kalma savaşıma destek olmakta; ve mücadelemizi ezmek için tüm güçlerini sarfetmektedirler. Yine "sol"dan destekçiler de ortaya çıkmakta, yeni sosyalist parti kurma çalışmalarını ağırlıklı cuntaya yama olma olarak çalışarak, yirtıklarını kapatmak istemektedirler. Evet, tüm bunlar ve daha birçok gelişme ulusal kurtuluş mücadelemizin önüne engel olma çabalarıdır.

Bahar Atılımı ve Yaz Atılımının daha ilk haftalarında sağlanan gelişmeler, tüm bu saldırı ve kompoların işlemez kalacağını çok açık olarak ortaya koymaktadır. Bugün Hakkari, Dersim, Bingöl, Batman, Mardin vd. alanlarda direniş eylemlerimiz tüm gücünü devam ettirmektedir. Her gün yüzlerce toplantı, eylem, gösteri, bildiri dağıtma, afiş asma vb. eylemlerin gerçekleştirilmesi düşmanın tüm uygulamalarının boşa çıktığını göstermektedir. Ulusal kurtuluş eylemlerimiz aralıksız sürerken, direniş örgütlerimiz de kitleler arasında daha da kök salarak derinleşmektedir.

Yaz Atılımının ilk haftalarında gerçekleştirilen eylemlerimiz ulusal kurtuluş mücadelemizin her dönemde güçlenerek ileri atılmaları kaydedildiği bir kez daha ortaya çıkmaktadır. 1986'ya güçlü giren Kürdistan halkı, bu yıldan ileri zaferleri elde ederek, güçlü çıkmasını da bilecektir. Yaz başında gerçekleştirilen ve onlara sömürgeci askerin imhası, milyonlarca liralık maddi zarara yolanan direniş eylemlerimiz bunun açık bir kanıtıdır. Ulusal kurtuluş eylemlerimiz bundan sonra da tüm hızıyla devam edecektir.

dirhem dirhem dökülen, parçalanmış yaşamaları sürdürsünler. Başlangıçta ulusal kurtuluş eylemlerine daha bir değerlendirme bile yapmadan karşı koymaları bu isteklerini çok açık olarak ortaya koymaktadırlar.

Kemalizm zehirinin 1940'lar sonrasında bu alanda önemli oranlarda kafalara şırınga edilmesi, bu güçlerin yaşaması için elverişli bir maddi zemini yarattı. Sosyal-şoven güçler, bu zemine dayanarak, bu alanda belirli bir güç topladılar. Daha önce kadar Dersim'i ele geçirilemez bir kale olarak görüyorlardı. Dersim'in bu mevcut yapısının sürdürülmesi, gerçekten ele geçirilemez bir kale haline getirecekti. Fakat, başta sömürgeciler olmak üzere tüm bu güçlerin hevesleri kursaklarında kaldı. Kemalizmin kışla kültürüne peşpeşe vurulan öldürücü darbelerle, yaratılmak istenen beyaz katliam ortamı delik deşik edildi. Bu, aynı zamanda bu güçler açısından da sonun başlangıcı oldu.

Dersim'de ulusal kurtuluşçuluğun gelişmesi önünde, Kemalizmin kışla kültürüne dayanarak yarattığı inkarcılık önemli bir engel durumundaydı. 15 Ağustos sonrasında geliştirilen direniş eylemleri ile birlikte, bu yapı önemli oranda parçalandı. Sömürgeciler ve çömezleri durumundaki sosyal-şovenler, bu gelişmeler karşısında dayanaklarını yitirdiler. İşte, bundan dolayıdır ki, bu güçler mücadelemize karşı yoğun bir saldırı içine girdiler. Dersim üzerine yaptığımız değerlendirmelerden büyük tedirginliğe kapıldılar. Her zaman uyguladıkları taktiklerine yeniden sarılarak, halk ile öcüsünü karşı karşıya getirmeye çalıştılar. Kemalist beyinler için söylenenleri, tüm Dersim için söyleniyormuş gibi lanse ederek, orada kendi durumlarını gizlemeye çalıştılar. Sömürgecilerle aynı dönemde, "yeni bir '38 yaratılacak" demogojisine sarılarak, halkın ulusal kurtuluş mücadelesi saflarında birleşmesini engellemeye çalıştılar. Ama tüm bu çabaları nafile çıktı. Dağılmaktan ve çürümekten ne

edinmiştir. Bir daha o günleri görmek istemez. Ama bunun biricik yolunun da sömürgeci faşist cuntaya karşı intikam savaşını yükseltmek olduğunu da çok iyi bilirler. Bu nedenle, "yeni bir '38 doğacak" teraneleri tutmamaktadırlar. Sömürgeciler bugün de geçmiş pek aratmamaktadırlar. Fakat, bugün geçmişten farklı gelişmeler de bulunmaktadır. PKK öncülüğü tüm Kürdistan'a olduğu gibi, Dersim'e de savaşıma ve direnme gücünü fazlası ile vermektedir.

1985 yılı içerisinde yaygın olarak yürütülen direniş eylemlerimiz bu gerçekliği fazlası ile ortaya çıkardı. Öncüye duyulan güvende hiç de haksız olunmadığı tüm canlılığıyla ortaya çıktı.

Silahlı direniş eylemlerinin geliştirilemeyeceğinin yaygınlaştırılmaya çalışıldığı bir dönemde, eylemlerimizin az bir kayıpla, fakat önemli kazanımlar sağlayarak gelişmesi, silahlı direnişimizin gücünü ve halktan aldığı desteği göstermektedir. Birçok yönden kuşatılacak, boğulmak istenen ve tüm nefes borularının kapatılmaya çalışıldığı bir dönemde elde edilen kazanımlar, öyle küçümsenecek cinsten değildir.

Yaz başlarında Dersim'de yaygın olarak devam eden eylemlerimiz, bir yandan sosyal-şovenizme ağır darbe olurken, diğer yandan sömürgeciliğin kışla kültürüne de bir balyoz gibi çarpmıştır. Bununla birlikte, yaratılmak istenen beyaz terör ortamı boşa çıkarılarak Kızıl Direniş egemen kılınmıştır.

Artık, Dersim'de tarih halkımızdan yana işlemektedir. Sömürgeciliğin 50 yıllık ürünleri birer birer imha edilmekte veya işleme kılınmaktadır. Yaratılmak istenen ortam tüm olanakları ile birlikte çöktürülmüştür. Önümüzdeki dönem yaygın şekilde gelerek, sömürgeci düşmana nihai darbeyi vurma çm-rultusunda ilerlemesini sürdürecektir. Dersim'in intikamını alacak ve halkımızı bağımsızlığa doğru götürecektir. Sömürgecilerden işledikleri suçların hesabı birer birer soru-

DERSİM'DE KIZIL DİRENİŞ EGEMEN ULUSAL KURTULUŞ EYLEMLERİMİZ SÜRÜYOR

Baştarafı Syf: 1'de

dele ile gerçeklik kazanmaktadır. Bu nedenle, Dersim'de sömürgeci düşmana vurulan darbelerden etkisi ağır olmaktadır. Sömürgeci faşistlerin bir daha sökülmezcesine kök saldıklarını sandıkları Dersim'de, ulusal kurtuluş bilinci kısa sürede derin bir kök salma gücünü göstermektedir. İşte, bu gerçeklik başta faşist sömürgeciler olmak üzere, bir bütün olarak işbirlikçi güçlerle, sosyal-şoven güçleri tedirgin etmektedir.

Yaz başında Dersim'de gerçekleştirilen eylemlerin düzeyi, silahlı direniş mücadelemizin kökleştiğini göstermenin yanı sıra, kitle desteğinde meydana gelen kabarış da göstermektedir. Pülümür ve Çemişgezek'te sömürgeci askerlerin pusuya düşürülerek, 10'un üzerinde askerin öldürülmesi ve 15'i aşkın askerin de yaralanması, önümüzdeki dönem eylemlerimizin boyutunu da ortaya koymaktadır. Pertek'te pusuya düşürülen sömürgeci askerlerden çok sayıda ölü ve yaralı var. Sömürgeci faşistlerin ısrarla gizledikleri bu eylem, yörede önemli bir etki yaratmış ve coşku ile karşılanmıştır. Yine haziran başlarında 100 kişilik bir HRK birliği kitlelerin de katıldığı bir siyasal gösteri düzenlemiştir. Dersim şehir merkezinde gerçekleştirilen eylem esnasında sloganlar haykırırken, ayrıca afiş ve bildiriler de dağıtıldığı bildirilmektedir. Gelen haberlerde cezaevinden dışarı salıverilen ihanetçilerden ve "Genç Kemalistler Birliği"nin başını çeken Şahin Dönmez ve Yıldırım Merkit'in evleri de basılmış, ancak hainler evde bulunamamışlardır. Eylem önemli oranda etki bırakırken, ihanetin hiçbir zaman affedilemeyeceği gerçekliğini bir kez daha kanıtlamıştır.

Dersim üzerine bundan önce de çeşitli vesilelerle yazmıştık. Bu alan üzerinde sömürgeci-faşist Türk devletinin neyin peşinde olduğunu tüm yönleriyle ortaya koymuştuk. Bazı çevreler, bu değerlendirmelerimizden rahatsız oldular. Ve buradan hareketle alanda geliştirdiğimiz ulusal kurtuluş mücadelemize küfredmeye başladılar. Tabii ki, böyle bir tutum içine girmelerinin nedenleri vardır. Yine, onları bu derece rahatsız eden gelişmelerin sadece

alana ilişkin değerlendirmelerimiz olmadığını da yeri gelmişken belirtelim. Bizzat direniş eylemlerimizin gelişmesi, onların en büyük korkusunu oluşturmaktadır. Tüm okurlarımızın da bildiği gibi, Kürdistan genelinde ilişkin olsun, Dersim özgünlüğüne yönelik olsun yaptığımız değerlendirmeler, objektif gerçekliği olduğu gibi yansıtmaktadır.

Bu güçler, gerçeklerin bu derece yalın bir biçimde izah edilmesinden niye bu derece rahatsız olmaktadır? Onlarda böyleleri bir gelişmeyi ortaya çıkaran başlıca etken nedir? Gerçi bu nedenler çok açık, ama biz bir yönüyle tekrar da olsa bu gerçeklere değinmek istiyoruz.

Bir kez her şeyden önce, sömürgeciliğin derin etkilerini taşıyan ve her biri Kemalizmin kışla kültürü içinde yoğunlaşarak, insanlık adına düşünmeyi unuttuğu, her an çökmeye hazır sefilleri oluşturmaktadırlar. Her ne kadar ağızlarına en keskin devrimci lafları da alıyorsa, bu onların elbiselerinin rengini değiştirmeye yetmemektedir. Tüm uğraşlarına rağmen, Kemalizmin azı dişleri sırtıtmaktadır. Her fırsatı başını uzatarak, zehirini boğaltmaya çalışan bir yılan misali sinsice gizlenmeye çalışmaktadırlar. İnsanın her tarafı açıkta kalmış bir vaziyette, tıpkı deve kuşu misali kafasını kuma gömerek, gerçeklere gözünü kapaması, sosyal-şoven güçlerde sık sık yaşanan bir olaydır. Dersim'de bunun örneklerine bol miktarda rastlıyoruz.

İşte, bu sosyal-şoven ve azgın kemalist güçler, gerçeklere, bir deve kuşu gibi bakarak, yok olduklarını iddia etmeye başladılar. Ama Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, kafalarını kumdan çıkarmakla kalmadı, gerçekleri tüm ısrarlarına rağmen gözleri önüne serdi. Adeta kırılı çamaşırları pazara çıkmış adam misali, bunlar da büyük bir telaşa her şeyin tersini iddia etmeye başladılar. Ulusal kurtuluş mücadelemizin sağladığı gelişmelere "olamaz, bu kadar gelişme olamaz" diyerek, aleyhte yaygın bir propaganda geliştirmeye başladılar. Bundan tek bir amaç güdülmüyordu: Açığa çıkan ve artık gizlenmesi mümkün olmayan yüzlerini örtmek.

15 Ağustos 1984 eylemlerinin

gerillalarının" eylemlerinden bahsederek, "Partizan" güruhunu, Erhu ve Şemdinli eylemlerinin ardından "silahlı mücadelenin koşullarının elverişli olmadığını" ilan etmeye başladılar. Aynı gün, 1986 Şubat'ında yine "gerillaların eylemlerinin" bahsederek, içine düştüğü sefilliği tüm açıklığıyla ortaya koydu.

Tüm bunlardan neden yeniden bahsetme gereği duyduk? Sanırız okur da, birçok sonucu çıkarmada gecikmeyecektir. Dersim'de önemli bir maddi temele sahip olan bu sosyal-şoven güçler, bugün tam bir çöküş içindedir. Varlıklarını sürdürmek için bir gün sağa, diğer bir gün işle sola savrulmaktadırlar. Onlar için bugün söyledikleri ile yarı söylecekleri pek fark etmemektedir. Yeterki, bir yanılla bir biçimde ve

kendilerini, ne de kemalist efendilerini kurtarabildiler.

Dersim insanı işkencenin, zulmün ve katliamın en vahşisini gördü. Kemalistler öyle bir katliam gerçekleştirdiler ki, geride kalanların bir daha isyana kalkışması bir yana, akıllarına bile getirmemelerini sağlayacak boyutlarda uyguladılar. Nitekim, o dönemi yaşayanların anılarında, 1938 yılı, daha dünnmüş gibi taptaze durmaktadırlar. Dağların, vadilerin insan cesedi, haykışlarla, feryatlarla dolması, daha ana karnındaki bebelerin süngülenmesi, genç kızların namus uğruna yalçın kayalıklardan kendilerini uçuruma yuvarlamaları ve kan akan derelerin, Munzur'un çağlayan suları, Dersim insanının belleğinde silinmez bir biçimde yer

lacak ve şehitlerimizin anılarının gereği yerine getirilecektir. Her taşın, her ağacın altında, yanında yüzlerce insanımızın kanının akıtıldığını, kemiklerinin toprak olan varlığını unutmayacağız. Bu sürekli olarak eylem gücümüzü arttıracak ve intikamımızı almada yön verecektir. Evet, intikam diyoruz... Nuri Dersim'i'nin kulaklarımızda çınlayan "İntikam!.. Hür ve Müstakil Bir Kürdistan İçin..." çağrısı, yeni dönem şehitlerimizin anısıyla birleşerek yolumuzu çizmektedir.

Metinlerin, Kazımların, Azimelerin, Seyfillerin, Çiçeklerin, Bakilerin ve tüm şehitlerimizin anısı, bahar, yaz ve önümüzdeki dönemde sürecek olan Atımlarımızda yaşayacak, Kürdistan'ın "Gümüş Kapısı"na hakkettiği değeri verecektir.

HALK DÜŞMANI BİR CELLAT CEZALANDIRILDI

*Liçik (Kaynarıpınar) Köyü Muhtarı
HRK Birliklerinin İntikam Kurşunlarından Kurtulamadı*

Karlıova'nın Kaynarıpınar, eski adıyla Liçik köyü, en son değerli iki yoldaşımız Mehmet GÜLER ve İ. Hüseyin BİLGİN yoldaşları şehit verdüğümüz yer. Daha önce de bu köy yakınında Hüseyin DURMUŞ, Veli GEÇİT yoldaşları da şehit vermiştik. Tüm bu yoldaşlarımız, bir hainin ihbarları sonucu sömürgeci ordu güçleriyle girdikleri çatışmalarda kahramanca savaşarak şehit düştüler.

Bu yoldaşlarımızın şehit düşmesinde bizzat ihbarlarıyla rol oynayan hain Liçik köyü muhtarıydı. Eirafında örgütlendi birkaç hainle birlikte sömürgecilerle uşaklık eden ve halk arasında büyük bir nefretle anılarak, adı insan kasabı olarak değiştirilen bu halk düşmanı cellatın bu kez gücü yeni ihbarlar yapmaya yetmedi. Aldığımız haberlere göre, Liçik köyüne baskın düzenleyen bir HRK birliği köy muhtarını esir alarak, birlikte götürmüştür. Daha sonra cezalandırılan muhtarın cesedi sömürgeci tarafından alelacele gömülerek, olay örtbas edilmeye çalışılmıştır. Yöreden gelen haberlerde, sömürgecilerin olayın duyulmaması için büyük bir çaba harcadığı söylenmektedir. Buna rağmen olayın kısa süre içinde tüm çevrede duyulduğu ve halkın büyük bir sevinç yaşadığı bil-

dirilmektedir. Yine çeşitli kaynaklardan aldığımız haberlere göre eylemin hazırlan ortalarında gerçekleştirildiği söylenmektedir. Birçok kaynaktan aynı doğrultuda haberlerin gelmesi eylemin kesinliğini kanıtlamaktadır.

Kürdistan'da devlete ihbarlarda bulunarak, devrimci mücadelemize karşı durmak isteyen çok sayıda ajan-milis bulunmaktadır. Bunların küçümsenmeyecek bir oranı cezalandırıldı ve önemli bir kesimi de vazgeçti. Fakat hala belli bir kesimin ihanette ayak dirediği bilinmektedir. Liçik köyü muhtarını bu ihbarcılardan ayıran farklar vardır. Her şeyden önce, azgın bir halk düşmanı olan muhtar, pervasız bir biçimde faaliyet yürütmekte ve sömürgeçiliğe uşaklıkta sınır tanımamaktaydı. Yine yaptığı ihbarlarla birçok devrimcinin tutuklanmasına yolaçarken, değerli 4 yoldaşımızın da şehit edilmesinde başrolü oynamıştır. Bunun dışında işlediği diğer suçların da haddi-hesabı bilinmemektedir.

En son suçlarından biri, 23 Nisan 1985 tarihinde Mehmet GÜLER ve İ. Hüseyin BİLGİN yoldaşların ihbar ederek, şehit düşmelerine yolaçmasıydı. İşlediği bu kadar suçta rağmen yaşayabildi. Yine, 1985 yılı sonlarına doğru evi bombalan-

mış, ama kendisine bir şey olmamıştır. Birkaç eylemden şans eseri kurtulan hain, en son köy baskınında devrimci birlikler tarafından ele geçirilmiştir. İşlediği tüm suçların karşılığını yaşamıyla ödemiştir. Çevrede yaygınlaştırdığı propaganda ile kendisine bir şey yapılamayacağını, devletin gerekli koruma önlemlerini aldığını söyleyen muhtar, devrimci güçler karşısında hiçbir önlem tutmadığını hesaba katmamış olacak ki, çok azgın hareketlerde bulunmaktaydı. Batan beri yapılan tüm uyarılara, daha da azgınlaşarak karşılık veren muhtar, sömürgecilerle içine girdiği ilişkilere dayanarak, yaşayabileceğini sanıyordu. Azgın halk düşmanı yüzü kitleler nezdinde önemli oranda teşhir olmuş ve derin bir nefret uyandırmıştı.

Liçik köyü muhtarının cezalandırılması, ihanetin hiçbir biçimde karşılıksız kalmayacağını ortaya koyarken, aynı zamanda hiçbir yoldaşımızın kanının yerde bırakılmayacağını, er veya geç katillerinden hesap sorulacağını göstermiştir. Aradan yıllar da geçse elini yoldaşlarımızın kanına bulayan hiçbir halk düşmanı cezasız kalmayacaktır. Bu gerçeklik, bu eylemle bir kez daha doğrulandı.

Sinan ve Süleyman yoldaşların şehit edilişlerinin 1. yıldönümünde, katillerinin cezalandırılması, aynı zamanda anılarına karşı duyulan bağlılığın gereklerinin yerine getirilmesidir de. Tüm şehitlerimize karşı olduğu gibi, bu yoldaşlarımıza karşı da yerine getirmemiz gereken görevin bununla bitmediğini biliyoruz. Onların katillerinden biri hakkettiği cevabı aldı. Fakat anyıya bağlılığın mücadeleyi her alanda yükselterek, bağımsızlık ve özgürlük yaratmakla mümkün olduğunu bilmekteyiz.

Bundan sonra da, direniş eylemlerimiz devam edecektir. Halk düşmanları cezasız kalmayacaktır. Liçik köyü muhtarı örneğinde görüldüğü gibi, azgın halk düşmanları çoktan hakkettikleri ölümden kurtulamayacaklardır.

BATMAN'DA

DİRENİŞ ALEVLERİ YÜKSELİYOR

Baştarafı Syf: 1'de

tahkim eden sömürgeciler, diğer yandan ajanlaştırma ve milis faaliyetine hız vererek, karşı-devrimci hakim kılma çabası içerisine girmişlerdir. Bunun için de birçok komplo ve oyunu gündeme koymuşlardır.

Alınan tüm karşı-devrimci önlemlere karşı, direniş eylemlerimiz şehir merkezine kadar yansımış, merkezde gerçekleştirilen birçok eylemde polis ve ajan-milislerden birkaçı cezalandırılmıştır. Eylemlerimizin başarıyla, hiçbir kayıp vermeden gerçekleştirilmesi, silahlı dire-

niş eylemlerimizin bu alanda da kökleştiğini ortaya koymaktadır. Batman önümüzdeki dönemde de silahlı direniş eylemlerimize tanık olacak ve sömürgecilere ağır darbeler vurulacaktır. Yükselen direniş alevi gürleşerek tüm alana egemen olacaktır.

Batman direniş eylemlerinin yaygın olarak gelişip güçleneceği bir alanı oluşturmaktadır. Atılan temeller, yere sağlam olarak indirilmiştir ve bunun üzerinde yükselcek olan artık devrimin muzaffer binasıdır.

Çok Sayıda Milis Ölümlü Cezalandırıldı

MİDYAT'DA

“KÖY KORUCULUĞU” YAŞATILMIYOR

Sömürgeci faşistlerin, savaş Kürdistanlaştırmak için başvurdukları taktiğin başında, “Köy Korucuları”nın devreye sokulması gelmektedir. “Köy Korucuları” eliyle direniş mücadelemizin önüne engel dikerek, savaş “Kürdü Kürde” kırdırarak lehine çevirmek isteyen sömürgecilerin bu oyunu da boşa çıkmaktadır.

Başlangıçta, Hakkari, Siirt, Mardin vb. gibi alanlarda silahlandırılan milisler, bugün tüm Kürdistan'a yayılmaya çalışılmaktadır. Direniş mücadelemizin tüm Kürdistan'da yaygın olarak gelişmesi; sömürgecilerin de karşı-devrimci uygulamalarını Kürdistan'ın her alanına yaymalarına yolaçtı. “Köy Korucuları” adı altında örgütlenilen milis çeteler, askeri birliklerin önünde, direniş birliklerine karşı savaş sürdürmektedirler. Yöreyi iyi tanıyan milis çeteler, birçok yoldaşımızın şehit edilmesinde önemli oranda rol oynamışlardır. Bu durum dikkate alındığında milisliğe karşı önem geliştirilmediği takdirde, tehlikeli gelişmelerin de ortaya çıkacağı açıktır. Bununla birlikte, savaşımızın önemli bir hedefini de bu milis-çetecilik oluşturmaktadır. Sömürgeciler, bu komplo vasıtasıyla bir yandan ordularının yıpran-

masını önlerken, diğer yandan halkımızı birbirine kırdırarak, halk arasındaki deyimle “bir taşla çift kuş vurmaya” planlıyordu. Bu oyun tuttuğunda direniş mücadelemizin gelişmesi önemli oranda sekteye uğrayacaktı. Baştan itibaren çeteciliğe karşı takınlan doğru mücadele “köy koruculuğu”nun da iflas etmesine yol açtı. Milis-çeteciliğe karşı geliştirilen eylemlerde çetebaşları ve azgın milisler cezalandırıldı. Yine yüzlerce sinin silahına el konularak, milislik yapmaktan vazgeçmeleri sağlandı. Bu taktik ile önemli oranda darbe yiyen milislik tutunamayarak dağılmaya başladı. Bugün önemli oranda darbe yiyen milislik, dağılmakla karşı karşıyadır.

Midyat ve çevresinde, 1986 yılı ile birlikte milisliğe önemli darbeler vuruldu. Onlarca milisin silahına el konuldu. Milisliğin tutunmadığı alanda sömürgecilerin son çırpışları da boşa çıktı. Örgütlenilirmeye çalışan milislerden birçoğunun geçtiğimiz günlerde HRK birlikleri tarafından cezalandırılması, diriltilmeye çalışılan milisliğe öldürücü darbe oldu. Bu da göstermektedir ki, milislik Kürdistan'da işlemez duruma getirilerek yaşatılmamaktadır.

BİNGÖL-KARAKOÇAN HATTINDA ONLARCA SÖMÜRGEÇİ ASKER ÖLDÜRÜLDÜ

Baştarafı Syf: 1'de

yasının yanısıra, derin bir yurtsever potansiyele sahip olmasından dolayı da önemli bir savaş alanını oluşturmaktadır. 12 Eylül öncesi faşist örgütlenmeye indirilen darbelerle tamamen dağıtılması ve ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesi, Bingöl'ün önemini artırmıştır.

Ülkeye dönüş kararının alınması ile birlikte, ilk öncü gruplar bu alana da gitmiş, keşif ve benzeri hazırlıkları yürütmüşlerdir. Derin yurtsever potansiyele de dayanan çalışmalar, kısa sürede sonuç vererek, önemli gelişmeler ortaya çıkarmıştır. Fakat, tüm bu olumlu gelişmeler, Hidayet Bozyiğit adlı hainin alçaklığı sonucu daha üst boyutlara çıkarılamamıştır. Bu alçağın bilinçli engelleme çabaları karşısında arzu edilen gelişmelere bir türlü ulaşamamıştır. Ta ki bu alçağın ihanetini sergileyerek sömürgeci düşmana teslim olmasına kadar, alanda faaliyetler önemli oranda sekteye uğramıştır. Daha sonra yapılan müdahalelerle gelişmeler devrimin lehine çevrilmiş ve devrimci eylemlerin önü açılmıştır.

Bahar ve yaz döneminde yaşanan yoğun eylemlilik, 1985 yılı içerisinde önemli engellerle karşı kar-

şıya olan bu alan çalışmalarımızın yeni dönemle birlikte güçlendirildiğini göstermektedir. Direniş mücadelemiz gerek kendi içinden ve gerekse dışından gelen her türlü komplo ve engelleme çabalarını boşa çıkarabilecek güçte olduğunu ortaya koymuştur.

Bingöl-Karakoçan hattı, bundan sonra direniş eylemlerimizin yükselişine fazlasıyla tanık olacaktır. Tüm engeller aşılmış, adeta gerili-

yandan fırlayan ok misali artık hedefe doğru bilinen hızıyla yol alınmaktadır. Bunu ne sömürgeciliğin saldırıları ne de ihanetçilerin çırpışını engelleyebilir. Ulusal kurtuluş güçlerimiz, bugün her türlü komploya boşa çıkarak güce erişmiştir. Engel tanımaz gücüyle, tüm Kürdistan'da olduğu gibi, Bingöl-Karakoçan hattında da varlığını silinmez bir şekilde hakim kılacaktır.

DİRENİŞ EYLEMLERİMİZ YAYGINLAŞARAK GÜÇLENİYOR

Kürdistan'ın çeşitli alanlarından Gazetemize ulaşan haberlere göre, direniş eylemlerimiz yaygın olarak devam etmektedir. Bu eylemlerde HRK savaşçıları kayıp vermezken, sömürgecilere ağır darbeler vurulmaktadır.

Hakkari, Pazarcık, Van, Urfa, Diyarbakır, Bingöl, Dersim ve çevrelerinden yeni eylem haberleri gelmektedir. Henüz ayrıntılarının elimize ulaşmadığı eylemlerin önemli gelişmelere yolaçtığı söylenmekte-

dir. En son alınan haberlerde Pazarcık'ta bir ihbarcının cezalandırıldığı bildirilmektedir. Ayrıca, Ceylanpınar Devlet Üretme Çiftliğine karşı düzenlenen bir sabotaj eyleminde ise yüz milyonlarca lira değerinde maddi hasarın meydana geldiği söylenmektedir. Yaz Atılımı süresince gerçekleştirilen ve ayrıntıları ile elimize ulaşan eylemleri önümüzdeki sayılarımızda okurlarımıza ve ilerici kamuoyuna duyuracağız.

VIII- HRK Basın Bürosundan Kamuoyuna:

YAZ ATILIMINDA DEVRİMCİ GÖREVLERİMİZİ BAŞARIYLA YERİNE GETİRELİM!**DÜŞMANIN YENİ OYUNLARINI DA YERLE BİR EDELİM!****AGİT YOLDAŞIN ANISINI****ZAFERLERLE YÜKSELEN DEVRİMCİ SAVAŞIMIZDA YAŞATALIM!**

Faşist Türk sömürgeciliğine karşı tüm Kürdistan sahinde yürüttüğümüz devrimci savaş sürüyor. Devrimci savaşımız, her bakımdan yeni bir sıçrama yapma noktasına ulaşmış bulunuyor. Böyle bir gelişmeyi önleyebilmek için faşist-sömürgeci düşman yeni yeni oyunlar tezgahlamaya çalışıyor. Bütün bunlar devrimcilere önemli ve ciddi pratik çalışma görevleri yüküyor. Kurtuluş Birliğimiz tüm bu görevleri başarıyla yerine getirebilmek için bilinç, cesaret ve yaratıcılıkla savaşıyor.

Ağır ve uzun geçen kış koşullarına rağmen son birkaç ay içinde, Bahar Atılımında aşağıdaki devrimci eylemler gerçekleştirilmiş bulunuyor:

1- 12 Ocak 1986 günü, Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri tarafından Şırnak'ın Karne Köyü basılmış, köyde bulunan ajanlar çete grubu silahsızlandırılmıştır. Eylemde 8 piyade tüfeği ile bir telsiz Kurtuluş Kuvvetlerinin eline geçmiştir. Eylemden sonra silahlarını koruyamayacaklarını anlayan faşist-sömürgeci Şırnak alanındaki dağıttıkları silahların büyük bölümünü toplamak zorunda kalmışlardır.

2- 18 Mart 1986 günü, Uludere'nin Roboski Köyünde bulunan bölüğe karşı Kurtuluş Kuvvetleri tarafından bir baskın düzenlenmiş, bölüğün nöbetçi kulübesi tahrip edilerek ele geçirilmiştir. Saldırıda 3 asker öldürülmüş, çok sayıda asker de yaralanmıştır. Eylemde 1 adet MG-3 orta otomatik tüfek, 2 adet G-3 piyade tüfeği Kurtuluş Kuvvetlerinin eline geçmiştir. Çarpışmada bir savaşçımız kolundan hafif olarak yaralanmıştır.

3- Mart 1986'da, Uludere'nin Roboski Köyü sınırında Devrimci Kuvvetlerle faşist ordu güçleri arasında meydana gelen silahlı çarpışmada 1 onbaşı öldürülmüş, çok sayıda asker de yaralanmıştır.

4- Mart 1986'da, Uludere'nin Kror Köyü muhtarının evini bombalayan Kurtuluş Kuvvetleri köyde bulunan bölüğün nöbet yerine giden yola bombalı pankart asmışlardır. Bombanın patlaması sonucunda 1 asker ölmüştür.

5- 8 Nisan 1986 günü, Hakkari çevresindeki dağlık alanda, Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri ile faşist ordu güçleri arasında bir gün süren silahlı çarpışma meydana gelmiştir. Çarpışmada 1 subay ve 2 asker öldürülmüş, çok sayıda asker de yaralanmıştır. Son kurşununa kadar kahramanca savaşan yiğit savaşçı Aziz yoldaş, uzun süren çarpışma içinde şehit düşmüştür.

6- Nisan 1986'da, Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri tarafından, Şırnak-Uludere yolunda iki askeri araca saldırılmış ve araçlar tahrip edilmiştir.

7- 15 Ocak 1986 günü, İdil'in dağlık kesiminde Devrimci Kuvvetler ile faşist ordu güçleri arasında uzun bir silahlı çarpışma meydana gelmiştir. Birçok askerin öldürüldüğü ve yaralandığı çarpışmada, kahraman savaşçılarımızdan Hasan SEVİLGİN yoldaş şehit olurken, bir yoldaşımız da yaralı olarak esir düşmüştür.

8- 22 Mart 1986 günü, Erhu'un Ağaçayırdu Köyüne Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri tarafından bir baskın düzenlenmiştir. Baskında 3 kontr-gerilla elemanı ile 8 ajan-milis çete üyesi öldürülmüş, 3 çete de yaralanmıştır.

9- 28 Mart 1986 günü, Şırnak'ın dağlık kesiminde, Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri ile faşist ordu güçleri arasında meydana gelen çarpışmada çok sayıda asker öldürülmüş ve yaralanmış, gece pusuya düşürülen birliğimizin komutanı, Kurtuluş Birliğimizin değerli yöneticilerinden, Büyük Önder ve Komutan Mahsum KORKMAZ (Agit) yoldaş şehit düşmüştür.

10- 27 Mart 1986 günü, Şırnak'ın Çemki Tahlo Köyünde bulunan askeri birliğe karşı Kurtuluş Kuvvetleri tarafından baskın düzenlenmiş, çok sayıda asker öldürülmüş ve yaralanmıştır.

11- Ocak 1986'da, Şırnak'ın dağlık kesiminde, Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri ile faşist ordu güçleri arasında iki ayrı yerde meydana gelen çarpışmalarda çok sayıda asker öldürülmüş ve yaralanmıştır. Çarpışmalarda yiğit savaşçılarımızdan Şehmusa, Edip ve Cemil yoldaşlar kahramanca savaşarak şehit düşmüşlerdir.

12- 30 Mart 1986 günü, Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri tarafından Diyarbakır-Dicle karakoluna bir baskın düzenlenmiş, saldırıda 1 assubay öldürülmüş, çok sayıda asker de yaralanmıştır.

13- 4 Mart 1986 günü, Baykan'ın dağlık kesiminde, Kurtuluş Kuvvetleri ile faşist ordu güçleri arasında meydana gelen silahlı çarpışmada çok sayıda asker öldürülmüş ve yaralanmıştır. Çarpışmada üç yiğit savaşçımız kahramanca savaşarak şehit düşmüştür.

14- 21 Mart 1986 günü, Baykan'ın Ulaşlı Köyü muhtarının evine baskın düzenleyen Kurtuluş Kuvvetleri tarafından 4 ihbarcı hain öldürülmüştür. Bunlar daha önce devrimcileri in-

bar ederek suç işlemişlerdir.

15- Mart 1986'da, Adıyaman'ın Kömürlük Köyü mıntikasında, Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri tarafından kurulan pusuya düşen bir düşman devriyesine saldırılmış, 4 asker öldürülmüştür.

16- Nisan 1986'da, Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri tarafından, Adıyaman-Pazarlık alanında Türkiye-Irak petrol boru hattı ve Toybelen Petrol Dolum Tesisi patlatılmış, tahrip edilmiştir. Meydana gelen çarpışmada çok sayıda asker de yaralanmıştır.

17- Mayıs 1986'da, Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri tarafından, Kahta polis karakoluna bir baskın düzenlenmiş, saldırıda 1 polis öldürülürken, çok sayıda polis de yaralanmıştır, polis karakolu tahrip edilmiştir. Daha sonra kırsal kesimde devam eden çarpışmada birçok asker öldürülmüş ve yaralanmış aynı çarpışmada kahramanca savaşan iki savaşçımız şehit olurken, bir savaşçımız da yaralı olarak esir düşmüştür.

18- Aralık 1985'te, Çemişgezek'in dağlık kesiminde Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri ile faşist ordu güçleri arasında silahlı çarpışma meydana gelmiştir. Çarpışmada 1 i çavuş, çok sayıda asker öldürülmüş ve yaralanmıştır. Aynı çarpışmada, kahramanca savaşan Mehmet ÖZGÜL, Kazım YETİM ve Yılmaz ALIOĞLU yoldaşlar şehit düşmüşlerdir.

19- 28 Nisan 1986 günü, Devrimci Kuvvetler tarafından bir telsiz radar istasyonuna saldırı düzenlenmiş ve tahrip edilmiştir. Olayda 4 görevli de yaralanmıştır.

20- 1 Mayıs 1986 günü, Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri ile faşist ordu birlikleri arasında Hakkari'de meydana gelen çarpışmada çok sayıda asker öldürülmüş ve yaralanmıştır. Aynı çarpışmada, yiğit savaşçılarımızdan Salman KAVALLI (Şerif) yoldaş kahramanca savaşarak şehit düşerken, bir yoldaşımız da yaralı olarak esir düşmüştür.

21- Mayıs 1986'da, Bingöl dağlık kesiminde, Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri ile faşist ordu güçleri arasında meydana gelen çarpışmada 11 asker öldürülmüş, çok sayıda asker de yaralanmıştır.

22- Nisan 1986 sonlarında, Dersim'in değişik alanlarında Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri ile faşist ordu güçleri arasında birdizi silahlı çarpışma meydana gelmiştir. Çok sayıda askerin öldürüldüğü ve yaralandığı bu çarpışmalarda bir yiğit savaşçımız kahramanca savaşarak şehit düşmüştür.

23- 30 Nisan 1986 günü, Kiğinin Şenkaya Köyü muhtarı ihbarcı-ajan Cemil Yazıcı Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri tarafından ölüme cezalandırılmıştır.

24- 1 Mayıs 1986 günü, Kiğinin Ayançoğlu Köyünde ihbarcı-ajan Raşit Aktas Kurtuluş Kuvvetleri tarafından ölüme cezalandırılmıştır.

Bunlar, geçtiğimiz dönemde meydana gelen silahlı çarpışmalardan sadece bazılarıdır. Bunlar dışında sonuçlarını yeterince öğrenemediğimiz çok sayıda devrimci silahlı eylemimiz vardır. Devrimci eylemlerimiz Yaz Atılımı boyunca, her bakımdan daha gelişmiş bir düzeyde devam edecektir.

15 Ağustos silahlı direnişimiz, iki yıla yaklaşan uzun süreli bir mücadeleyle, faşist-sömürgeci düşmana vurduğu ağır darbeleriyle, kitleleri örgütleyip eyleme çekebilme gücüyle faşist-sömürgeci düşmanın oyunlarını bir bir bozuyor, emperyalizmin ve Türk faşizminin özel savaş taktiklerini adım adım yenilgiye götürüyor, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini tasfiye etmeyi amaçlayan karşı-devrimci çabaları yerle bir ediyor. Emperyalizm ve Türk faşizmi, devrimci savaşımız karşısında varlığını sürdürebilmek ve kurtuluş mücadelemizi yenilgiye götürebilmek için yeni yeni özel savaş taktikleri geliştiriyor ve uygulamaya koyuyor, binbir çeşit yöntemle, kumpen ve terörle iyakarlık tüm gücünü savaşa sürüyor. Ayaklanmaya karşı koyma, kontr-gerilla ve psikolojik savaş olarak tanımladığı özel savaşın tüm taktiklerini birlikte ve aynı anda uygulamaya çalışıyor.

15 Ağustos silahlı direnişimizin başlamasıyla birlikte tüm ordusunu savaşa sürdü, bununla muhtemel bir ayaklanmayı bastırarak veya mevcut "belayı" kısa sürede ortadan kaldırmak istedi. Başarısız kalınca, buna "Pismanlık Yasası" dediği örgütü içerden kökermeyi amaçlayan uşaklık ve ihanet taktikini ekledi. Tutmayınca, "Köy Korucuları" adı altında, aşiret-leodal uşaklarının yönetimine Kürdistan insanını örgütleyip Kürdistan halkının kurtuluş mücadelesinin üzerine sürmeye, Kürdistan halkını kendisiyle yemeyi amaçlayan savaşçı Kürdistanlılaşma taktiklerine başvurdu. Sonuçsuz kalınca, eskilerle yeni kuvvetler de ekleyerek Kürdistan'ın dört bir yanına kontr-gerilla timleri çıkardı. Devrimcilerin başına ödüller

koydu, kelle avcılarını türetti, Kurtuluş Birliklerimiz içine ajanlar sızdırarak devrimcileri tek tek kalletmeye çalıştı. Kitlelerin devrime eğilimini durduramayınca sahle solcular türetti, "sol" partiler kurdurttu, bu türetmelerden tasfiyeci sol'a kadar, tüm güçleri birleştirerek devrimci hareket ve mücadele üzerine saldırdı. Bütün bu taktiklerle dağları, laşları tuttu, zulmün en gaddarını en barbar yöntemlerle uyguladı, halkımız üzerine vahşi hayvanlar gibi saldırdı, yaktı, yıktı, göçertti, kalletti, lutukladı... Baskı ve zulüm uygulamasında akla gelebilecek her şeyi yaptı. Propagandada ahlaaksızlığı ve edepsizliği kendisine meziyet edindi. Devrimci önderlik ve devrimci örgüt hakkında yalan, düzmece ve iyakarlıkla dolu bin bir çeşit haber yaydı, bir insanı birçok defa öldürmekten, kendi namussuzluğunu halkımızın namus anlayışına gözlemeye çalışmaya kadar, her türlü ahlaaksız ve alçakça sözü söyledi. Ve bütün bunları bugün de aynı hızla yapmaya devam ediyor.

İşin dikkat edilmesi gereken bir ligiç yanı var: Bütün bunları devrimci harekete "iki gün", "72 saat" ömür biçerek yaptı, "sildim, süpürdüm" diyerek yaptı, faşist orduyu her gün daha fazla Kürdistan'a ve savaşa sürerken, daha çok yönetimi tartarken göstermelik olarak "sıkıyönetimi kaldırarak" yaptı. İki yılın her gününde bunları tekrarlardı ve iki yılı böyle geçirdi. Bugün de aynı şeyleri, hem de sözde daha kesin görünerek söylüyor, fakat bu sözlerle birlikte özel savaşın yeni bir taktikini daha uygulamaya koyuyor: "Stratejik köyler" uygulamasını gerçekleştirilmeye çalışıyor. Bugün özel savaşın yukarıda belirttiğimiz tüm taktikleri birlikte gündemdedir, tüm güç ortaya konarak hepsi uygulanmaya çalışılmaktadır. Ve bunlara, "stratejik köyler" denen bir yenisi daha bugün eklenmek istenmektedir. Bununla, küçük köyler bir araya toplanarak, etrafında tel örgüler çekilip nöbetçi kulübeli dikilerek, stratejik alanlar boşaltılarak, tampon bölgeler oluşturularak, başka yöntemlerle denetim altına alınamayan, devrimci mücadeleye katılmaktan ve destek vermekten alıkonulamayan, Devrimci Kurtuluş Kuvvetleriyle ilişkisi kesilemeyen halkımız böylece sıkı denetim altına alınmak istenmektedir.

Bu, pratik savaşımızda yeni bir durumdur. Pratikte böyle yeni savaş taktikleri uygulamaya koymaya çalışırken, propaganda da en büyük ağızlardan "sildim, süpürdük, yokettik" diye avaz avaz bağırması faşist-sömürgeciliğin acizdir, çrpimsidir, alçakça yalancılığıdır, iyakarlığıdır. Böyle bir uygulamaya geçiş, devrimci savaşımız karşısında faşist-sömürgeciliğin yeni ve önemli bir pratik yenilgi daha almış olduğunu gösterir. Kesintisiz yükselen devrimci savaşımız, faşist-sömürgeciliğin özel savaş taktiklerini bir bir bozguna uğratmakta, onu dağarcığının boşaldığı ana doğru hızla götürmektedir.

Faşist-sömürgeci düşmanın uygulamaya çalıştığı yeni savaş taktiği çok önemli bir durum yaratmaktadır. Öncekilere olduğu gibi bunu da hızla ve başarıyla bozguna uğratmak tüm devrimci güçlerin önemli ve önde gelen bir görevidir. Gerçekle böyle bir uygulamaya girişmek düşmanın atesli oyununa atıdır. Böyle bir taktiği boşa çıkarmak bizim için çok daha kolay, olanaklı ve son derece gelişinci olacaktır. Düşman taktikinin

Bu ma olanakları kendi içinde gizlidir. Halkımız kolay kolay bunu yeni, toprağını, işini terk etmeyecektir. Böyle bir çaba ve kararın daha hareketli, aktif, dirençli olmasına yolaçacak ve bu yeni daha çok devrimci mücadeleye katılmaya yöneltecektir. Böylece gelişmelere karşı son derece dikkatli, duyarlı ve başarılı olunmalıdır. Propagandamız, ajitasyonumuz, örgüt çalışmamız ve silahlı eylemlimiz köylülerin yerlerinden sökülmemesi, köylerini, topraklarını, işlerini terk etmeye yöneltecek bir yolda ve etkinlikle olmalıdır. Köylülere düşman uygulamaları neye yolaçacağı ve neyi amaçladığı yeterince anlatılmalı ve bu her dikkatli ve duyarlı kılınmalıdır. Böyle bir çalışma ile köylüler içindeki örgütlülüğümüz mümkün olduğu kadar genişletilmeye çalışılmalıdır. Ve bu yolda düşmanın girişeceği her uygulamaya karşı silahlı eylemlerle karşı konulmalı, direnilmeli, kışkırtılmalı ve ısrarı, çekilmesi, direnişleri yönetilmeli ve böylece kitle direnişlerine ulaşılmalıdır. Ama hiçbir köyün böyle bir uygulamayı sessizce kabul etmesine olanak ve ortam verilmemelidir. Herbir uygulamaya karşı seyirci ve etkisiz kalmamalı, böylece elverişli ve muazzam durum geniş kitle direnişine, ısrarına varılarak özel savaşın bu taktiği de yerle bir edilmelidir.

15 Ağustos silahlı direnişimiz ve bir bütün olarak yürüttüğümüz devrimci mücadelemiz faşist-sömürgeci düşmana ağır darbeler vurarak ve halk kitlelerini derinden etkileyerek Türk toplumunun gücünü belli ölçüde kırmış ve yeni bir devrimci yükseliş dönemi başlamıştır. Bugün yaşanan sorunlar böyle bir siyasal-pratik mücadele dönemine geçişin sorunlarıdır.

Yürüttüğümüz mücadele karşısında 12 Eylül rejiminin örgütlenme çabaları başarısızlığa uğramış ve bugün bu rejim önemli ölçüde parçalanmış, aşılımıştır. Fakat emperyalizm ve Türk burjuvazisi, bütün arayışlarına rağmen, bu rejimin yerine çıkacak daha istikrarlı bir alternatif bulamamaktadır... Yani egemen güçler yeni siyasal iktidarı üretmemektedir. Mevcut olanın aşılması ve yerine konacak yeninin bulunmaması anlamında bugün birçok güç, çok karmaşık ve çok eğrel, yamama bir biçimde kendisini örgütlemeye ve yeni bir siyasal alternatif olarak ortaya çıkabilme çabası içine girmiş bulunmaktadır. 12 Eylül rejiminin tek sesliliğinin Kürdistan'da yürüttüğümüz devrimci savaşla kırılması ortamında ve çok bulunc, haysiyetsiz ve cılız biçimlerde yürütülen bu çalışmalar, ortumuzdaki dönemde hareketli bir siyasal ortamın yaşanacağını göstermektedir. Faşist rejim altında bir bütün olarak bunalan ve devrimci savaşımızdan derinden etkilenmiş olan halk kitlelerinin böyle bir ortamda gücünü ortaya koyması ve yaygın bir siyasal eylemliliğe yönelmesi kaçınılmayacak bir gelişme olacaktır. Ve böyle bir gelişmenin ilk kıvılcıkları bugünden başlamış bulunmaktadır. Böyle bir dönem, eğer iyi örgütlenir ve yönetilirse halkın devrimci gücünün ortaya konduğu ve devrimin egemenliğinin doğmaya başladığı çok ileri bir devrimci gelişme dönemi olacaktır.

Çeşitli güçlerin böyle bir döneme giriş durumları bile gelişmenin nasıl olacağını açıkça gösterir niteliktedir. 12 Eylül rejimi şahsında bugün aşılma olan sadece Türk burjuvazisi değil, bir siyasal yönetim biçimi değil, geçmiş yüzyıllara uzanan ve imparatorluklara dayanan Türk egemen sınıfların tüm egemenlik sistemidir. Geçmişten beri esas olarak ordu gücüne dayalı bulmuş olan bu egemenlik, bugün de aynı gücün dağılması ve aşılmasıyla hızla bir çöküşe ve yokoluşa doğru gitmektedir. İşte bu nedenle ki, bugünkü yönetimin aşılması 1970'lerde ve daha önce olduğu gibi yeni alternatiflerle karşılanamamakta, egemenlik sisteminin tümden varlık-yokluk sorunu gündeme gelmektedir. Türk burjuva egemenliği dönüşüm olamayacak bir biçimde böyle bir süreç girmiş ve burjuva politikacılığının önümüzdeki dönem için kaderi böyle çizilmiştir. Ne kadar parti kurulsun, kurulsun, eskisiyle yenisiyle, askeriyle sivilıyla ne kadar politikacı türetilsin türetilsin bunların tümünün eskisi gibi halk kitlelerini aldatabiliyor ve belli bir süre varlık gösterebiliyorlari artık kolay ve mümkün olmayacaktır. Türkiye'de orta sınıf siyasetçiliğinin geçmişi çok zayıf ve maskelidir, bu güçler zayıf bir biçimde ve "sof", "devrimci" maskeli olarak ancak ortaya çıkabilişleridir. Altı yıldır yaşanan çetin mücadele ortamında bu zayıf oluşum da iyice ezilmiş ve maskeleri düşerek burjuva ajanlığı olan gerçek yüzleri gözlenebilecek bir biçimde açığa çıkmıştır. Bu nedenle, önümüzdeki dönemde çeşitli maskeler altında böylesi güçleri burjuvazi piyasası sürmeye çalışsa da, işleri bitmiş olan bu güçlerin fazla varlık göstermelerinin mümkün olmayacağı açıktır. Bütün bu gelişmeler ortaya çıkaran ve böyle ileri gelişmeler dayatan güç devrimci harekettir. Bu hareket, bugün PKK-ERNK-HRK biçiminde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi olarak şekillenmiş bulunmaktadır. Kürdistan devrimci hareketi, mücadelede ısratlı ve etkinliği elinde tutan ve böylesi gelişmeler yaratan bir güç olarak döneme en güçlü ve geleceği olan tek güç biçiminde girmektedir. Bu nedenle, önümüzdeki dönemde devrimci görevlerin yerine getirilmesi halkın siyasal-askeri gücünün en gelişmiş biçimlerde ortaya çıkarak ve devrimi egemenlik yolunda ilerletecektir.

Böyle büyük ve tarihi gelişmelerin yaşanacağı bir döneme girerken ve geçmiş mücadelenin sonuçlarını en yeterli bir biçimde almak açısından, bugün yerine getirilmesi gereken

önemli devrimci görevler vardır. Devrimin gelişmesi artık eskisinden daha çok pratik kazanım sağlamaya, pratik gücü en ileri düzeylerde büyütmek ve gereken pratik adımları başarıyla atabilmekle mümkün olacaktır. Bu açıdan pratik çalışma görevleri bugün tüm devrimcilerin bilinci ve gücünü yoğunlaştırmaları gereken esas görevler durumundadır. 12 Eylül rejiminin egemenliğini kıran bir mücadele üzerinden devrimin egemenliğinin gerçekleştirileceği bir gelişme dönemine girerken bugün, bu geçiş sürecinde devrimci hareketin üslanma çalışmalarını ilerletmek, ülkemizin en elverişli alanlarında hareketin üslanmasını, yerleşmesini sağlamak, Devrimci Silahlı Kuvvetlerimizi, Silahlı Savaş Birliklerimizi mümkün olduğu kadar büyütmek, kitlelere mücadele görevleri verecek en geniş şekilde örgütlülük yaratmak, halkımızın örgütlenmesini, ordulaşmasını en ileri düzeyde geliştirmek, örgütlülüğümüzü genişletmeye ve denilene ilerletmek, bu görevleri başarıyla yerine getirmek hayati önem taşımaktadır. Tüm devrimci güçlerin uğraşı esas olarak bu görevleri yerine getirmek olmalıdır. Propaganda, ajitasyon ve silahlı eylem faaliyetlerimizin tümü bu hedefe hizmet etmek zorundadır. Halk kitlelerine faşist-sömürgeci karşı savaşımızın sorumluluğunu ve nasıl savaşılacağını öğretmek gerekir. Seviyeli, planlı ve örgütlü bir silahlı mücadeleyle özel savaş tımlarını, ajanmıls çete başlarını ezmek, düşmanın saldırgan gücünü kırmak ve böylece örgütsel gelişmenin önündeki engelleri ortadan kaldırmak gerekir. Bugün yürüttüğümüz ve yitirmemiz gereken mücadele böyle olmak zorundadır.

Böyle görevleri yerine getirmeye çalışırken bugün gücümüz ve koşullarımız her zamankinden daha çok elverişli ve daha çok yeterlidir. Görevlerimiz başamada, doğru mücadele çizgimiz, yaratılan büyük mücadele değerleri ve halkımızın gücü, temel dayanaklarımızdır. Eğer bunlara dayanılabilir ve doğru bir çalışma tarzı izlenirse başarılı olmayı engelleyebilecek hiçbir etken yoktur. Bu açıdan, gelişmelere ve görevlere denk bir düzeyde çalışma tarzımızı geliştirmemiz, yetkinleşmemiz gerekir. Bu da, diğerleriyle birlikte, son derece zengin deneylerle dolu olan mücadele pratiğimizi ayrıntılı ve doğru bir biçimde değerlendirmekle mümkündür. Bu nedenle geçmiş pratiğimizin değerlendirilmesi doğru ve yeterli bir düzeyde yapabilmemiz gerekir. Bu konuda, inkarcıya da her şeyin sonuçlandırılmış olduğu anlayışlarına düşmeden, olumsuzlukları ya da olumsuzlukları tek yanlı olarak abartmadan, gerçekçi bir yaklaşımla doğru ve yanlışlardan gereken dersleri çıkarıp özümsemek, bizim için güçlü olacaktır.

Bilinç ve pratik geliştirilerek, 1986 Yaz Atılımında bu görevlerin yerine getirilmesi, devrimci hareketin yeni dönemi en güçlü bir biçimde karışılmasına ve ileri gelişmeler yaratacak olan büyük mücadelelere girmesine yolaçacaktır.

İşte böyle bir geçiş döneminde, ileri gelişmelerle dolu olacak bir döneme girişi en başarılı bir biçimde gerçekleştirebilmek çalışmaları içinde halkımız, Partimiz ve Kurtuluş Birliğimiz en değerli evlatlarından birini kaybetti. PKK-Merkez Komite Üyesi, Birliğimizin değerli komutanlarından, büyük insan, değerli önder ve komutan Mahsum KORKMAZ (Ağit) yoldaşı şehit verdik. Faşist-sömürgeci düşmanın yıllarca sürdürdüğü açık saldırılarıyla başarmaya muvaffak olamadığı şey, böyle hile ve entrikalarla, ihanet ve usaklığa sığınma alçaklığıyla bir noktada başarısız oldu. Ağit yoldaşın şehadeti bizi bu bakımdan da düşman karşısında daha güçlü kılarken, O'nun anısı ve manevi komutası, yeni dönemi en başarılı bir biçimde karşılamak için bizim en değerli güç kaynağımız haline geldi.

Ağit yoldaş, 15 Ağustos devrimci direnişinin ülke içindeki hazırlık çalışmalarını başlatan ilk birkaç devrimciden biriydi. Hem hazırlık çalışmaları sürecinde, hem de 15 Ağustos direnişi boyunca devrimci çalışmalara en önde katıldı ve denilebi-

li ki en çok çalışan kişi oldu. Bu bakımdan 15 Ağustos silahlı direnişine O'nun kararlı, azimli, yılmaz ve yorulmaz kişiliği yanı sıra 15 Ağustos direnişinin eşiz deney ve tecrübeleri O'daki o büyük devrimci kişiliği şekillendirdi.

Proletarya ve halk devrimlerinin seçkin militanlarının ve önderlerinin sahip oldukları devrimci özellikleri, Kürdistan devrimci mücadelesi içinde kişiliğinden en çok somutlaştırmayı başaran devrimcilerden biri de Ağit yoldaşı. Burada proletarya militanlığının ve önderliğinin devrim davasına duyulan sarsılmaz inanç, yüksek bir devrimci bilinç, devrimin zaferi için kararlı, azimli ve cesaretle çaba gibi özelliklerinin en iyi bir biçimde O'na da şekillenmiş olduklarını sıralamaya bile gerek yok. Fakat esas belirtilmesi gereken şey, düşman karşısındaki kararlı tutumu, sürekli canlı tuttuğu hücum ruhu, ani karar verebilme gücü, her koşul altındaki soğukkanlılığı ve usta yöneticiliğiyle çevresine sarsılmaz güven veren örgütlülüğü ve komutanlığı en gelişmiş bir düzeyde kişiliğinden şekillendirmeyi başaran devrimcilerden biri olmasıdır. Beshelli ki bütün bu özellikleri O'na kazandıran şey, her zaman devrimci pratiğin kızgın alevleri içinde yaşamayı kendisine esas almasıdır. Bu noktada O'nun esas özelliğine varmış oluyoruz. O, devrimci pratikten kopmayı gerçek anlamda yaşamadan kopma olarak görür ve bir an için bile olsa böyle bir duruma düşmek için yoğun çaba harcar. Devrimci mücadelenin bütün sorunlarına, başka yerlerde değil, sadece mücadele pratiği içinde doğru ve yeterli çözümler bulabileceğine inanır ve sorunların çözümü için "daha çok deney, daha çok pratik uygulama"

şlarıyla pratik çalışmaya yüklenirdi. Ve en tarihi sorunların çözümünü, bütün zorluklarına rağmen yine pratik çalışma içinde gerçekleştirmeye çabasıyla yürütürken, böyle yüce bir çaba içinde ölümsüzlüğe ulaşı. Ağit yoldaş için gerçek yaşam, sürekli düşmanla bir boğuşma içinde olmak, düşmana sürekli saldırmak ve halkımızın kurtuluş davası için çalışmaktır. Bu özellikleriyle O, faşist-sömürgeci düşmanın amansız bir korkulu rüyası, halkımızın düşmana saldırısının bir öncü kıvılcıydı. Şüphesiz Ağit yoldaş bu yüce özelliklerini doğuştan kazanmamıştı. O'na bu özellikleri kazandıran şey, Kürdistan proletaryasının ve halkının PKK önderliğindeki en beş yıllık mücadele deneyi ile, kendisinin zengin tecrübelerle dolu olan on yıllık mücadele pratiğidir. Böyle seçkin militanlar ve önderler yaratabilen bir mücadele ortaya çıkarmak, Partimiz ve halkımız onur duyabilir.

Ağit yoldaş, değerli yaşamını, hiç tereddüt etmeden, daha çok küçük yaşta iken işçi sınımlarını ve halkımızın kurtuluş davasına adanmış ölümlüğünü gösterdi. Bu yolda on yıl yürüttüğü devrimci mücadelesi ve değerli çalışmaları ardından, en verimli çağında iken ve mücadelenin kendisine en çok ihtiyaç duyduğu bir dönemde değerli yaşamını devrime vererek ölümsüzleşti. Şimdi yurtsever halkımızın, bu büyük önderine, O'nun manevi komutası altında ve Partimizin gösterdiği kurtuluş yolunda topyekun mücadeleye atılarak karşılık vermesinin zamanıdır. Kurtuluş Birliğimiz, yurtsever halkımızı, bağrında taşıdığı onbinlerce yeni Ağit'i kurtuluş savaşına katarak kurtuluş mücadelesinde topyekun ayağa kalkıp birleşerek değerli komutanlarının anısını zafer yolunda ilerleyen mücadelelerinde bayraklaştırmaya çağırır!

Tüm devrimci militanlar! Kaybımız büyük, acımız derindir. Ama istediğimiz kadar güç alabileceğimiz büyüklükte bir devrimci değerimiz vardır. Değerli komutanımızın gerçekleştirilmesini bize borç olarak yüklediği yüce devrimci görevlerimiz vardır. Bu görevlerimizin başında acımız devrimci güce ve mücadeleye dönüştürülmeli! Partimizin devrimci çizgisini ve doğru taktiklerini başarıyla pratik aklararak, devrimci görevlerimizi başarıyla yerine getirerek, direniş mücadelemizi daha üst seviyelere zamanında ve başarıyla ulaştırarak, halkımızın kurtuluş mücadelesini zafer yolunda hızla ilerleterek değerli yoldaşımızın anısının gereklerini yerine getirelim!

HÉZÊN RIZGARİYA KURDİSTAN (HRK)
Basın Bürosu

15 Mayıs 1986

Ağit Yoldaşın Anısını Yükselen Devrimci Savaşımızda Bayraklaştıralım!
Düşmanın Komplo ve Oyunlarına Karşı Daha Duyarlı, Dikkatli ve Tedbirli Olalım!
Faşist-Sömürgeci Canilerden ve Ajan, Hain-Uşak Takımından Hesap Soralım!
Halkımızı Örgütleyelim ve Düşmanına Karşı Savaşta Başarıyla Yönetelim!
PKK-ERNK-HRK Bayrağı Altında Bilinç ve Kararlılıkla İleri Yürüyelim!
YAŞASIN KÜRDİSTAN DEVRİMCI SAVAŞI!
YAŞASIN PKK-ERNK-HRK!

Kürdistan'da Süreklilik ve İvme Kazanan Ulusal Kurtuluş Direnişi, Faşist Türk Sömürgeci Ordusunun Operasyonlarındaki Çıkmazı, Direniş Karşısında Türk Şöven Burjuva Basının Çılgınlığı, ve Milisleşme Yolundaki Reformculuk...

Mart 1986 ortalarında Türk ordusu, "Milli Hakimiyet Harekati" adını verdiği topyekun bir saldırıyla Kürdistan Ulusal Kurtuluş güçlerine ve Kürdistan halkına saldırdı. Operasyonların ağırlığı Siirt, Hakkari, Van, Mardin, Adıyaman, Dersim, Bingöl başta olmak üzere, Diyarbakır, Muş, Bitlis, Elazığ, Kars ve Ağrı üzerinde yoğunlaştırılmıştır. Operasyonlara 7. Kolordu (Diyarbakır), 8. Kolordu (Elazığ), 6. Kolordu (Adana), 9. Kolordu (Erzurum) birlikleri, Bolu, Kayseri tugayları, Batman ve Siverek'te konuşlanmış olan komando birlikleri, "özel kontr-gerilla timleri", polis birlikleri ve kurumsallaştırılmaya çalışılan çete grupları katılmışlardır. Sadece Eruh, Şırnak, Cudi, Cizre, Pervari'yi kapsayan Botan bölgesinde 7. Kolorduya bağlı üç tümen, çete birlikleri, özel timler ve alanda konuşlanmış birliklerden oluşan 60.000 kişilik sömürgeci ordu gücü operasyona katılmıştır. Operasyonları 7. Kolordu Komutanı, İçişleri Bakanı ve generaller yönetmiştir. Kürdistan'ın genelini kapsayan ve belli odaklarla yoğunlaşan karşı-devrim taarruzuna, helikopterler, uçaklar ve vurucu büyük imha silahlarıyla donatılan yüzbinlerce düşman askeri; sömürgeci Türk ordusunun yarısı katılmıştır.

"Milli Hakimiyet Taarruzu", 28 Ağustos 1984'te başlatılan ve sürekli tırmandırılan "Güneş Harekati"nin" doruğu olup, süreklilik kazanan ulusal kurtuluş direnişinin "Newroz 1986" atılımını önmek ve ulusal kurtuluş güçlerini imha etmek amacıyla yapılmıştır. Ulusal kurtuluş güçlerinden alınan haberler, süreklilik kazanan ve Kürdistan'ın dört bir yanından yükselen eylemleri carıyarak vermiş olmasına rağmen, şöven Türk burjuva basınına yansıyan gelişmeler, Türk Genel Kurmaylığının, henüz sonuçlanmamış operasyonları propagandif ve yanlış açıklamalarla geliştirmesi, taarruzun çıkmazda kaldığını; buna karşın ulusal kurtuluş direnişinin büyük siyasal ve askeri kazanımlar elde ettiğini göstermektedir. Adıyaman, Pazarcık, Midyat, Ömerli, Kızıltepe, Eruh, Şırnak, Uludere, Beytüşşebap, Hakkari, Batman, Baykan, Dicle, Çermik vd. yerlerde sömürgeci karakollara ve ekonomik tesislerine yapılan saldırılar, kurulan pusular ve meydana gelen çatışmalarda çok sayıda subay, er, ajan-muhbir ve milis öldürülmüş; Adıyaman'da Petrol Dolum Tesisleri tahrip edilmiş; biri Uludere, diğeri Çukurca (Çeman)'da olmak üzere iki bölük roketlenerek büyük ölçüde tahrip edilmiş; çoğu yerde köy düzeyinde siyasal direnişler sergilenmiş; dağlara ateşler yakılmış, Newroz gösteri ve toplantıları yapılmıştır. Düşmanın çok büyük askeri ve siyasal kayıplarına karşın, ulusal kurtuluş güçleri, HRK'nin değerli komutanı, Partimiz Merkez Komite Üyesi ve Halk Önderi, Mahsum KORKMAZ (Agit) yoldaşı ve az sayıdaki savaşçısını şehit vermiştir. Faşist ordu birlikleri köyleri boşaltmış; aralarında en çocuğun da bulunduğu, beşi Eruh'ta olmak üzere çok sayıda köylüyü katletmiş; yığınla insanı tutuklamış; stratejik köy uygulamasına

geçmiş, tüm kırsal kesimde ve Batman, Bingöl, Dersim, Şırnak, Eruh gibi yerlerde sokağa çıkma yasası ilan ederek, vahşi terör estirmiştir. Ortaya çıkan sonuçlarıyla, "Milli Hakimiyet Harekati" faşist ordunun bozgunu; Kürdistan halkının PKK-ERNK-HRK öncülüğündeki ulusal kurtuluş mücadelesinin ise, zaferi olmuştur.

"Milli Hakimiyet Harekati" salt askeri bir hareket değildir; Türk Genelkurmay'ının yönetiminde ordunun, bütün Türk yasal burjuva partilerinin, şöven burjuva basının, Türk şöven-reformist-tasfiyeci gruplarının, Kürdistan hakim sınıflarının ve milisleşme adım atan Kürt reformist küçük-burjuva gruplarının, PKK'nin önderliğindeki KUKM'ne askeri, ideolojik, siyasal, ekonomik ve propagandif saldırısının doruğudur. "Milli Hakimiyet" adı bundan ileri gelmektedir. Faşist Türk ordusu, gücünün ağırlığını Kürdistan'da konumlandırmasına, sürekli bir baskı uygulamasına, asiretçi-feodal ögelerinin tümünü silahlandırarak milisliği bir kurum olarak daha da geliştirmeye çalışmasına, büyük bir pasifikasyon uygulaması yürütmesine, bu uygulamaları özel ekonomik ve sosyal uygulamalarla beslemesine, "Pişmanlık Yasası"yla belli bir sayıda ihanetçi oluşturup bunları da yarımlamasına, radyo, gazeteler ve TV vasıtasıyla yaptığı yoğun propagandasına rağmen, ulusal kurtuluş güçlerini tahrip edememiş; PKK, sömürgeci ordunun imha yılı ilan ettiği 1985 yılında, direnişi yaşatmış, imhayı aşmıştır. 12 Eylül faşist düzeninin resmi partilerinin tümü, değişik yöntemlerle halkımızın kurtuluş mücadelesini ezmeye faaliyetine katılmışlar ve bu faaliyetlerini, bizzat "Milli Hakimiyet Harekati"na yerinde katılarak artırmışlardır. Türk faşizmi, KUKM'ni siyasal kuşatmaya almak için faaliyetlerini 1985 sonbaharından başlayarak yoğunlaştırmıştır. Bu amaçla, yürüttüğü çabalarını, 1985'in sonlarında gerçekleştirdiği Sovyet görüşmeleri ile başlatmış; 1986 Ocak'ında İran'la, 1986 Mart'ında Suriye ile, aynı dönemde iki-üç defa Irak'la, 1986 kışında ABD Dışişleri Bakanı Shultz'la, defalarca değişik Avrupa ülkeleri ile ve en son olarak da İngiltere ve Fransa ile yürütmüş; sürekli gündemin temel ve ana konusuna "PKK terörizmini" alarak, Olof Palme cinayetinden ve ABD emperyalizminin Libya'ya saldırısından yararlanmaya çalışarak, taviz, tehdit, ikizlülük, halkımız üzerindeki baskısını meşrulaştırmaya, KUKM'nin artan etkinliğini kırmaya ve kuşatma altına almaya çalışmıştır. Ancak sonuç ortadadır. Yunanistan, Bulgaristan ve Suriye ile uyumsuzluğu, İran-Irak savaşındaki çıkmazı, Avrupa'da KUKM'nin artan etkinliği vb. nedenler Türk devletini başarısız kılmıştır. Türk faşist devleti, KUKM'ne karşı tırmandırdığı siyasal faaliyetini, "Milli Hakimiyet Harekati"yla taçlandırmaya çalışmış; ancak bunda da başarısız olamamıştır.

Türk şöven burjuva basını, faşizmin oyunağı haline gelerek, belli bir ölçüde dahilinde, PKK ve KUKM'ne karşı sistematik teşhir,

propaganda, çarpıtma ve saldırılarını sürdürmüştür. Faşizmin sağ ve "sol" kalemleri, devletin çıkarını koruma ve kollama faaliyetlerini aynı ağızdan yürütmüş; bu amaçla sahtekarlık örnekleri sergilemiş, sayfa larını yalan haberlerle doldurmuş, ihanetçilerle röportajlar yapmış, diziler hazırlamış, en olmadık suçlamalarda bulunmuş, ulusal kurtuluş gelişmesine duyduğu şöven kinle basın aracını ayaklar altına almış, saldırılarını, ordu saldırılarına bağlı olarak doruğa ulaştırmıştır.

Reformist-tasfiyeci Türk şöven solu, burjuva olanaklara tapınarak, liberal burjuva kuyrukçuluğuna soyunmuş, bu nedenle özellikle son iki yılda PKK'ye saldırıya başlamıştır. Halkımızın mücadelesini "terörizm" olarak damgalayan bu sol, kendi durumunu bir bildiri ile idare etmeye çalışırken, halkın çektiği acıları, devrimci kahramanlıkları ve verilen onlarca devrimci şehidi görmezlikten gelmekte; faşizmin "Pişmanlık Yasası"yla robotlaştırıldığı devrim ihanetçilerine sahip çıkmada faşizmi geride bırakmaktadır. Eğer bugün, faşizmin resmi solu "Saçak" ve kemalist solu "Yeni Gündem" devleti kurtarmann sol kışvili ideolojisi, politikasını biçimlendiriyorlarsa; "Dev-işçi'nin düşüncü klifi", Kemalizmin Kürdistan'da yarattığı tahribatın ürünü olan "Partizan yönetici klifi" milisleşme adım atmışsa; devrimci mirasın leş kargaları "Sol Birlik" güçleri sahtekar tarzda Türk devletini kurtarmann ve Kürdistan'ı elde tutmanın hesabını yapıyorsa; yıllardır Kürdistan halkının yurtsever duygularını sömüren işbirlikçi ilkel milisliyetçi Kürt örgütleri, Türk sömürgeciliği ile işbirliğine giriyorsa; Kürt küçük-burjuva grupları resmen milisleşme adım atıyorsa, bütün faaliyetleri ile PKK ve KUKM'ne düşmanlığa yatmışlarsa; ne olduğu belirsiz bir Kürt küçük-burjuva ukaası, PKK'ye ve Kürdistan halkına küfredecek kadar çılgına servenlene giriyor ve bunun adına da rahatlıkla "Yekitiya Sosyalist" diye bilme cesaretini gösteriyorsa; bunun tek nedeni vardır, o da PKK'nin Türk faşizmine karşı ulusal ve toplumsal muhalefetin pratik öncülüğünü yaparak yola çıktığı zorunlu ayırmıdır. Bu mücadelenin devrimci ve güncel karakteri kimin faşizmden, kimin emekçi halktan yana olduğunu ortaya sermiştir. Şurası kesindir; PKK öncülüğünde ve devrimci bir çizgide gelişen KUKM'ni destekleyip desteklememek Türkiye ve Kürdistan'da, devrimciliğin, tutarlı demokratlığın ve yurtseverliğin ölçütüdür. PKK ve KUKM'ne karşı durarak, devrimci demokrasiyi geliştirmek hayaldir; bununla olsa olsa faşizmin "demokrasisine" tabi olunur; devletin koruyucu şemsiyesine sığınır. Çöklarınn dediği gibi, bu "PKK penceresinden" bakmak değildir; Marksizm-Leninizm, devrim penceresinden bakmak demektir. Çünkü Lenin'in dediği gibi, ezen ulus devrimcileri, "Kendi emperyalistlerinin sömürgeci devirdiği entrikaların maskesini acımasızca düşürmek, sömürgeci her kurtuluş hareketini yalnız sözle değil, aynı

zamanda eylemle destekleyerek, kendi emperyalistlerinin bu sömürgeci kovulmasını istemek, kendi ülkesinin işçilerinin yüreklerinde sömürgeci ve ezilen ulusların emekçi halkı için, kardeşlik duygularını uyandırmak ve ülkesinin ordusunda sömürgeci halkların her türlü ezilmesine karşı sistematik bir ajitasyon yapmakla yükümlüdür." Türk emekçilerinin muhalefetinin geliştiği bir dönemde, bazı küçük ama olumlu ve anlamlı çabalar dışında, Türk solu'nun durumu bu mudur? Bırakalım bu rolü yerine getirmeyi, tam aksine, KUKM'ni Türkiye emekçilerinden koparmak ve Türk emekçilerini burjuva şovenizmine mahkum etmek için, burjuvaziden daha çok çaba sarfetmektedirler. Utanmadan kendilerine "komünist", "sosyalist", "devrimci" parti etiketlerini yapıştıran bu güçler, eğer devletin milisliğine soyunmuyorsa, direniş ve düşmanlıklarının küçük-burjuva oportünizminden kaynaklandığını görmeleri gerekir. Ulusal sorunda, oportünizm katıksız şovenizmdir. Bu düşmanlığın özü "Misak-ı Milli" ciliği, devleti koruma telâşına dayanır. "Sol Birlik" nedir? Niçin kurulmuştur? Bunlar program ve pratikleriyle devrimci yönelmeyi niçin kabul etmemekte, onu niçin önmeye çalışmaktadır? Bunun özü "Türk şöven oportünizmiyle, Kürt küçük-burjuva uşaklarının" Türk devletini korumaları ve bugün PKK'de somutlaşan devrimci direnişi önmeye çalışmaları değil midir? Bugün direniş saldırıran bu güçler, resmi düzen tarafından biraz mükafatlandırılarsa, örneğin bazı legal olanaklar tanınsa, direniş karşı silahlanmayaacaklar mıdır? Bugünkü durumlar bakıldığında bunda tereddüt etmeyecekleri ortadadır. İşte, "Milli Hakimiyet Harekati"na paralel, ama onu tamamlayan aktif bir öge olarak, şöven Türk solu ve uşak Kürt reformist gruplarının çılgınlığı varan bu saldırıları Türk devletini yaşatma kaygısından kaynaklanmaktadır.

KUKM, Türk faşist burjuvazisinin kendini "sivilleştirme", birtakim liberal uygulamalarla kamufletme programını bozmuştur. Türk burjuvazisinin karşı karşıya bulunduğu sorunlar ve emperyalizmin bölgede kendisine yüklediği rol, askeri cuntanın erkenden kendini sivilleştirme çabasına girmesine zorunlu kılmıştır. Yasal burjuva partilerinin politika sahtekarlıkları ve bu sahtekarlıklarla emekçi yığınların önüne alternatif olarak koyan şöven Türk solu, faşizmin oyununu kolaylaştırmıştır. Ekonomik ve siyasal sorunlarla en çok karşı karşıya olduğu, muhalefetin en çok geliştiği, emekçi sınıfların demokratik devrim mücadelesi için öncülüğünü yapan zorunlu ve tarihi bir görev olduğu bir anda, şöven Türk solu ve Kürt reformist gruplarının yaptığı bu olmuştur. İşte PKK bu hain planı bozmuştur; faşizmin ve sol işbirlikçilerinin bütün ayıplarını ortaya sermiştir; Kürdistan ve Türkiye'de devrimci direnişin yolunu açmıştır... PKK, Türk sol oportünizmini suçlusu yakalamıştır. "Ya direniş ya da faşizm ile uzlaşma"

alternatifile karşı karşıya bırakmıştır. Sefil Kürt reformist-küçük-burjuva grupların şimdiye değin içinde bulundukları, ama emekçilerden saklama ustalığını gösterdikleri "bazı küçük sınıf çıkarları" adına Kürdistan'ı satma alçaklıkları da, PKK ve KUKM ile bariz olarak ortaya çıkmıştır.

Türk faşist burjuvazisi, programını yürütememenin telâşı içinde, KUKM gelişerek sistemi kemiren ana sorun haline gelmiştir. Ne tasfiyeci sol'un engellemeleri ve ne de faşist ordunun iki yıldır sürdürdüğü imha saldırıları bir sonuç vermemiştir. Türk sömürgeciliğinin siyasal faaliyetleri de istediği sonuçları vermemiş; PKK ve KUKM'nin devrimci etkinliği ve siyasal, örgütsel, askeri olanakları artmıştır.

Çıkmazda olan Türk sömürgeciliği, ordusu, şöven solu, işbirlikçi Kürt reformistleri, bölge gerici ve emperyalist güçlerin desteği yanında, bölgede daha çok zayıf öğeler dayanan ve statükoyu korumak amacıyla bu alandaki liberal dönüşümlere önemli roller atfeden sosyalist güçlerin mevcut politikalarından da yararlanmış; temelinde askeri zor olan "Milli Hakimiyet Taarruzu"yla PKK ve KUKM'ne saldırmıştır. Saldırının boşa çıkması, başta Türk faşist ordusu olmak üzere işbirlikçi solu zor durumda, çıkmazda bırakmıştır. PKK ve KUKM'nin bu güncel etkinliği nedeniyle, gerek Türk burjuvazisi, gerek uşak sol yeni yöntemlere gitmek zorundadır. Türk sömürgeciliği; hükümet değişikliği, sivilleşen milis yaşatma, ajan-muhbir yapının daha da geliştirilmesi, özel timler vb. uygulamalarla savaşı tırmandırmak eğilimindedir. Şöven sol, bir kesimiyle açık milisliğe giderken, diğerleri de PKK ve KUKM'ne karşı daha sahtekar yöntemler kullanmaya başlamışlardır. Maskeli iyice düşen Kürt uşak küçük-burjuva grupları giderek açık milisliğe doğru adım atmaktadırlar.

Belli ki bir yol ayrımına gelmiştir. Bu yol ayrımında, faşist Türk ordusunun PKK ve KUKM'ne karşı taarruzlarındaki çıkmaza, şöven burjuva basınının saldırı histerisine değinmek; devleti yaşatma telâşına düşen "Türk şöven solu" ve "milisleşme yolundaki" Kürt reformist uşakların durumundaki çıkmazı bir daha belgelemek; aynı zamanda, KUKM'nin gelişme kararlılığını da bir kez daha gözler önüne sermek zorunlu olmaktadır.

PKK'nin Yükselen Mücadelesine Karşı, Türk Sömürgeci Ordusunun Operasyonları

PKK hareketinin henüz ideolojik grup olarak biçimlendiği 1970'lerin ortaları, ideolojik-politik kaosun, Kemalizme bağlı koparmamış Türk şöven ideolojileri ile Türk sömürgeciliği ve Kürt feodallerine bağımlı olarak biçimlenen küçük-burjuva bağımlı millisliyetçi ideolojilerin egemen olduğu bir dönemdir. Bu nedenle, Kürdistan Devrimcileri olarak biçimlenen bağımsızlıkçı

Markstist-leninist grup, daha çıkışında kurtuluşluk ve sorumluluk nedeniyle çagda-ları olan gruplardan farklı olarak "er"leşmiş, bu özgülüğü nedeniyle, onu bir türlü kavrayamayan ve kavrayamaya da yanaşmayan dağınık küçük-burjuva Türk ve Kürt sol gruplar tarafından Kemalizm ve feodalizm gözüyle değerlendirilerek maruz kalmıştır. Sömürgeci burjuvazi, bizzat bu grupların ideolojik-politik sapkınlıklarından yararlanarak, 1959'da kurumsallaştırdığı "Özel Harp Dairesi"nin denetimindeki kontr-gerilla faaliyetleriyle bunları denetlemeyi ve liberal anlayışlar çerçevesinde tutmayı becermiştir.

Kürdistan Devrimcilerinin hızla örgütlenmeleri, bütün gelişmelerin önüne devrimcilerin örgütlü mücadelenin geçirmeleri ve yetkin kadrolaşmayı sağlamaları sömürgecilerin dikkatini çekmiş, o dönemde kendileri için son derece rahat olan bazı ajan faaliyetleriyle gelişmeyi durdurmak istemişlerdir. Sol grupların içinde bulundukları ideolojik-politik keşmekeşlik, örgütlenememe hastalığı ve pratik-tezilegalizm, o dönemde ajanların boy vermesi ve çalışması için son derece elverişli bir ortam yaratmaktaydı. 1970-71'in meşhur ajan-provokatörü Mahir Kaynak'ın, "Biraz radikal olmak, istenen sol örgüte girmeye yetiyordu" şeklindeki itirafı, belirttiğimiz sol'un gerçeğini ortaya koymaktadır. Yoksa Alaaddin Kapan gibi MIT ve Kürt ajan feodallerinin denetimindeki bir ajan "sosyal-emperyalizm", Sovyet Ermenistan'ındaki Kürt azınlığı da içeren, "Beş Parça" vb. saçma iddialarla "Stërka Sor"u kuramazdı. Türk MIT'i: "Stërka Sor" vasıtasıyla, henüz ilk oluşumunu yaşayan grubu, önderlerini imha ederek dağıtmayı amaçlıyordu. 1977 Mayıs'ında Haki KARER katledilerek kompolarla başladı. Ancak yetkin karşı koyuşla bu grup dağıldı. Görüldüğü üzere şiddetli güdümlenen Türk sömürgeçliği olmuştur.

İdeolojik grup durdurulamayı politik etkinlikte dönüşükler, MIT daha "akılcı" yöntemlerle gelişmeyi durdurmak istedi. Türk solu'nda yaygın olan çatışmaları daha da geliştirmeye çalıştı. 1970'lerde bu tür provakasyonlara yatkın gruplar oluşturulmuştu. 1970-71 deneyi Türk MIT'ine olanak tanımıştı. O dönemin olumlu devrimci mirasını ortadan kaldırmak için daha cezaevlerinde bir sürü grup oluşturulmuştu. THKP-C'den "Milan Gençlik", THKO'dan "HK" böyle üstten dönüşümlerle oluşturulan gruplardandır. 1978'de piyasaya sürülen "Tekoşin" böyle bir gruptur. "Kurtuluş"tan ayrılan, doğrudan MIT'in denetimindeki bu provakasyon örgütü, dönemin geçerli ideolojik, politik tezleriyle hareket edip, önderliği kompolarla tasfiye ederek, yaratılan gelişmelerin tahribini amaçlıyordu.

1978'de ulusal kurtuluş mücadelenin dayatılan diğer bir öge de, genelde devrimci demokratları ve yurtseverleri katleden sivil faşist milislerdir. Görüldüğü üzere baştan beri devrimci gruba şiddetli dayatan, sömürgeci provakatörler ve faşistler olmuştur. Ulusal kurtuluş hareketi geliştikçe, Hilvan'da faşist milis konumundaki Süleymanlar artan saldırılarla, Türk sömürgeçliğinin gelişen mücadelenin önüne Kürt feodal-kompradorları çıkararak gittiğini gösteriyordu. 1973-78 arasında, PKK'nin daha ideolojik grup aşamasından sosyal-şoven ve milliyetçi-reformist ideolojilere sistematik tavır alması, şiddet unsuru devrimci varlığını koruma ve mücadelayı geliştirmeye dikkatli ve yerinde kullanması ve bu temelde hemen tüm engelleri aşarak markstist-leninist evrensel devrim tezlerini Kürdistan somutuna uyarlayıp, Kür-

distan Ulusal Kurtuluş Hareketinin teorisini ve proletaryanın kurtuluş programını oluşturması onun özgür oluşum ve gelişim seyridir. Ama bu, reformist, şoven programların sahipleri küçük-burjuvaların anlamak istemediği bir özgünlüktü.

1978 sonlarında partileşmeye doğan büyük kitleselleşme, Batman, Ceylanpınar, Antep vd. yerlerde proletaryanın; Urfa, Mardin, Siirt, Diyarbakır, Dersim vd. yerlerde köylülüğün ve ülke genelinde yurtsever gençliğin mücadale safalarına çekilmesi ve silahlı devrimci iktidarı aplanlara, faşistlere ve hain feodallere karşı mücadelerde örgüt-sel-politik gelişiminin aktif bir aracı olarak kullanılması, sömürgeçliği ve Kürdistan'daki işbirlikçilerini iyice telaşlandırdı. Ajan feodaller yoğun olarak PKK'nin ve yurtsever kitlelerin üzerine sürüldü. Siverek'te Mehmet Celal Bucak çetesi, Batman'da kökeni 1920'lere dayanan Ramanlılar feodal çetesi, Mardin'de feodal ajan Hacı Teyip ailesi, Midyat'ta Çelebiler vd.'leri bunların başlıcalarıydı... Dersim, Pazarcık, Antep ve Elazığ'da faşistler ile milis haline gelen DHB ve HK, gelişen Harekete aynı zamanlarda ve aynı amaçlarla saldırıldılar. Saldırıların kaynağında Türk Genelkurmaylığı ve "Özel Harp Dairesi" vardı. MIT'in yeni uşağı "Yeni Gün-denim" in bu gerçeği itirafı şöyledir: "1970'lerin ortalarına gelindiğinde, Genelkurmay ve MIT'in raporlarına göre, 'Doğu elden gidiyor'du. İçişleri Bakanlığının açıklamalarına göre durumun o kadar vahim olmadığı ifade ediliyordu! Gerçekte durum neydi? Doğu ve Güneydoğu'da olayların ırmaktan mayaya başladığı 1979 yılının ortalarında, İçişleri Bakanlığı bünyesinde oluşturulan bir komisyon, askerî-sivil kesimler arasında bir yaklaşımlı farklılığı ve veri yeterliliğini ortadan kaldırmak için 'çok gizli' bir rapor hazırladı. Dört nüsha olarak hazırlanan 155 sayfalık rapor, 1979 Ağustos'unda İçişleri Bakanı Hasan Fehmi Güneş'e, Başbakan Ecevit'e, Genelkurmay Başkanı Kenan Evren'e ve Milli Savunma Bakanı Hasan Esat İşık'a sunulmuştu... Raporda daha sonra mevcut durum ele alınarak varolan örgütlerin amaçları ve güçleri ortaya konuyordu. Toplam 38 ayrıntılı örgüt tespit edilmişti, PKK bunların en güçlüsü olarak değerlendiriliyordu." (1)

Dört bir yandan yapılan saldırılar, KUKM'nin gelişmesini durduruyordu. Siyasal ve silahlı kitlesel gelişiyordu. Gelişmeler Türk ordusunu iyice tedirgin ediyordu: bölgesel gelişmeler ve burjuvazinin derinleşen ekonomik-siyasal bunalımı ve ABD ile NATO'nun sıkıştırmasıyla Türk burjuvazisinin faşist darbe hazırlıkları hızlanmıştı. 1978 Aralık'ında "Özel Harp Dairesi"nin sivil-faşist MHP vasıtasıyla Maraş'ta gerçekleştirildiği provakasyon ve katliam, Türk sömürgeçliğinin, KUKM'nin şiddet temelinde ezme planını örgütlü olarak hayata geçirdiğini gösteriyordu. 1979'da Elazığ'daki örgütlü yönelimi ve tutuklamaları ardından takip edilen sistematik operasyonlar ile aynı dönemde Siverek, Mardin, Batman'da ağalar ve kontr-gerilla vasıtasıyla gerçekleştirilen toplu katletmeler durumu gösteriyordu.

Aynı yıl Genelkurmaylıktan üst düzeyde bir askeri yetkili Kürdistan'da araştırma yapıyor, ve verdiği raporda PKK'nin kültürel (ideolojik-politik süreç) süreci katetliğini, ikinci aşamaya geçtiğini ve ayaklanmaların olabileceğini belirtiyor; askeri birliklerin Doğu'ya kaydırılmasını talep ediyordu. Çok geçmeden Hakkari ve Ağrı'da "Kanallı Jandarma Tatbikatları" adı altında ayaklanma bastırma tatbikatları yapıldı. Sıkıyönetim adım adım

bütün Kürdistan'a yayıldı. Feodal çetelere, faşistlere, kontr-gerillaya ek olarak TV ve basın da PKK aleyhine yoğun ideolojik kampanya geliştirdi. Aydınlik bunların başında geliyordu. Fakat gelişmeler durmuyordu; kitle habarması örgütsel gücü aşıyordu. Bu da sömürgeci provakasyonları olanaklı kılıyordu. Sömürgeciler silahlı mücadelenin Siverek, Batman ve Mardin'le sınırlı kalıp, Siirt, Van ve Hakkari'ye yayılmaması için acın çaba sarfediyorlardı. Nitekim o dönemde herkesin gözü Hakkari'deydi. Ankara'ya gelen Hakkari valisine* herkes Apocuların orada görülüp görülmediğini sormaktaydı. Hatta tescilli PKK düşmanı Doğu Perinçek, "Apocular ne pahasına olursa olsun Hakkari'ye sokulmamalıdır. Hakkari karantina altına alınmalıdır" biçiminde strateji çizmekteydi. Yine o dönemde, Ecevit Hakkari'yi ziyaret etti. Belirlenen bu strateji ve süren kuşatma ile Partizimlin ezileceğinden emin bir şekilde açıklamalarda bulundu. (2) Alelacele, Hakkari'de TİKP (Aydınlik) örgütlenilirmeye çalışıldı. Siirt ve Hakkari'den bazı özüm-sen Kürt aydınları kazanıldı. Edirne TİKP temsilciliğine Siirt'li, Adana il örgütü başkanlığına ise Uludere li bir getirildi. Bu unsur vasıtasıyla Uludere üzerinden MIT'le ortak çalışan Sami Abdurrahman ile ilişkiye geçildi. Aynı çalışmalar Çukurca, Yüksekova ve Şemdinli'de de yapıldı. Ancak tutmadı. Türk devleti için İran-Türkiye-Irak üçgeni ve Türkiye-Irak-Suriye üçgeni (Uludere-Zaxo-Silopi) oldukça önemliydi. Bu nedenle, 1974 Güney Kürdistan direnişinin yenilgisiz, ileri gelişmelerin ortaya çıkarması için Irak ve Türkiye yönetimleri Sami Abdurrahman'ı ağırlıklı olarak Beytüşşebap-Uludere-Çukurca yöresinde dırıttular. 1975 Cezayir antlaşmasıyla ABD, İran ve Irak devletlerinin on yıl süreyle Barzanilerin alana gelmelerini yasaklaması nedeniyle, Barzaniler de Sami Abdurrahman'a destek sunuyor; Irak yönetimine teslim olmayan dağınık yurtseverler bu unsuru baysın çektiğini yeni girişimleri sığınmak dışında bir seçenek bulamıyordu. Ancak onun bu faaliyetleri asıl desteği Türk MIT'i, Beytüşşebap'taki Jirki ağaları ile Çukurca'daki Pinyan ağası Macit vb.'lerden alıyordu. Sami Abdurrahman, sadece Zaxo'yu tutmakla görevli değildi; onun en temel işlerinden biri, ya da başında geleni, 1974 yenilgisiz önemi kaybeden ve ağırlıklı olarak MIT'in denetiminde T-KDP'yi yeniden toparlamaktır. KUK'u bu amaçla o perde gerisinde örgütledi.

Proleter yurtseverlerin, yurtsever aydınların ve köylülüğün PKK tarafından; küçük-burjuvaların ise ağırlıklı olarak ÖY, DDKD ve Ala Rızgari tarafından örgütlenildiği bir ortamda, KUK neyi temsil edebirdi? Ne KUK'ne de Sami'nin grubu küçük-burjuva sınıf zemininde doğan örgütler değildi. Tam aksine, devrimci gelişmeler karşı Türk ve Irak istibbaratları tarafından örgütlenirdi, güçlerdi. Yaptıkları, bu konularını kamufle etmek için siyasal bir kişiliğe bürünmüş olmuştur.*

Ancak sömürgeciler gelişmeleri durduramamış, kitlesellik devam etmiştir, işçi sınıfı Batman, Ceylanpınar ve Antep gibi toplu yerlerde yığınsal olarak kazanılmış, sendikalar engellemelere rağmen devrimci ve yurtseverlerin eline geçmiştir. Batman ve Hilvan'da belediye seçimleri kazanılmıştır. Diyarbakır, Batman, Kızıltepe, Derik, Bingöl vd. yerlerde esnafın kepenk kapatma eylemleri, toprak işgalleri ve toplu silahlı direnişler birbirini izlemiştir.

1979 sonlarında iktidara geçen Demirel'in Batman, Siverek, Hilvan

Kızıltepe, Derik ve Bingöl'de yaptırıldığı yoğun operasyonlar ve kitle tutuklamaları, gelişmelerin hızını kesememiştir. Bu aşamada, bir ucu Türk liberal burjuva çevrelerine, diğer ucu IKP'ye dayanan Kürt feodal-kompradorlarıyla elit küçük-burjuva kesimleri arasında, Ballı-Kombetar örneği UDG oluşturularak; KUK provakatörleri mücadelenin kitleselleştirdiği Mardin, Batman, Diyarbakır vd. yerlerde, devrimci mücadelaye saldırdı ve böylece elli civarında kadro ve yurtsever katledildi. UDG'nin devlet güdümlü olduğu o kadar açıktı ki, Türk burjuvazisi bile durumdan endişe duymaya başlamıştı. Eski İçişleri Bakanı Hasan Fehmi Güneş, "Devlet Doğu'da örgütleri birbirine kırdırma yönteminden vazgeçmelidir. İstikrar böyle sağlanmaz" (3) diyerek, bu girişimlerin sonuçta yolaçacağı gelişmelerden duyduğu dehşeti itiraf ediyordu. Kuşkusuz önderliği başka yöntemler vardı. UDG'nin devlet güdümlü olduğu, yaşanan pratikle ortaya çıkmıştır. Onu oluşturan güçler sonradan, UDG'nin PKK'ye karşı oluşturulduğunu yayın organlarında itiraf etmişlerdir, UDG'nin tarafından biri olan Özgürlük Yolu'nun PKK hakkındaki değerlendirmesi şöyledir: "Apoculuk denen anarşist grubun durumu ise son derece ibret vericidir... sözde 'Kürdistan'ın kurtuluşu' adına ortaya çıkan bu terörist grup, çok geçmeden pratikte tüm ilerici, yurtsever, devrimci güçlere karşı cinayet çetesiine döndü... Sömürgeci güçler Apoculuğun zaafından yararlandılar, kısa sürede harekete sızdılar, ipleri ele geçirdiler... Apocu hareketin iplerinin ajan-provakatörlerin eline geçtiğini gösteren yığınla olay vardır... Bu hareket, anarşizmin tarihinde bile az rastlanan, son derece tehlikeli ruh hastalarının ve burjuva ajanların birlikte yönettikleri bir hareket..." (4) ÖY'nun 1983'teki değerlendirmesi de şöyle: "Eski toplum disiplininden, değer yargılarından kopan, ama yeni toplumun henüz örgütle bir disiplin altına alamadığı, tümüyle eğitimsiz ve yarım-yamalak bir eğitim görmüş, işsiz, yarıya güven duymayan, umutsuz onbinlerce genç ve düpedüz lümpen..." (5) 1980 başlarında DDKD'nin PKK hakkındaki değerlendirmesi şöyledir: "... Sınıf itibariyle küçük-burjuva olan ve küçük-burjuva maceracı bir hareket olarak doğan Apoculuk... bugün varmış olduğu nokta bakımından karşı devrimci bir çizgiye gelmiş bulunmaktadır... Günümüzde Apoculuk karşı mücadelerde sömürgeci karşı mücadelayla sıkı sıkıya bağlıdır." (6) Kuşkusuz KUK'un da değerlendirmesi aynıydı. Bu saldırı üslubu ve geliştirdiği kompolar UDG'nin kime karşı kurulduğunu ortaya koymaktadır.

PKK, tam aksine, hedeflerinin başına sömürgeçliği ve işbirlikçilerini koymuştur. Kürdistan kent küçük-burjuvazisini ve diğer milli güçleri, ulusal demokratik devrim mücadelenin müttefik olarak görmüştür. Ancak, özüm-sen aydınlar ve küçük-burjuvazinin ulusal ve sınıfsal değerlerden kopmuş temsilcileri olan ve Türk liberalizminin yedeginde politikaya atılan ÖY, müteahhitler, feodal güçler ve Sami Abdurrahman'a bağlı olan KUK, program ve pratikleriyle PKK'nin bu değerlendirmesinin dışına çıkıyorlardı. Yaşanan pratigin de ortaya çıkardığı gibi UDG, PKK'ye karşı oluşturulan bir provakasyon birliğidir.

Türk sömürgeçliği gelişmeleri önlemeyince, bölgedeki emperyalist çıkarların ve ekonomik bunalımın da sonucu olarak, 12 Eylül 1980 darbesini gerçekleştirdi. Faşist darbeye PKK'nin mücadelisi temel etkindir. Ancak küçük-burjuva oportünistlerin iddia ettiği gibi bu

"PKK terörizmi" değil, PKK önderliğinde Kürdistan emekçilerinin devrimci siyasal ve askeri şiddetinin Türk sömürgeci sisteminde açtığı yaralar ve yarattığı çıkmaz sonucu olmuştur. Bundan dolayı PKK suçlanamaz. Suçlanacak olanlar varsa, onlar 1970-80 arasındaki ortamdan ve kitlelerin devrime ilgisinden yararlanamayan, emekçilere doğru hedef göstermeyen, reformizme tapan, örgütlenemeyen, sekte-rizm ve liberalizm arasında seyre-den şoven Türk solu ve Kürt reformist gruplardır.

12 Eylül 1980 faşist ordu darbesinin neden ve sonuçlarına herkes kendi sınıf anlayışına göre bir yorum getirmiştir. Bu bile Türk solu'nun durumunu gösteren bir belgedir. .TKP, DDKD vb.'leri faşizmi bile görmeye, cunta arasında ayrılık arama, parlamenter faşizmin hazırlıkları içinde olan Demirel'in partisini bile müttefik görme saçmalığına varmıştı. Daha 1979'la birlikte çıkmaza giren Türk sol gruplarını darbelemek faşizm için sorun olmamıştır. Her grubun, "ben doğdu, sen hatalı" değerlendirmesi devam etmiştir. Ancak sorun daha da ciddiye. Geleceği kurtarmamı hesabı verilmeliydi. Ancak bu bile devrim dadıcılığına, tasfiyeciliğe araç yıldı. Bir yandan özeleştirii adı altında geçmişin olumsuzlukları yerine, geçmiş tümüyle reddedilirken, diğer yandan reformculuk resmi sol anlayış haline getirilmeye çalışılmıştır... Altıyüld bazı olumlu ama küçük direnmler dışında, Türk sol grupları ve Kürt reformist gruplarına aynı anlayış egemen olmasının tek anlamı vardır. Sorunun kaynağında kemalist erki, küçük-burjuva oportünizmi ve şovenizm yatmaktadır. Türk faşizmi, liberal uzantıları vasıtasıyla bu güçleri kullandırdı. "Saçak"ı: durumu, Dev-İşçi'nin arayışlarının yeni Gündem'de somutlaşan durumları, Dev-Yol'daki tıkanıklık, önderliğin cezaevlerinde CHP'lilik ve küçük-burjuva demokratiğin aşmaman ve devlete yönelmeyen savunmaları, "Sol Birlik" ihanetçi blokunun SHP'ye açık kuyruculuğu ve doğrudan sahte burjuva liberalizme tapınması, dedikleri-mizi ispatlamıştır. Küçük-burjuva oportünistlerin, tasfiyecilikte Türk faşizmin rolünü açıklamaları ısrarla kaçınmaları anlamlıdır.

Faşizmin Kürdistan'ı yeniden işgal ettiği, şiddetini başta devrimci, yurtsever politik çevreler olmak üzere bütün halka kustugu bilinmektedir. Tespitler, pratik sonuç çıkarmaya hizmet etmek zorundaydı; Kürdistan'da faşizmin saldırılarının ağırlığını PKK ve kitlelerine yönelttiğini görmek gerekir. Mardin, Batman, Siverek, Hilvan, Bingöl, Antep, Dersim, Ağrı, Kars vd. yerlerde toplu tutuklamalar ve sürgünler vardır. Şiddet, pasifikasyon ve ajanlaştırma temel yöntemlerdir. Sömürgeçlik bununla da kalmamış, Kürdistan'daki konumlanmasını tümüyle yetkinleştirmiş, hutdurlarda aşırı önem almış, Güney Kürdistan'daki otonom güçlerle belli bir uyuma varmıştır. Sınırdaki ağaları devreye sokmuştur. Halktan bazı direnmler olmuştur. Hakkari'de Maryunus ve çevre köylerinin giriştiği toplu direnişlerde 30 kadar askeri öldürülmüştür. Şırnak-Değir Lale (Kırkkuyu) köylüleri iki gün direnerek askerleri köylerine sokmamışlardır. Batman, Muş, Van askeri havaalanları inşa edilerek, yoğun tatbikatlarla girilmiştir. Irak yönetimiyle 40 km.lik sınır güvenliği ve ortak hareket alanı oluşturulmuştur.

1978-80 yoğun pratiğini veren, kitleselleşen ve bir yerde artık kitle gelişmesine yetemeyen PKK, doğrudan hedef olduğu faşist ordu saldırılarına karşı direnmiştir. Mardin, Siverek, Pazarcık, Bingöl ve

Dersim direnmelerinde somutlaş-tığı gibi, eli civarında kadro ve savaşçısını yitirmiştir. PKK, belli kitle gücünü koruyarak, toparlan-mayı ağırlıklı olarak yurtdışında gerçekleştirmiştir. Faşist sömür-gecilik bu noktada PKK üzeride doğrudan ve dolaylı olarak zorlayıcı olmuştur. Faşizm, baskıların ağır-lığını, cezaevlerinin en büyük kit-lesini oluşturan PKK önder, kadro, savaşçı ve sempatizanlarına uygu-lamıştır. Türk sömürgeciliğinin Kürdistan politikası, Kürdistan'ın tümünün inkarnası dayandır. Bu nedenle, devrimcilerin ideolojik-politik olarak teslim alınması hedef alın-mıştır. Devrimci örgütlerin kitle-lerle bağını oldukça zayıfladığı bu dönemde, böylesi bir teslimiyet tüm ulusa yayılmak istenmiştir. Ancak zindanların durumu bilinmektedir. PKK kadro ve savaşçıları, Türkiye ve Kürdistan emekçileri tarihinin en büyük, en anlamlı ve bugüne kadar devam eden en süreli dire-nişi sergilemişlerdir. Bu direniş-ler, düşmanın oyunlarını bozmuş, emekçi halka yaşam ve umut ver-miş, dışardaki devrimci toparlanma çalışmalarında belirleyici manevi etki yaratmıştır.*** Direnişler baş-ta Diyarbakır olmak üzere, Adana, Antep, Elazığ ve Erzurum cezaev-lerinde sürdürülmüştür. Bu gerçeği zindan direnişçilerinden dinlersek; "1981, 83, 84'te ve şimdiye kadar devam eden direnişlerin öncüsü, örgütleyicisi hep biz olduğumuz gibi, onları yönetmek ve sonuca ulaştırmak da bize düştü. Direnişlerin ağır ve fedakarlık gerektiren, cesaret isteyen yükü bizim omuzları-mızda taşındı. Biz bundan, insanlık ve halkımız adına haklı olarak gurur duyuyorduk... Bazı gruplar ve kişiler, utançlarından ve cezaevindeki yükzerası geçmişlerinden dolayı başlarını öne eğmeleri gere-kirken, rahat ortamda söylediklerini ve dışarıya gönderdikleri haberlerle kahraman olmak istemektedirler. Grup olarak Kürt solu içinde hiçbirin-in olumlu ya da olumsuz, hakkı yoktur. Olması gerekir. Belki içlerinden birkaç kişi tek tek olumlu ve dürüst tavır içine girmişlerdir, ama bu tür unsurlar da önder veya ileri unsurlar değil taraftar veya sıradan üyelerdir. Bunların sayısı da çok azdır." (7) Türk faşizmi, üye-lerinin ağırlığı tutuklanış olan ve çevreleri daraltılan PKK'nın tasfi-yeci çemberden kurtulacağına hiç ihtimal vermiyordu. Parti safları-na-daki oportünist unsurlar da buna iht-mal vermiyorlardı. Ancak yine de tedbiri elden bırakmamışlardır. Türk şoven solu ve Kürt reformist grupları, PKK'yi reformculuğa çek-medeyi başarmamışlardır. PKK genç pratiğine, olanaklarının azlığı-na rağmen direnmiş, tasfiyeciliği aşmış; ve 1982'deki II. Parti Kong-resiyle, devrimci-direnışçiliğini, tasfiyeciliği siyasal olarak tasfiye eden zaferi sağlamıştır.

Süreci izleyen Türk sömürgeci-liği, direniş hazırlıklarına karşı pro-vakasyon faaliyetlerini yoğunlaştı-rdı. Geri toplumsal yapı ve aile bağ-ları ile halka bağlılığın zerresi bulunmayan Parti içindeki küçük-burjuva oportünistleri, bu karşı faa-liyetin araçlarıydı. Diyarbakır zin-danlarındaki ihanet robotları, Şa-hin-Yıldırım vb. gibilerinden oluş-turulan "Genç Kemalistlerin" yan-sıtılmasıydı. Bir provakatörün işi sadece adam vermek değildi. Bir örgütü disiplininden boşaltması ve onu politik olarak tasfiye etmesi en tehlikeli yönleriydi. Bu dönemde fa-zizm bu yolla imhaya amaçlıyordu. Haliyle bir provakatörün, masum pozlara girmesi, siyasal bir kimliğe bürünmesi, leninist ilkeleri hedefle-mesi, amacına en uygun çalışma yöntemiydi. 1983 ve daha sonrası, Partimizde çoğu tahribata neden olan; doğrudan faşizm adına çalış-an Semir gibi provakatörler ve

iflah olmaz oportünistler olmuşlar-dır. Bir örgüte oportünist, ihanetçi ortaya çıktı diye kimse o örgütü suç-layamaz. Sorun, oportünizm ve ihane-te karşı alınan tavrıdır. Semir vb. unsurlara, reformcu güçlerin sahip çıkması, hatta onları azdırmaları-nın tek anlamı olabilir; bunlar açık-ça suç ortaklığı yapmışlardır. Aksi halde, insanlığa zerre kadar saygısı olan birinin, durumu kavrama-masına olanak yoktur. Aynı güçler faşizmin dergilerinde boy veren Süleyman haininin durumunu nasıl izah edebilecekler? Halkın davasına sırt dönen, kutsal bir davaya sal-dırın bu unsurların zindanlarda örgüt çoktenden itirafçılarla olan farkını hangi aklı başında insan nasıl izah edebilir?****

PKK, 1980-82 arasındaki dö-nemde, faşizme karşı cephesel itti-fak ve dayanışmalarla çıkmanın tarihsel öneminden hareketle, FKBCD ve KUKC program tasla-ğı'nı hazırlayarak, tasfiyeciliği açısı-zımın hazırlanmış, politik güçlere gereken esnekliği ve elinden gelen her türlü yardımı göstererek gö-revini yapmıştır. Ancak gerek Türk, gerekse Kürt reformist-tasfiyeci gruplara bu yaklaşımı bile PKK'yi tasfiye etmek için suistimal etmiş-lerdir. Oluşturulan FKBCD'nin devrimci zemininden, Dev-İşçinin "Dö-nüşümcü" kılığı yararlanmak ve tasfi-yeciliği egemen kılmak istemiştir. Bu Avrupa etiketli sol maskeli kemalist klik, bilinçli bozgunculu-ğuyla ülkede kalan Dev-Yol grup-larını da dağıtmıştır. PKK kadro-ları, mücadele yaşamalarının en zor ve sıkıcı döneminde bu kemalist menşevik kliğe sabır göstermiş, bun-ları her şeyi rağmen Türkiye emek-çileri için olumlu zemine çekmek uğruna yoğun çaba sarfetmişlerdir. Ama daha 1982'de faşist yasalar çerçevesinde "Halk Partisi" kur-maya soyunan Jön-Türkçü grubu durdurmanın olanağı yoktu. Cep-henin diğer bir gücü olan TKEP, sekterlik ve darlığından sonucu ola-rak boyun eğmeciliğe saplandı ve resmen kendini TKP'ye kiraladı. Yine de FKBCD Türkiye ve Kürdi-stan devrimlerinin en doğru ittifak platformu olarak, bütün engelle-me-plere karşı faaliyetlerini geliştirerek sürdürdü.

Tasfiyeciliğin iğrenç cabaları ve sömürgeciliğin sınır tanımaz baskı ve imha faaliyetlerinin darbelenme-si PKK'nin ülke pratiğine yönelmesi-ni engelleyemedi. Bu adımı atmak, resmen direnişlerini yaptığı gibi e-mekçi halka ihanet etmek ve tasfi-yeciliğe boyun eğmek anlamına geli-yordu. PKK'nin sömürgecilik ve tasfiyeciliğe bu soylu baskılarından açık ki her soydan soysuzdan azgın saldırılarına hedef olacaktı.

1982-84'ler ülkeye giriş, örgüt-sel-politik faaliyetin silahlı propa-ganda temelinde yükseltilmesi ve üslenme sorunlarının çözümü yönündeki gelişmeler, Türk ordusunu büyük bir telaşa ve seferberliğe sevketti. Sömürgeci ordu, Güney Kürdistan sınırları boyunca güç yığdı. Sınır aşiretleri üzerindeki kontrolünü artırdı. Karakolları tak-viyeye etti. Çukurca ve Uludere'de bahar ve sonbahar tatbikatlarına ağırlık verdi. Yoğun keşiflere girişti. Cudi, Kato vb. stratejik dağılık alan-ları top ateşine tuttu. Ajan ve muh-birler vasıtasıyla yoğun bir izleme hareketine girişti. Pervari, Erüh ve Şırnak'ta tatbikat adı altında ope-rasyonlara ağırlık verdi. Güney Kürdistan'daki güçlerle uzlaşmaya çalıştı. Sınır üzerinde kaçakçılığı sınırlamalar getirerek ajansmayı teşvik etti. Halka yönelik yoğun bir gözdağı hareketına girişti. Yeterli duyarlılığı göstermeyen Pervari kaymakamı vb. sorumluları de-ğiştirdi. Ancak her şeyi rağmen dev-rimci çalışmalar ve halkın desteği artış göstererek gelişti. 1983 Ma-yıs'ında faşist ordu Uludere ve

Çukurca yönünde büyük bir güçle Güney Kürdistan'a sınırlı bir sal-dırıda bulundu. Saldırının bir sa-macı Saddam'a destek olmak ise; diğer ve asıl önemli amaci, sınır güvenliğini sağlayarak faaliyetleri-mizi önlemektir. Gerçekten sınır tut-tuktan sonra yoğun olarak sınır aşiretlerinin üzerine yürüdü. Bir yandan tehdit, diğer yandan tavizle ağaları, çalışmalarımıza karşı çı-karmaya çalıştı. Türk ordusunun Güney Kürdistan'a saldırısı, ilkel milliyetçi örgütlerin ve IKP refor-mistlerinin durumunu sorguluyordu. Halk ve peşmergelerin istemi-nin tersine, "Türk askerlerine mermi sıkması ihanet olarak değ-lerlendirildi" bu güçler, belli bir uzlaş-maya gösteriyorlardı. Bu tavırları, başaşağı inişe geçmelerinin başlan-gıcı oldu.

Türk ordusunun PKK'ye karşı ha-zırlıklarını kavramak açısından bazı örnekler vermek yararlı olacakt-ır. Pervari'de vali, karakol komu-tanlarıya beraber köyleri gezerek, Apoculara yardım etmeyeceklerine dair zorla yemin ve imza aldı. Hakkari, Çukurca, Uludere, Şem-dinli vb. yerlerde de muhtarların aynı konuda zorla imza alındı. Sason'da silahlı milisler eğitildi. Şemdinli'nin Gerdi mırkasında zorla toplanılan halka bir konuşma yapan Riborok bölük komutanı (Ge-nelkurmaylık tarafından yollanan MİT mensubu); "İran-Irak savaşının asil kıskırtıcıları Amerika ve Rusya'dır. Rusya, şimdi ülkemize göz ko-yuştur. Vatanımızı içten bölmek istiyor. APOCULARI örgüt-letiyor, onlara destek veren Rusya'dır. Türkiye'yi bölüp, bağımsız ve daha iyi bir devlet kuracaklarını söylüyorlar. Halbuki böyle bir şey yapabilirler mi? Barzani, kırk yıl doğubüştü, ne oldu? Biz toprakları-mızdan(!) vazgeçmeyiz, o zaman ne olacak; kan gövdeyi götürecekt. Siz yine dağıla çıkacaksınız. Apocu-lara kulak asmayın, ekmecek ver-meyin, ihbar edin." (8) diyerek halkı PKK'ye karşı kıskırtmaya çalıştı. Kuşkusuz bu konuşmalar, ülkenin her yanından oluyordu. Çok geçmeden, muhtarların köye gelen her yabancı-yı kaydetmesi ve mahkumsa tutukla-ması yasallaştırıldı. Genel ve yerel seçimlerde ağa ve aşiret reislerine ayrıcalıklı tannarak direnişle karşı hazırlandılar. Pervari'de Emin Ağa belediye reisi yapıldı. Macit Ağa, hapisten çıkarılarak Çukurca belediye başkanlığına getirildi. Şır-nak kömürü tamamen Tatarların sömürüsüne terk edildi. MDP, ANAP ve HP, feodalleri aralarında paylaştılar. Bazı ağalara büyük mik-tarda para ve silah, muhbirlere de para ve uyuturucu verildi. Milis grupları gizli olarak oluşturuldu.

Pervari'de devrimci bir birime zehir verilerek istendi. 1984 Mayıs'ında Uludere'nin Nire köyünde Colanlar denilen milis çete tarafından iki devrimci pusuya düşürülüp, yaralı olarak düşmana teslim edildi. Dev-rimci birimleri üst üste pusu kuru-ldu. 1982 Ağustos'unda Bozova'da bir, 1983 Mart'ında Cizre'de iki devrimci şehit edildi. Türk faşizmi, sol maskeli komplocu güçleri dev-reye sokmuştu. MİT Sami Abdurrah-man işbirliği ile, 1982 Ağustos'unda Cizre'de bir, 1982 Kasım'ında Si-lopi-Hêzil'de sekiz devrimci şehit edildi. 1983 Mayıs'ında da Güney Kürdistan'da iki devrimci, uşak reformist güçler tarafından şehit edildi.

Görüldüğü gibi, daha ülke prati-ğine adım atılır atılmaz, Türk faşist ordusu, 1985-1986'da netleşen hazırlıklarını mayalandırmıştı. Ordu gücünü artırmış, hakim sınıf öğelerini örgütlemeye başlamış, milistide adanmış, yoğun ajan-muhbir ağı oluşturmaya girişmiş,

kitle pasifikasyonunu sistematik olarak geliştirmiş, sınırdaki köyleri boşaltmanın hazırlıklarını yapmış, sol maskeli komplocu güçleri çeşitli yollarla harekete geçirmişti.

Bu gerçekler, özellikle de sol maskeli oportünist güçlerin anla-maktan ısrarla kaçındıkları ve ters-yüz etmeye çalıştıkları birçok olgu-yu en net bir biçimde ortaya koy-maktadır. Devrimci şiddete başvur-madan, hareketin varlığı ve halk nasıl korunacak, mücadele nasıl sağlanacaktır? Yine, birimleri im-hayla görevli ajan-muhbir yapı na-sıl aşılacaktır? Açık ki devrimci şiddet, halkımızın ulusal varlığını, ulusal çıkarlarını ve onurunu koru-duğundan; halkımızın özgür ve bağımsız yaşama olan sansuz tut-kusunu dile getirdiğinden; onun doğruluğunu ve meşruluğunu tartış-mak şağmadır. (9)

1982 ile 1984 Ağustos'u arasın-daki iki yıllık dönemde, sömürgeci-liğin bu engelleri aşarak, öncü devrimci birimler ülkenin dört bir yanına yayıldılar. Devrimci öncü birimler, Van'ın, merkez dahil, Baş-kale, Gürpınar ve Çatak; Hakkari'nin, Uludere, Beytüşşebap, Çukur-ca, Yüksekova ve Şemdinli; Siirt'in Şırnak, Pervari, Erüh, Şırvan, Bay-kan, Kozluk, Sason ve Batman; Mardin'in, Silopi, Cizre, İdil, Ömer-li, Nusaybin, Kızıltepe, Derik ve Midyat; Urfa'nın, Ceylanpınar ve Viranşehir ilçelerine; Adıyaman'a, Pazarcık'a; Diyarbakır'ın, Silvan, Lice, Çermik, Dicle ve Ergani; Bin-göl'ün Genç; Elazığ'ın Palu ve Ka-raçoğan; Muş'un Varto, ilçelerine; Dersim'e, Kars'a ve Ağrı'ya yerleş-tiler. Yurtsever çevreler toparlandılar. Faşizmin dört yıllık baskısından yarattığı ürkeklik ve panik aşıldı. Yine, şehirlerde de önemli oranda ilişkiye geçildi. Üslenmede ve kitle örgütlenmesinde yeterli bir zemin sağlandı. Binlerce bildiri, afiş, gaz-eze ve broşür dağıtıldı. Büyük kor-luklara katlanılarak ve muazzam bir propaganda ve iktisadi gücü kulla-nılarak ideolojik-politik etki, örgüt-sel etkiye dönüştürüldü. Halkın bilinç ve şiddetli talebine uygun olarak, Uludere'de iki, Şırnak'ta bir, İdil'de bir, Silvan'da bir, Bat-man'da iki, Çukurca'da bir ajan-muhbir vuruldu. Diğerleri ölürken, Batman ve Çukurca'dakiler yaralı kurtuldular. Şırnak'ta bir yüzbaşı, Erüh'ta bir asker ve Diyarbakır'da iki polis vurularak ölümler ceza-landırıldı.

Deney yetersizliği, düşmanın yoğun baskıları, fiziki zorluklar, ağalar ve muhbirlerin ortaya çıkar-dığı engeller, devrimci öncüyü ör-dütleme ve yurtsever çevreleri to-parlama çalışmalarında yetersizlik-ler ortaya çıkarmıştı. Ancak doğ-ru ve dinamik bir devrimcilik için, bu yetersizlikler aşılacak şeylerdir. Devrimci faaliyetlerimizde asıl en-gelleyici olan sağcı, oportünist un-surlar olmuştur. İnsanın bu kadar düşebileceğini görmeden düşün-mek olanaksızdır. Zorluklara kat-lanmaya yanaşmayan, fedakarlık-tan sakınan ve fakat direnişin yarat-tığı güç ve saygınlığı en açgözlü bir biçimde tekelinde tutmaya çalış-an bu inançsız sefiller, en fazla bir-lik ve inancın gerekli olduğu, üstelik bunun, sadece öncü devrimcilik değil, sıradan yurtseverlik açısın-dan da zorunlu olduğu bir dönemde, saflara hantallığı, korkaklığı, ürkek-liği, inançsızlığı ve kaçkınılığı sok-maya çalışmışlardır. Ayrıca bu dö-nemde, başta Türk faşizmi olmak üzere, cümle şoven ve reformist sol güçler de PKK'ye tasfiyeciliği da-yatmış ve ihaneti alabildiğine teşvik etmişlerdir. PKK'yi tasfiye hareketi-nin bayraktarlığını yapan Kemal Burkay da "PKK Üzerine" adı altında hazırladığı, sefaletini sergi-leyen bir müsvede ile PKK'ye yönelik saldırıları daha da tırman-dırmıştı. Semir vb. provakatörler

bu kanatlarca körüklenmiş, piya-saya sürülmüş, IKP, bu ihanet bes-leyen önemli kaynaklardan biri olmuştur. Ancak devrimcilerin Marksizm-Leninizm ve Kürdistan emekçi halkının soylu davasına inançla sergiledikleri etkin pratik ve Parti disipliniyi korumadaki karar-lılıkları, faşizm ve oportünizmi bu alanda da yenilgiye uğratmıştır. İster Türk faşizmine, ister oportünizmin sefalet yuvası IKP vb.'lerine sığın-ma şeklinde olsun, korkak, boz-guncu, inançsız unsurların devrim saflarından kaçmaları, onların ye-nilgilerinin kanıtı olmuştur. Her birinin faşizm ve oportünizmin diz-ginsiz sefil bülbulü olmaları, halkın davasına dil uzatmaları yenilgileri-nin itirafıdır. Küçük-burjuva kararsız-lığını oportünist ihanete vardi-ran, devrimci direnişin gelişen gerçeğidir.

15 Ağustos 1984 atılımına PKK ve Kürdistan halkı, bu siyasal-örgütsel gerçeklikle varmıştı. 1982-84 çalışmaların sonuçlarını yetkinlikle değerlendiren PKK, kad-ro ve savaşçıları yoğun savaş gerçeği-gine göre tanzim etmiştir. Kürdi-stan Kurtuluş Birliği (HRK)'nin kuruluşu ve şanlı eylemler çıkışıyla, ulusal kurtuluş her alanda üst bir aşamaya vardırılmıştır. Atılımın, düşmanın, halkın ilgili siyasal güçle-ri ve Parti güçlerimiz üzerindeki de-ğişken etkisini itinayla hesaplayan PKK, buna göre siyasal, örgütsel, pratik önlemler almıştır.

Eylemlerin siyasal ve askeri etkisi, sömürgecilerin yıllarca süren oyununu bozmuş; dirilmesi ola-nak vermemek için her şeyin yapıldığı Kürdistan halkının diriliş atı-lımı gerçekleşmiştir. Bu atılım, imha edilemeyen PKK'nin doğru devrimci çizgisinin, taktiğinin, et-kin ve inançlı pratiğinin, kitlelerle kaynaşmasının ve yurtsever kitlele-rin aktif desteğinin ürünü olmuş-tur.

Türk Genelkurmaylığı, hemen eylemlerin ardından büyük bir şaş-kınlık içinde yoğun bir taarruza girişmiştir. Değerlendirme yetersiz-liğinden yüzbinlerce askeri, ayak-lanmayı önleme temelinde kom-unalandırılmıştır. Ağırlığı Siirt (Erüh, Şırnak, Şırvan, Sason, Koz-luk), Van (Çatak, Başkale, Gürpı-nar), Hakkari (Uludere, Beytüşşebap, Yüksekova, Çukurca, Şem-dinli) olmak üzere, Mardin, Diyar-bakır, Bingöl, Dersim, Adıyaman, Bitlis, Kars ve Ağrı operasyon ala-nına alınmıştır. Küçük karakolları kaldırılmış, askeri birimler büyütöl-müş, tank, top, panzer ve helikop-terler yoğun olarak devreye sokul-muştur. 16 Ağustos'ta başlayan, ancak Türk Genelkurmaylığı tar-fından 28 Ağustos 1984'te başlamış gösterilen "GÜNEŞ HAREKA-TI"****, 7. Kolordu, takviye birlik-le-ri ile Batman, Kayseri ve Bolu'dan getirtilen komando birlikleriyle yürütülmüştür. Bu harekât 300.000 civarında askerin katıldığı bir ha-rekattır. Taarruzun amacı, geliş-meyi durdurmak, ulusal kurtuluş güçlerini imha etmek ve kısa sürede sonuca ulaşmaktır. Durumun cidi-diye, Cumhurbaşkanı K. Evren, Başbakan Turgut Özal, Genelkur-may Başkanı Necdet Ürüg ve yasal burjuva partilerinin liderlerinin Kürdistan'a akmasına neden olmuş-tur. Ancak sonuç alamamış, ulusal kurtuluş güçlerini imha edilememiş ve kitle kaçkınılığı durduramamış-lardır. Ajan-muhbir yapı tıkanmış, ordu adeta istihbarsız kalmıştır. Feodallar bile, atılımın etkisinden kurtulamayarak, generallerce çe-kimler davranmışlardır. Türk ordusu-nun sefaleti ortaya çıkmış, üst üste darbeler almış, firarlar, iç çatışmalar başgöstermiştir. Buna karşın ulusal kurtuluş güçleri taktik saldırı insiyatifini elde tutmuşlar-dır. Şemdinli, Yüksekova, Çukurca, Beytüşşebap, Uludere, Şırnak, Per-

Alman Cumhurbaşkanı R. Weizsäcker'in Türkiye Gezisi ve Yeniden Gündeme Gelen Alman-Türk İlişkileri

Baştarafı Sayf. 1'de

rüzgardan ayrı olarak değerlendirilemez. 5 Avrupa devletinin Türkiye'yi Uluslararası İnsan Hakları Mahkemesine şikayet etmekten vazgeçmesi; Avrupa Konseyi-Türkiye ilişkilerinde yumuşamanın ortaya çıkması; ve OECD-Türkiye ilişkilerinin geliştirilmesi vb. birçok örnek, estirilmeye çalışılan rüzgarın yönünü göstermektedir. Baştan beri Almanya ve İngiltere hükümetlerinin, faşist cuntanın baş destekçileri olarak, uluslararası platformlarda TC'nin faşist yüzünü gizlemeye çalıştıkları dikkate alındığında, Alman Cumhurbaşkanı'nın bu ziyareti fazla şaşırtıcı gelmemektedir. Çünkü, mevcut TC-FAC (Federal Almanya Cumhuriyeti) ilişkisi böylece karışıklı yüzretleri gerektirecek düzeye çıkmamıştır. Ağustos 1984'te yayınladığımız 32. sayımızda kısa da olsa FAC-Türk ilişkilerine değinmiş ve NATO içerisinde Almanya'nın Türkiye masası görevini üstlendiğini belirtmiştik. O yazımızda FAC'ın faşist cunta ile sıkı bir ilişki içinde, askeri araç yardımıyla ekonomik-kültürel desteğe kadar birçok katkıyı TC'ye sağladığını ortaya koymuştuk. Yine hatırlanacağı gibi, Alman Başbakanı Helmut Kohl başta olmak üzere, Dışişleri Bakanı ve çeşitli asker-sivil devlet yetkilileri cunta sonrasında, Türkiye'ye bir dizi ziyaretlerde bulunmuşlardır. Tüm bu ziyaretlerde de Alman-Türk ilişkilerinin birçok yönü üzerinde durulurak, faşizmin kurumsallaştırılmasında bizzat FAC'ın desteği sağlanmıştır.

Federal Almanya Cumhurbaşkanı'nın Türkiye ziyareti şimdiye kadar var olan TC-FAC ilişkilerine yeni bir boyut kazandı. Bu ziyaret, mevcut ilişkilerin üst bir aşamaya vardırılmasında bir dönemeç oluşturmaktadır. 1983 seçimlerinin ardından, askeri-faşist yönetim, "demokrasiye geçtiği" yolunda demagogiyle yürüterek, başta Avrupa hükümetleri olmak üzere destek aramaya başladı. Gerek cezaevlerinde, gerek dışarıda ve gerekse Kürdistan'da yürütülen katliam, işkence, baskı ve operasyonların yoğun olarak sürdürüldüğü bir dönemde TC'nin bu arayışlarına ilk cevap 5 Avrupa ülkesinden geldi. Uluslararası İnsan Hakları Mahkemesinden şikayetlerini geri çekmeleri, TC'yle belli konularda sağlanan anlaşmaların bir sonucu olmuştur. Avrupa hükümetlerinde 12 Eylül rejimi lehine esen rüzgar, özellikle 15 Ağustos 1984'te Kürdistan'da ulusal kurtuluş eylemlerinin gelişmesi ile birlikte hız kazanmaya başladı.

12 Eylül faşist rejiminin işbaşına getirilmesinde, NATO çevrelerinin esas rolü oynadıkları ve Almanya'nın da etkin bir biçimde buna katıldığı son gelişmeler ışığında fazlasıyla açığa çıkmış bulunmaktadır. Almanya'nın, 12 Eylül rejiminin ilk gününden başlayarak, sürekli bir biçimde destek sunduğunu, tüm netliğiyle görmektedir. 1985 yılında Başbakan H. Kohl'un Türkiye'yi resmen ziyareti, bu desteği ileri götürür bir davranış oldu. Bu ziyaretin ardından Alman hükümeti beyanlarında "Türkiye'de demokrasinin yerleştirildiğinden" bahsetmeye başladı. Böylece, faşist bir yönetimle suç ortaklıklarını gizleyerek, ilişkilerini meşrulaştırmak istemektedirler. Son olarak, Alman Cumhurbaşkanı Richard von Weizsäcker'in yaptığı gezi, Alman devletinin baştan itibaren 12 Eylül faşizmini meşrulaştırma çabalarına önemli bir güç verme girişimidir.

Böylece faşist rejim meşrulaştırılarak, dünya kamuoyunca da kabul edilebilir bir duruma getirilmek istenmektedir. Weizsäcker'in gezisinin önemli bir amacının bu olduğu açıktır. Nitekim Alman Cumhurbaşkanı, yaptığı bir konuşmada bu durumu açıkça ifade etmiştir. Türkiye'ye geliş nedeninin "demokrasiye geçişi katkı sağlamak olduğunu" belirtmiştir.

Weizsäcker'in Türkiye gezisi dikkatleri faşist cunta üzerinde yeniden toplarken, Alman-Türk ilişkilerinin tarihsel gelişimini de bir kez daha gündeme getirdi. Almanya ile Türkiye arasındaki ilişki 18. yy'a kadar dayanmaktadır. Bugünkü ilişkilerin kavranması, aynı zamanda tarihi kökenlerinin izahı ile mümkündür. Almanya'nın Osmanlı İmparatorluğu ile geliştirdiği ilişkiler ve I. Dünya Savaşına müttelik olarak girmeleri vb. olayların izahı, bugün Alman-Türk ilişkilerinin dayandığı tüm temelleri de ortaya koyacaktır. Bu nedenle, Weizsäcker'in gezisi üzerinde ayrıntılı durmadan önce, Alman egemen sınıfları ile Türk egemen sınıfları arasında 18. yy sonundan günümüze kadar süren ilişkileri açıklamak, konunun kavranması açısından son derece yararlı olacaktır.

Alman-Türk İlişkilerinin Başlangıcı

Alman-Türk ilişkilerinin başlangıcı olarak, 1760 yılları alınabilir. Bu yıllarda, Alman İmparatoru II. Friedrich, Osmanlı İmparatorluğuna bir savunma antlaşmasının imzalanmasını önerir. Bu tarihten itibaren Alman Krallıkları ile Osmanlı İmparatorluğu birbirine daha fazla yakınlaşırlar. Ama esas olarak ilişkilerin gelişmesi 1840'lara doğru olur. Bu dönemde Osmanlı İmparatorluğu ile Almanya arasında ticaret antlaşmaları imzalanır. 1839'da Lübeck, Bremen, Hamburg gibi Hansa kentleri ile imzalanan ticaret antlaşması 1840 yılından itibaren Prusya ile imzalanır. Bu ilk adımlar, genç Alman kapitalizminin gözünü Osmanlı İmparatorluğuna çevirmesine yolaçar. Alman itisatçılarından Ruscher, daha 1848'de "İmparatorluk dağılınca, İmparatorluğun toprakları Küçük Asya Almanya'nın payına düşecektir." diyordu. İşte, bu tarihlerden başlayarak genç Alman kapitalizmi İmparatorlukla ilişki geliştirmeye başlar.

Almanya'ya, Osmanlı İmparatorluğuyla sınırsız bir ilişki geliştirmeye götüren nedenler neydi? Bu soruya yeterince cevap verebilmek için, 19. yy ortalarında Alman kapitalizminin durumu ile, diğer kapitalist devletlerin yaşadığı gelişmeleri kısaca da olsa izah etmek gerekmektedir.

Almanya, kapitalist gelişme yoluna İngiltere ve Fransa'dan sonra girdi. Fakat, kısa sürede hızlı bir gelişim göstererek, İngiltere ve Fransa ile rekabet edecek bir düzeye vardı. Almanya'nın bu hızlı gelişimi dünyanın yeniden paylaşımına da gündeme getirdi. Diğer kapitalist devletler, Almanya'nın bu isteğine yanaşmıyorlardı. Bu durum Almanya'ya yeni arayışlar içerisine kekekti.

Almanya'da kapitalist gelişimin önünde engel olan diğer bir gelişmeden de bahsetmek gerekiyor. Almanya 19. yy'ın son çeyreğinde kadar dağılık devletçilik halinde bölünmüştü. Bu durum,

merkezleşmeyi ve pazar birliğini zorunlu kılan kapitalizmin gelişimini durduruyordu. Bu nedenle, Almanya'nın önünde duran en temel meseleyi bölünmüş Almanya'ya birleştirmek oluyordu.

1861 yılında tahta geçen I. Wilhelm, Bismarck'ı başbakanlığa getirerek, savaş hazırlıklarına girişmeye başladı. Bismarck, Alman devletlerinin Prusya önderliğinde birleştirilmesinden yanaydı. Bunun için ilk elde Almanya'nın birleşmesini engelleyen Avusturya ve Fransa'ya karşı savaşmak istiyordu. Fransa ve Avusturya devletleri, Prusya ile birleştikleri takdirde savaş açacakları tehdidiyle Alman devletlerinin Alman birliğiyle katılmalarını engelliyorlardı. Bismarck'a göre, bu da savaşı kaçınılmaz kılıyordu. 1866 yılında, Prusya orduları Avusturya üzerine yürüyerek ilk zaferi elde ettiler. Avusturya ile yapılan barış antlaşması ile bu tehdit ortadan kaldırıldı. Fakat, Fransa'nın güney devletleri üzerindeki tehdidi devam ediyordu. Buna rağmen, Alman Prenslikleri, Prusya ile gizli bir antlaşma imzalayarak, Fransa ile savaşa çıktığında Prusya Kralının, Alman devletleri başkomutanı olacağını kabul ederek, savaşa katılmayı onayladılar.

Bundan sonra geriye tek bir şey kalıyordu. Prusya Başbakanı Bismarck'ın savaş kışkırtıcılığı yapması. Nitekim Bismarck, bu alanda da hünelerini göstermekte gecikmeyecekti. 1871 yılında Prusya ile Fransa arasında savaş patlak verir. Fransa savaşta bozguna uğrar. Böylece, Alman İmparatorluğu kuruluşu da tamamlanır. 40'ı yakın küçük devlet birleşerek, yeni ve büyük bir devlet; Alman İmparatorluğunu kurarlar. Bu yeni İmparatorluk, Prusya Krallığından daha güçlü ve daha tehlikeli bir gericiilik yuvası olarak ortaya çıkar. Prusya'nın doymak bilmez egemenlik istekleri, böylece Alman İmparatorluğu şahsında sınırsız bir egemenlik savaşına biçiminde kendisini yansıtır. Birleşmiş Almanya, artık Fransa ve İngiltere ile rekabet edebilecek güce ulaştığını da gösterir.

İşte, Osmanlı İmparatorluğu ile Alman Krallıkları arasında kurulan ilk ilişkiler de, böylece bir döneme rastlar. Almanya'nın tek bir İmparatorluk altında birleştirilmesi mücadelesinin verildiği bir dönemde, yeni pazarlara açılma istekleri karşısında Osmanlı İmparatorluğu bulunmaz bir av olarak önlerine çıkıyordu. Bu avın, İngiltere, Fransa ve Çarlık Rusya'sının elinden alınması gerekiyordu. Ama, Almanya 19. yy'ın son çeyreğine kadar, İmparatorluk topraklarına fazla yönelmeyecekti. Bunun nedeni, genç Alman kapitalizminin henüz geniş topraklara hükmedecek gücü kendisinde bulamamasıydı. Bu duruma rağmen, Osmanlı İmparatorluğu ile Alman Krallıkları ve özellikle de Prusya ile askeri ve ticari ilişkiler geliştirilir. Her geçen gün bu ilişkiler ilerletilerek, Almanya lehine sonuçlar ortaya çıkarır.

1835 ile 1839 yılları arasında Helmuth von Moltke, Osmanlı ordusunda eğitimle olarak çalışmaya başlar. Özellikle de Kürdistan'da çalışan Moltke, o dönemde meydana gelen isyanları bastırmak için, Osmanlı ordusunda komutanlık yapar. Böylece Osmanlı İmparatorluğu ile Prusya arasında süren ilişkiler yeni boyutlar kazanır. Moltke, bu dönemde gönderdiği

mektuplardan birinde İzmir yöresini, Fırat Vadisini ve Balkanlardaki bir dizi yeri Alman sömürgeciliklerinin hakim olması gereken alanlar olarak gösteriyordu. Bu, Moltke'nin Türk ordusu içinde üstlendiği rolü de ortaya koyuyor. Daha sonra, Prusya ordusunda Feldmareşal olan ve 1871 savaşında Alman ordusunun başında yeralan H. Moltke, bu dönemde Alman kapitalizminin Osmanlı İmparatorluğuna girişinin önemli bir zeminini de hazırlamıştır. Moltke, yürüttüğü çabalarla, sonraki yıllarda Alman kapitalizminin Türkiye'ye giriş yollarını da açmıştır. Yine, Moltke'nin Kürdistan'daki isyanların ezilmesinde önemli bir rol oynaması, Alman-Osmanlı ittifakının hangi temellerde gelişeceğini de ortaya koymuştur. İmparatorluğun topraklarını koruma garantisini temelinde Alman-Osmanlı ilişkilerinde gelişme ortaya çıkar.

Moltke'den önce ve sonra da birçok Alman subayı, Osmanlı ordusunda görev üstlenir. Bunların hemen hepsi de Alman kapitalizminin gelişmesine hizmet edeceklerdir.

Daha 1840'larda, Almanya'da giderek artan nüfus yoğunluğunun bir bölümünü dışarı aktarma alanı olarak Osmanlı İmparatorluğunun toprakları görülür. Bu yıllarda yürütülen yaygın propagandalarla bu topraklar çekici hale getirilmeye çalışılır. Bu yıllarda, Alman burjuva gazetelerinde böylece değerlendirmelere sık sık rastlanır. Örneğin; "Dr. Ernst Jackh şöyle konuşuyordu: 'Orada, Türkiye'de Anadolu ve Mezopotamya var. Anadolu, doğan güneş ülkesi. Mezopotamya ise eski bir cennet. Bu adlar bizim için birer simge olmalıdır.' "Alman basını, "Yeni dünya değil, Mezopotamya'ya!.. sloganını atmıştır." (Berlin-Bağdat, Alman Emperyalizminin Türkiye'ye Girişi, L. Rathmann, sayf. 10) Görüldüğü gibi, daha ilk dönemlerden başlanarak, Osmanlı İmparatorluğuna bir yöneliş var. Hatta Moltke, ileri giderek, Osmanlı İmparatorluğunun denetiminde, bir Hristiyan Konfederasyonunun oluşturulmasını öneriyordu. Daha sonra, Alman hükümetinin desteğiyle de Filistin'de; Hayfa, Yafa ve Kudüs'te Alman yahudi kolonileri gerçekleştirilmiştir. Bu topraklara yerleşen Alman yahudileri kraldan daha kralcı kesilerek, Alman kültürünün propagandasını yapacak ve egemen kılınmasına çalışacaklardır.

Bu dönemde geliştirilen bu ilişkilerle rağmen, Alman ve Osmanlı devletleri birbirlerine fazla yaklaşmadılar. Bu daha önce de vurguladığımız gibi, genç Alman kapitalizminin henüz zayıf olmasından kaynaklanıyordu. Hatta, Bismarck bile Osmanlı İmparatorluğuyla fazla bir ilişki geliştirme yanlısı olmamıştır. H. Moltke döneminde canlanan Osmanlı-Alman ilişkileri Bismarck döneminde istenilen hıza ulaşmamıştır. Bu da Bismarck'ın Almanya'nın birleştirilmesi ile uğraşmasından kaynaklanıyordu. Fransa ve Avusturya ile uğraşırken, Asya ve Ortadoğu'ya hakim olmak isteyen Çarlık Rusya'sı ile savaşa girişmek istemiyordu. Bu nedenle Osmanlı-Alman ilişkilerinin en canlı dönemini 1880 yılları sonrası teşkil eder. Bu tarihlerden sonra, kapitalizminin geliştirmeye için doymak bilmez bir açgözlülükle pazara ihtiyaç duyan Almanya, Osmanlı İmparatorluğunun geniş topraklarına el atmaya başlayacaktır.

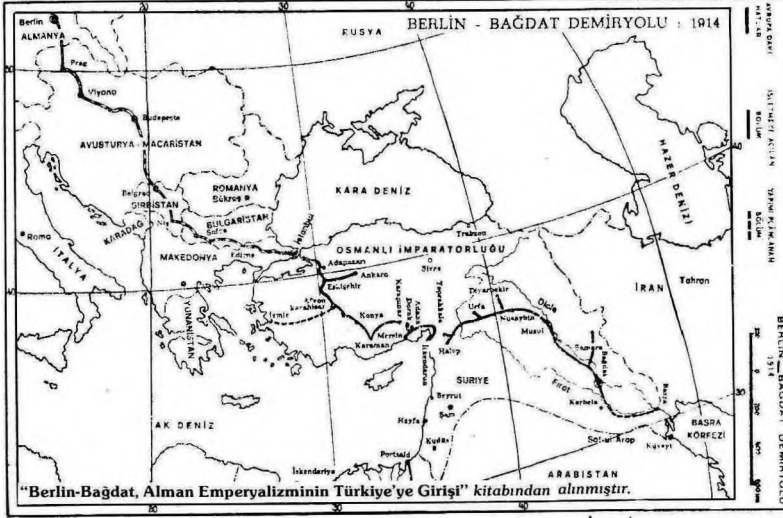
Almanya'nın Sömürge Savaşlarına Katılımı ve Fetihi Karakteri

Alman İmparatorluğu, sömürge savaşlarına, diğer kapitalist ülkelere nazaran geç girdi. Dünya, başlıca sömürgeci üç güç arasında paylaşılmıştı. Almanya'nın yeni sömürge elde etmesi, Fransa, İngiltere ve Çarlık Rusya'sının elindeki topraklara hakim olmasını gerektiriyordu. Bu, emperyalist güçler arasında bir savaş tehlikesini de ortaya çıkaracaktı. Alman emperyalizminin toprak talebine karşılık, diğer sömürgeci devletler ded cevabını veriyorlardı. Buna rağmen Almanya girdiği sömürge savaşında ilk toprakları 1880-90 yılları arasında ele geçirmeye başladı. Togo, Kamerun ve Alman Doğu ve Güneybatı Afrika'sı adını alan toprakları işgal eden Alman İmparatorluğu, esas mücadeleleri Osmanlı İmparatorluğuna hakim olmak için veriyordu.

1888 yılında II. Wilhelm tahta çıktı. Bu değişiklik, Osmanlı-Alman ilişkilerinde de yeni bir sayfanın açılmasına yol açtı. Bismarck'ın Osmanlı İmparatorluğuyla fazla geliştiremediği ilişkileri II. Wilhelm ileri bir boyuta vardırdı. Denilebilir ki, II. Wilhelm çabasının önemli bir bölümünü Osmanlı-Alman ilişkisinin güçlenmesine harcamıştır. 1890 yılında Bismarck'ın istifasından sonra, II. Wilhelm daha tamamen egemen oldu. İzlediği politika, Bismarck döneminde yürütülen daha da gericiydi.

Almanya sömürgecilerin fethi ve sömürülmesi ile, özellikle de silah satışından yüksek karlar elde ederken, palazlanmak istiyordu. Bu nedenle, dönemin en saldırgan emperyalist devletini Almanya oluşturuyordu. 1890-1900 yılları arasında Almanya, geniş sömürge fetihlerine girişerek, toprak elde etme mücadelesine hız verdi. Bunun için, geniş bir propaganda faaliyetine giriştiler. Alman İrki Birliği adı altında kurdukları özel bir örgüt eliyle, Alman emperyalizminin fetihlerinin lehine propaganda yürütmeye başladılar. Bu birlik, diğer emperyalist devletlerin sömürgecilerini de geçirmeyi propaganda ederken, aynı zamanda Fransa'nın Almanya sınırındaki maden bölgesinin, Belçika, Hollanda, İskandinav ülkelerinin ve en nihayet Osmanlı İmparatorluğunun topraklarını ele geçirilmesini de istiyordu. Hatta bunlarla da sınırlı kalmayarak, Çarlık Rusya'sı topraklarına kadar da uzanmayı propaganda ediyordu. Dünyanın tümüne egemen olmayı durmadan yayan Alman İrki Birliği adı altındaki örgütün bu propagandalarını, Alman basını da tüm ıstahla destekliyordu.

Alman emperyalizminin içinde bulunduğu durumu ve Osmanlı İmparatorluğu ile ilişkilerini daha iyi kavramak için, 19. yy sonlarında yaşanan bu gelişmeleri iyice izah etmek gereklidir. Buraya alacağımız bir alıntı, bu konuya bir hayli sıkı tutmaktadır. N. V. Yeliseyeva, *Yakun Çağlar Tarihi* adlı kitabında, Alman emperyalizminin içine girdiği sömürgeci fetih savaşını çok iyi ortaya koymaktadır. Kitabın bir bölümünde şu pasajı okuyoruz: "Alman emperyalizmi, tıpkı güçlü ve genç bir etabur hayvan gibi, sömürgecilerin paylaşımında kendini atlatmış, yoksun bırakılmış hissediyordu. Lenin'in belirttiği gibi, yerler tamamen tutulduktan sonra kapitalist şölen masasına gelmişti. Alman-

"Berlin-Bağdat, Alman Emperyalizminin Türkiye'ye Girişi" kitabından alınmıştır.

ya'nın ele geçirdiği sömürgeler oldukça küçüktü. Alman emperyalizmi yitirdiği zamanı kazanmak çabasına girişti. İlk kurbanlarından biri Osmanlı İmparatorluğu oldu.

Osmanlı Devleti, Alman kapitalistlerinin önemli bir demiryolu yapmalarına izin vermişti. Daha sonra Bağdat demiryolu adını alan bu hat Küçük Asya ve Bağdat'tan geçerek İstanbul Boğazı'nı Basra Körfezi'ne bağlıyordu.

Berlin'i Basra Körfezi'ne bağlayan Bağdat demiryolunun, ekonomik ve politik bakımdan çok özel bir önemi vardı. Demiryolunun yapımı, büyük miktarda lokomotif, vagon ve ray siparişleri alan Alman sanayicilerine önemli karlar sağlıyordu. Yapım girişimine yatırım yapmış olan Alman bankacılarına da büyük çıkarlar vaad ediyordu. Bağdat demiryolu, Alman emperyalistlerinin Doğu'da yapmayı düşündüklerini kolaylaştırıyordu. Osmanlı Devleti, bir süre sonra, tamamen Alman etkisi altına girdi." (Sf. 285)

Almanya adım adım Osmanlı İmparatorluğunu hakimiyeti altına almaya başladı. Alman-Türk ilişkilerinin gelişmesinde önemli üç etken den bahsetmek gerekir. Birincisi, Osmanlı ordusunun eğitilmesi amacıyla Alman subayların birbiri peşisıra gelmesi; ikincisi, Alman silah sanayinin İmparatorluğa önemli oranda silah satması ve bu konuda bir dizi anlaşmanın yapılması; ve son olarak, büyük Alman bankası Deutsche Bank aracılığıyla Haydarpaşa-Bağdat demiryolunun imtiyazının ele geçirilmesidir. Tüm bu etkenler, Osmanlı İmparatorluğunun Alman egemenliği altına girmesinde son derece belirleyici bir rol oynamıştır. Bu konulara ilerde tekrar döneriz. Fakat burada ele alınması gereken diğer noktayı da açmakta yarar var. Almanya'nın Osmanlı İmparatorluğu ile sıkı ilişki içerisine girmesine yol açan nedenler üzerinde durduk. Açık ki, İmparatorluğu da Almanya'nın yanına iten nedenler bulunmaktadır.

19. yy'da Osmanlı İmparatorluğunun Durumu

1800'lerden itibaren, Osmanlı İmparatorluğunda gerileme belirgin olarak ortaya çıktı. Eskiğin büyük İmparatorluğu toprak kaybederek, zayıflamaya ve küçülmeye başladı. 1840 yılında Tanzimat Fermanının ilanı ile birlikte İngiltere'nin İmparatorluk üzerindeki hakimiyeti daha da gelişti. Denilebilir ki, İmparatorluğun bu yıllarda yıkılmamasını İngiltere, Fransa ve Çarlık Rusya'nın kendi aralarındaki çıkar ilişkisi sağlamıştır. Bu güçler arasındaki denge Osmanlı İmparatorluğunun ömrünü de uzatmıştır. Ama buna rağmen bu devletler fırsat buldukça, İmparatorluğun

topraklarını ele geçiriyorlardı. 1877-78 yılları arasında patlak veren Osmanlı-Rus savaşı ve benzeri çatışmalar buna örnekler.

Çarlık Rusya'sı, Balkan ve Slav topraklarını İmparatorluğun hakimiyetinden almaya çalışırken, İngiltere ve Fransa da Arap ülkeleri ile Kürdistan'ı ele geçirmeyi planlıyordu. Ama hiçbirisi de, diğerlerinden çekindikinden Osmanlı topraklarına direkt bir ilhaka girişemiyordu. 19. yy'ın sonlarına doğru İmparatorluk, önemli oranda güç yitirdi. Birçok toprak parçası elinden çıktı.

İmparatorluk böyle bir dağılma sürecini yaşarken, genç bir emperyalist devlet devreye girmeye başladı. Bu paylaşma gecikmiş olarak katılan Alman İmparatorluğuydu. Almanya, diğer emperyalist devletlerin aksine, İmparatorluktan toprak talebinde bulunmuyordu. Bunun yanı sıra, silah ve ekonomik yardımlarla İmparatorluğun ayakta kalmasına çalışıyordu.

Alman devleti ile Osmanlı İmparatorluğunun çıkarları bu noktada birleşiyordu. Almanya sömürgeler ele geçirip, dünyanın fethine ve sömürülmesine katılmak istiyor; İmparatorluk ise, yeniden gücünü toparlayarak, eski günlerine dönmeye bile, mevcut toprakları üzerinde hakimiyetini sürdürmeye çalışıyordu. İşte, bu iki devletin birbirine karşılıklı olarak uygun düşen çıkarları, onları giderek yakınlaştıracaktı. Almanya'nın İmparatorluktan toprak talebi olmaması bu süreci hızlandıracaktı.

19. yy'ın yarısına doğru canlanan Osmanlı-Alman ilişkileri, 19. yy'ın sonuna gelindiğinde önemli bir aşamaya ulaşacaktı. Artık, Almanya Osmanlı İmparatorluğunun yeni hakim gücü olarak devreye girecek ve İmparatorluğun emperyalist emellerini teşvik edecekti. İmparatorluğun korunması amacıyla taşıyan ideolojiden, Pantürkizm, Panislamizm'e kadar tüm ideolojileri Alman İmparatorluğu destekleyecekti. İttihat ve Terakki'nin tüm dünya Türklüğünün birleştirilmesini amaç edinen Turancılık ideolojisini de amansızca destekleyecekti.

Bu gelişmeler her iki devletin I. Dünya Savaşına müttefik olarak girmesine yol açarak, aradaki bağları güçlendirir.

Osmanlı İmparatorluğunda Alman Egemenliğinin Gelişmesi

İmparatorluk üzerinde Alman egemenliğinin gelişmesi, başlıca üç ana konuda düşünülmektedir. Alman İmparatoru, daha değişik bir yöntemle Osmanlı devletini kendisine bağlamıştır. Alman devleti baştan beri İmparatorluğa bu yöntemle yaklaşmıştır.

Direkt İmparatorluk topraklarını ele geçiremeyeceğini anlayan Alman İmparatorluğu, dostluk ilişkileri kisvesi altında girmeye başladı. İmparatorluktan toprak talep etmediği gibi, onun emperyalist emellerini de istahlandırıyordu. Bu yaklaşım içerisinde başta askeri yardıma girişen Alman İmparatoru, giderek ekonomik ilişkileri de geliştirip, Osmanlı İmparatorluğunu hakimiyeti altına aldı.

Prof. Dr. Lothar Rathmann, Berlin-Bağdat, Alman Emperyalizminin Türkiye'ye Girişi adlı kitabında bu konuya da değinmektedir. Prusya Almanya'sı ile Osmanlı İmparatorluğu arasındaki ilişkilerin köklü bir geleneği olduğunu söyleyen yazar, 1798'den bu yana çeşitli rütbelere subayların Türk ordusunu düzenlemek maksadıyla gönderildiğini söylemektedir. Daha sonra Abdulhamit döneminde artan bu ilişki, Abdulhamit'in, "Osmanlı ordusunun yeniden örgütlendirilmesi için yetenekli bir subay grubunun ve Osmanlı devlet aygıtında çalıştırmak üzere birkaç mülkiye memurunun gönderilmesini talep" (Age. sf. 27) etmesine kadar vardırdı.

İmparatorluk ordusunda ve devlet aygıtında görev almak için gönderilen subaylar ve siviller Alman devlet memuriyetinden istifa edip, Osmanlı devlet memurluğuna geçtiler. Bu görevliler, aynı zamanda Almanya'nın, içten de Osmanlı devlet aygıtını ele geçirmesine yardımcıydılar. Örneğin, Alman askeri heyetinin kumutanı ve daha sonra Prusya militarizminin önde gelen temsilcilerinden biri olacak olan Binbaşı Von der Goltz'un yürüttüğü çalışmalar dikkate değer niteliktedir. Goltz, Osmanlı ordusundaki subaylarla sıkı bir ilişki içerisine girecek, devletin en gizli bilgilerini öğrenebiliyordu. Önemli bir subay grubu, giderek Osmanlı ordusu içinde Almanya hesabına çalışmaya başladı. Von der Goltz, faaliyetlerini ilerleterek, bir grup subayın eğitim amacıyla Alman ordusuna görevlendirilmesi doğrultusunda da çaba sarfetti. En sonunda hem Osmanlı devleti ve hem de Almanya bu öneriyi uygun görerek, subay gruplarını eğitime başladılar. Prof. Dr. L. Rathmann, bu konuda ise şöyle diyor: "Alman Genelkurmayı tarafından onaylanan bu tedbirler sayesinde, Osmanlı ordusu içinde Prusya militarizminin yaratıcı, komlocu sıkı bir çekirdek oluşturuldu; bunların yardımıyla da Prusya militarizminin saldırgan Yakın Doğu istila programının uygulanması sağlanacaktı." (Age. sf. 29) Kitabının bir başka bölümünde ise, yazar konuyu biraz daha açarak, Alman subaylarının, Alman hakimiyetinin gelişmesinde oynadığı rolü ortaya koymaktadır: "Ama yine de Von der Goltz'un yerine getirdiği sınıfsal görevden Berlin'deki üstlerinin son derece hoşnut olduğu kesindi. Prusyalı askeri Prusyalı tüccarın izlemesi çok alışagelen bir durumdur. Alman burjuvazisi Yakın Doğu'daki rakiplerinin gücü karşısında daha önce askerlerini göndermek zorunda olduğunu anlamıştı. Bu askerler, Büyük Britanya ve Fransa'nın ekonomik ve siyasal alanlardaki tekel konumunda bir gedik açacak" ve böylece Alman sanayi ve banka sermayesinin yeni bir sömürü alanında özgürce savaşması için yol açılmış olacaktı. ... Örneğin 1893'te silah fabrikatörü Ludwig Löwe, Alman savaş sanayii yararına gördüğü hizmetlerden ötürü Goltz'a şahsen teşekkür etmeye gitti ve çalışmalarının karşılığı olarak bir tomar hisse senedi verdi." (Age. sf. 33)

Aktardığımız uzun alıntılardan da anlaşılacağı gibi, Almanya ile Osmanlı İmparatorluğu arasında gelişen ilişkiler, subayların gelmesi ile başlamış ve giderek, Alman finans kapital sanayinin hakimiyetini kurması ile sürmüştür. Kısa süre içinde, 1885-89 yılları arasında, Osmanlı İmparatorluğunun Almanya'dan aldığı silahların sayısında büyük oranda artış olmuştur. En büyük payı Krupp şirketi alırken, Mauser, Löwe ve Schichau gibi firmalara da önemli miktarlarda silah siparişleri verilmiştir. Yalnızca 1888 yılında Alman silah şirketlerinin 2,2 milyon marklık silah Osmanlı devletine sattığı gözönüne alınırsa, kısa bir süre içinde gelişen ticaretin hangi boyutlara ulaştığı da anlaşılacaktır.

Almanya ile Osmanlı İmparatorluğu arasında gelişen ilişkiler, subayların gelmesi ile başlamış ve giderek, Alman finans kapital sanayinin hakimiyetini kurması ile sürmüştür. Kısa süre içinde, 1885-89 yılları arasında, Osmanlı İmparatorluğunun Almanya'dan aldığı silahların sayısında büyük oranda artış olmuştur. En büyük payı Krupp şirketi alırken, Mauser, Löwe ve Schichau gibi firmalara da önemli miktarlarda silah siparişleri verilmiştir. Yalnızca 1888 yılında Alman silah şirketlerinin 2,2 milyon marklık silah Osmanlı devletine sattığı gözönüne alınırsa, kısa bir süre içinde gelişen ticaretin hangi boyutlara ulaştığı da anlaşılacaktır.

Almanya ile Osmanlı İmparatorluğu arasında gelişen ilişkilerin en önemli aygıtını Haydarpaşa-Bağdat demiryolunun yapım imtiyazının Almanya'ya verilmesi oluşturur. İngilizlerin daha önce yapımını planladıkları fakat, Suveyş Kanalı'nın açılması vazgeçtikleri, bu demiryolunu, Almanlar İngiltere'ye rakip olarak Basra Körfezi'ne inmeyi planladıkları için yeniden gündeme getirdiler. Deutsche Bank'ın yapımını üstlendiği Haydarpaşa-Bağdat demiryolu, aynı zamanda Alman emperyalizminin Ortadoğu'ya inmesini de kolaylaştırdı. Bu nedenle, "Bismarck'ın bir zamanlar savurduğu 'İstanbul'dan gelen mektupları okumak' yolundaki sözünü, şimdi tekrarlandığında bir çelişme sayılacağına şüphe yok. Alman finans kapitalinin çıkarları, hükümete ve onun yürüttüğü diplomasiye gittikçe daha çok egemen olmuştur; bu sonunda öyle ölçülere vardı ki, bizzat Kaiser Wilhelm 1889'da 'postayla' yetimiyerek, Simens ve Deutsche Bank'ın tasarılarını gerçekleştirmek için şahsen İstanbul'a, padişahın ayağına gitmişti." (A. S. Yerusalımski, Alman Emperyalizminin... sf. 269) Böylece Alman İmparatoru Kaiser II. Wilhelm, bizzat İmparatorluğun ayağına kadar giderek, çıkarlarını garanti altına almaya çalışmıştır. II. Wilhelm'in Osmanlı başkentini ziyareti, ilişkilerin gelişmesinde önemli bir rol oynamıştır. Hasta ve zayıf İmparatoru güç vermiş ve hatta tüm güçsüzlüğüne rağmen, İmparatorun emperyalist emeller peşinde koşmaya başlamasına yol açmıştır.

Deutsche Bank, Haydarpaşa-Bağdat demiryolunun inşaatını yürütmek için, 1889'da kendi mali egemenliği altında Osmanlı Anadolu Şimendiferleri Şirketini kurar. Bu şirket eliyle resmen demiryolunun çalışmalarını başlatır. Demiryolunun geçtiği alanlar çevresinde Almanlara önemli imtiyazlar da tanınır. Haydarpaşa-Bağdat demiryolunun yapım imtiyazının Almanların eline geçmesi ile birlikte, Osmanlı İmparatorluğunun ilişkilerinde Almanya baş sıraya geçer.

İngiltere, Fransa gibi diğer emperyalist devletlerin Osmanlı İmparatorluğu ile ticari ilişkileri devam ettirmekle birlikte silah sanayi ve demiryolu yapımında Almanlar kısa sürede büyük vurgun elde ederler. Almanya'nın dört büyük bankasından biri olan Deutsche Bank vasıtası ile yürütülen bu vurgunlar kısa sürede büyük gelişme sağladı. Deutsche Bank'ın 1880 yılında Türkiye'deki yatırım miktarı 40 milyon marktan, 1913 yılında 600 milyon marka yükseldi. Demiryolu yapımının yanı sıra, Haydarpaşa liman şirketi ve İstanbul tramvayları Deutsche Bank'ın doğrudan veya dolaylı denetimti altındaydı. 1880 yılında Almanya, Osmanlı devletinin borçlarının %4,7'sini sağlarken, bu oran 1912 yılında %19,3'e çıktı.

Osmanlı İmparatorluğunda ekonomik olarak gücünü artıran Alman İmparatorluğu giderek, siyasal yönetimde de önemli oranda pay sahibi olacak ve kendi çıkarlarını egemen kılacaktı. Almanların en önemli başarılarından biri, denilebilir ki, Osmanlı ordusunu Alman emperyalizminin vurucu güçlerinden biri haline getirmeleridir. Öyle ki, birçok ordunun komutanlıkları ve yönetim kademeleri direkt Alman subayların denetimti altındaydı. Alman subaylarından Von der Goltz, Türk ordusu içerisinde, Prusya kafatipi ile çok sayıda subay yetiştirdiklerini ve bu askerler eliyle son derece önemli işler başardıklarını İmparatorluğuna bildiriyordu. Bu eğitim yoluyla gerçekten, Osmanlı ordusunun idaresi Alman subaylarının eline geçerek, ordu Almanya'nın çıkarları için hareket eden bir güç durumuna gelmiştir.

Osmanlı İmparatorluğu ile Almanya arasında gelişen karşılıklı ilişkiler neticesinde, Almanya bir yandan ordu ve devlet aygıtını kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirirken, aynı zamanda Deutsche Bank, Krupp, Mauser, Löwe vb. tekelkileri eliyle de ekonomik yapıda önemli bir hakimiyet kurmuştur. Artık, bu tarihten itibaren Osmanlı İmparatorluğu Alman hakimiyeti altına girmiştir.

Bu durum, 1908 Jöntürk hareketinde belirgin bir tarzda kendisini ortaya koymuştur. 1908 hareketi döneminde, Alman egemenliği sarılıyor gibi görünmesine rağmen, ordu içindeki subaylar eliyle Alman egemenliği yeniden tesis edilmiştir. II. Wilhelm, 1908 hareketini değerlendiren şöyle deyecekti: "Devrim, Paris ve Londra'daki Jöntürkler tarafından yapılmadı, yalnız ordu tarafından ve için geçeceği anırsa, yalnız ve yalnız Anadolu'da yetişmiş olan ve kendilerine 'Alman Subayları' denilen subaylarca gerçekleştirildi. Bu yalnızca askeri bir devrimdir. Bu subaylar kılıç elde gerçek Almanlar gibi düşünmektedirler." Bu durum Alman egemenliğinin ulaştığı boyutu göstermesi açısından ilginçtir. Nitekim, İttihat ve Terakki'nin askeri kanadının iktidara gelmesi ile birlikte, Almanların Osmanlı ordusundaki egemenliği tamamıyla pekişti.

Alman-Türk ilişkilerinin, günümüzdeki duruma da ışık tutacak olan II. Wilhelm'in bu ilişkileri geliştirmek için gösterdiği çabalara da yakından bakmakta yarar var. Çünkü, günümüzde benzeri rolü oynamaya çalışan Weizsäcker, II. Wilhelm'in İmparatorluğa düzenlediği gezilerin bir benzerini yakın dönemde gerçekleştirdi. Bu Türk-Alman ilişkilerine, tıpkı II. Wilhelm'in 1898'deki gelişine benzer biçimde yeni boyutlar kazandıracaktır. Bu nedenle, bu benzerliği daha açmada ve tarihsel temellerini ortaya koymada son derece yarar bulunmaktadır.

Elimize biraz geçmiş olarak ulaşan bu yazıyı, rejimin siyasal gerçekliğini belli yollarla ile aydınlatma özelliği nedeniyle ya-
sıyruz. Daha sonraki gelişmelere ilişkin bir kısım değerlendirmeleri ise, yazıyı tamamlamak amacıyla dipnot olarak biz

SERXWEBÜN

KÜRDİSTAN'DA YÜKSELEN DEVRİMCİ SAVAŞ VE ARTAN KİTLE MUHALEFETİ

Türk faşist cuntası, 12 Eylül as-
keri darbesiyle birlikte, ABD emper-
yalizminin Ortadoğu'ya ilişkin yeni
politikalarının bir parçası olarak
uygulama alanına koyduğu ve 1983
yılına doğru kesin sonuç alacağına
inandığı rejimin geleceğine ilişkin
planlarında ciddi bir başarı kazanma-
dı. Gerek içte ve gerekse böl-
gesel düzeyde meydana gelen ge-
lişmeler, esas olarak faşist rejimin
beklentilerinin tersi yönde oldu. Bu
durumda sadece faşist cuntanın
değil, ABD emperyalizminin de
planları suya düştü.

Bilindiği gibi, ABD'nde yapılan
başkanlık seçimlerinde Reagan'ın
kazandığı, zafterden sonra ABD emper-
yalizmi dünya sosyalizm ve devrim
güçlerine karşı daha saldırgan
bir politika izlemeye başladı. Yeni
politika ilk yansınsı derhal Ortado-
ğu'da buldu. Reagan yönetimi, Orta-
doğu'da yeniden istikrar sağlamak
ve bozulan dengeyi kapitalist-emper-
yalist sistemin lehine değiştirmek
için yeni planlarla ortaya çıktı. Bu
planlar çerçevesinde ilkin faşist
Saddam yönetimi henüz yerinde otu-
ramış olan İran devrimini üzerine
saldırdı. Ardından Türkiye'de 12
Eylül darbesi tezgahlandı. İsrail si-
yonizminin eliyle Lübnan toprakları
işgal edildi. Suriye yönetimi, İsrail
siyonizmine karşı topyekun bir sa-
vaşın içine çekilerek gücün düşü-
rülme ve içten geliştirilecek gerici
ayaklanmalarla anti-emperyalist yön-
etim devrimine çalışıldı. Libya'nın
meşru liderliğine ve anti-Amerikan-
ci yönetimine karşı kompolar geliştiri-
ldi. Bütün bunlarla Ortadoğu
yeni den tam bir karanlık dönem
girdiğine sürüklenmek istendi. Siste-
min çıkarları açısından 1983 yılı-
nın sonuç alıcı bir yıl haline getiri-
lmesi amaçlandı.

Ama Reagan yönetiminin he-
sapları kağıt üzerinde kaldı. Düzenli
ordusunun dağılmış olması yüzün-
den ilk etapta gerileyen İran yön-
eti, sonraları savaşta denge kurma-
ya ve giderek insiyatifi ele geçiren
taraf olmaya başladı. İsrail siyoniz-
minin işgali, bölge devrimci kurtuluş
hareketlerine ve anti-emperyalist
yönetimlerine karşı Lübnan'ı emper-
yalizm için bir sicrama tahtası
haline getirme çabalarından sonuç-
suz kaldı. Filistin Ulusal Direniş
Hareketi, askeri alanda yediği dar-
belere rağmen, siyasal planda gü-
cünü korudu. Lübnan ulusal güçleri
kendi aralarındaki ittifakı güçlen-
dirip yükselttikleri direniş mücade-
lesine İsrail işgal kuvvetlerini geri
püşkürttü. Lübnan sahası Orta-
doğu devrimci güçlerinin boğul-
duğu bir alan değil, tersine emper-
yalistlerin içinden çıkmakta zorluk
çektikleri bir bataklık dönüştü. Suri-
ye yönetimi gücün düşme ve yıkıl-
mak yerine, emperyalizme ve siyo-
nizme karşı direnişin gücünü ve saygınlığını daha da artırdı. Tüm
zayıflıklarına rağmen, bölge çapın-
daki anti-emperyalist bloklaşma
ciddi gelişmeler kaydedti.

Evet, faşist cuntanın beklentileri
gerçekleşmedi. Generaller çetesi
1983 yılında yönetimi sivil faşist gü-
çlere devrederek rejimini bu biçimde
maskelemek yerine, iktidarını kalıcı-
laştırmak zorunda kaldı. Kenan Evren
kendisini yedi yıllığına cumhur-
başkanı ilan etti ve halka onaylat-
tı. Cuntanın öteki üyelerini "Cum-
hurbaşkanı'nın Danışma Konseyi"
üyeleri olarak atadı. 6 Kasım 1983
seçimlerine yalnızca üç partinin
katılması izin verildi. Böylelikle
1983 yılında sonuca bağlanması

öngörülen planlar çözüm için 1983
yılına etelendi. Türkiye somutunda
hesapların bu denli tersine çevril-
melerinde PKK'nın oynadığı rol belir-
leyici oldu.

Başarılı bir geri çekilmeden son-
ra, 1981 yılında topladığı I. Kon-
feransıyla dağınıklığa son vererek
toparlanmayı gerçekleştiren PKK,
1982'de düzenlediği II. Kongre'de
alınan kararlar ışığında Kürdistan'a
yeniden dönüş hareketini başlattı;
kadro ve savaşçı gücünü ülkeye
taşıdı. Küçük-burjuva reformistleri-
nin sığındıkları Avrupa'da kararlarını
doymamak uğruna bir halkın dava-
sını satışı çikardıkları, ayrılanak-
pağı alan Türkiye sol hareketi için-
deki çeşitli grupların devrim dava-
sına sırt çevirdikleri, her iki gücün
ilah olmaz birer taşıyıcı olup çık-
tıkları ve tüm umutlarını faşist cunta-
nın vaad ettiği "demokrasi"ye bağ-
ladıkları bir ortamda, PKK'nın bu
eyleminin çok daha derin bir tarihsel
anlamı vardı. PKK, pratikte sadece
KÜKM'ni yeniden omuzlayarak daha
ileriye götürmek için görevinin
başına geçmekle kalmıyor, aynı za-
manda Türkiye'de düzene karşı ar-
tan kitle muhalefeti faşizmin işbir-
likçisi partilerin kuyruğuna takmaya
yönelik tehlikeli gelişmelere de ağır
bir darbe vuruyor, halk kitlelerindeki
devrimci duyguların söndürülmesi
çabalarını boşa çıkarıyor, devrim
umudunu canlı tutuyor. En soylu
devrimcilerin ve emekçi Türkiye
halkının dökülen kanı ve emeği
üzerinde yükselen Türkiye sosyalist
ve demokratik hareketinin direniş
mirasını çinçenmesine izin ver-
miyor, bu mirasa sahip çıkıyor. Kimi
kim sosyal-şöven çevrelerin adın-
dan çokça bahsettikleri, ama gereke-
lerini bir türlü yerine getirmediikleri
her iki halkın ortak mücadelesinin
sağlam temellerini pratikte atıyor-
du.

PKK'nın ve onun kadrolarının
yeniden ulusal kurtuluş mücadelesin-
in başına geçmesi, yurtsever halk
kitlelerince engin bir coşkuyla karşı-
landı. Çünkü, 12 Eylül darbesinin
üzerinden geçen süre içinde, faşist
sömürgeciğin uyguladığı dizginli baskı,
zulüm ve sömür politikası,
yığınların düzene karşı hoşnutsuzlu-
ğunu alabildiğine artırmıştı. Bu süre
içinde asker diğçisi Kürt insanının
tepesinde eksik olmamış, faşizmin
zulmünden nasibini almayan tek bir
düşüst insan kalmamıştı. Ekonomik
sömürü dayanılmaz boyutlara ulaş-
mış, ard arda yapılan zamlar ve artan
hayat pahalılığı halkın belini kırmıştı.
Faşist sömürgeciğin toplumun en
tortu kesimlerinden derlediği ajan-
muhbir şebekesi halkın başına mu-
sallat olmuş, ihbarcılığı tam bir ge-
çim kaynağı haline getirmişti. Ruş-
vet yiyiciliği faşist-sömürgeci yön-
etim en sıradan elemanından or-
dunun en üst düzeydeki subayına
kadar herkesin başvurduğu temel
bir sömür yöntemi olmuş, halk ha-
raca kesilmişti. Uygulanan bu çilgin
zulüm ve sömürü politikasına dur
deme zamanının geldiğini anlayan
yığınlar, böyle bir anda öncülerini
karşılarında görünce hızla onları
etrafında kenetlendiler. Bu dönem
devrimci taktiğin hayata geçirilmesi
açısından bir hazırlık evresiydi. Bu
dönemde devrimci savaşın geliştirile-
ceği alanlarda belli ilişkiler çevreleri
yarılatılacak bu çevreler içinde ileri
unsurlar örgütlendirilecek, coğrafya
tanınacak, düşmanın gücü ve ko-
nuşlanması hakkında bilgi edini-
lecek, ajan-muhbir ağı ortaya çıka-

racaktı. Ama kitlelerin düzene karşı
hoşnutsuzluğu uylesine ileri boyut-
lara ulaşmıştı ki, buçuk hain dış-
şında, adım atılan her yerde insan-
lar hemen devrimcilerin çevresinde
kümeleniyorlardı. Hazırlık sürecinde
ajan yapıya karşı devrimci şiddet-
temelinde geliştirilen mücadele yit-
ğünlerin coşkusunu daha çok artırdı.
Dolayısıyla kitlelerin muhalefeti ve
devrimcilere sağladığı destek umu-
lanın çok üstünde oldu.

İşte 15 Ağustos Devrimci Atılımı,
bu muazzam ölçüde elverişli bir ze-
min oluşturan yığınların yoğun siya-
sal desleği üzerinde yükseldi. Eruh
ve Şemdinli eylemleri, yeni dönem
faaliyetlerinin yoğunlaştırıldığı alan-
larda yığınlar tarafından bir isyan
coşkusıyla karşılanırken Kürdis-
tan ve Türkiye bütün emekçilere
"devrim yaşıyor ve savaşıyor" mesa-
jını iletti. Kürdistan'da faşist Türk
sömürgeciğine karşı gelişen yığın-
sal muhalefetin düzeyini ortaya ko-
yan en açık ölçüt, faşist yönetimin
Eruh ve Şemdinli eylemlerini birer
ayaklanma çağrısı olarak değerlen-
dirme ve tedbirlerini bu doğrultu-
da geliştirmesiydi. Gerçekten de 15
Ağustos devrimci eylemleri kitlelerin
devrimci coşkusunun doruk noktası
oldu. İlk anda muhtemel ayaklanma
alanlarını kuşatarak halk kitlelerinin
üzerine şiddet temelinde yürü-
mekten kaçınan faşist-sömürgeci
yönetim, sonradan yanlışını fark-
dince yeniden tek yöntem olarak
benimsediği karşı-devrimci terör
yöneldi; silahsız halka karşı savaş
açtı. Helikopter filoları ve savaş
uçaklarının desteğinde ordu gücünü
seferber ederek kurtuluş kuvvet-
lerini imha etmeye çalıştı.

15 Ağustos devrimci direniş ey-
lemleri ile birlikte Kürdistan'da
yükselen devrimci direniş savaşı,
faşist-sömürgeci Türk ordusuna
karşı bir ypratma savaşı biçiminde
sürdürüldü. Direniş savaşı çok geniş
bir alan üzerinde yaygın olarak
gelişti. Pek çok alanda doğrudan
faşist ordu birliklerine karşı
düzenlenen eni baskınlar ve saldırı-
larla düşman kuvvetlerine ağır kayıp-
lar verildi. Daha savaşın ilk ayları
içinde faşist ordunun devrimci kur-
tuluş kuvvetlerine karşı savaşta ke-
sin sonuca ulaşmayacağı açığa
çıktı. Hain aşiret reislerinden ve sını-
dış unsurlardan derlediği soysuz
bir takımı silahlandırarak kurtuluş
kuvvetlerine ve halka karşı savaşır-
maya ve böylükle savaşı Kürdistan-
laştırmaya çalıştı. Yaygın terör uy-
gulamaları altında tüm köylüleri dev-
rimci güçlere karşı silah kullanmaya
zorladı. Ama amaç savaşa son ver-
me olmasına rağmen, bu durum Kür-
distan'da savaşın daha da kızışma-
sına yol açtı. Ajan-milis çetelerine
karşı şiddetli bir mücadele geliştiri-
ldi. Kürdistan köylülüğü kendi
öncülerine karşı silah kullanmak
istemediğini her yolu deneyerek or-
taya koydu, ajan-milis çetelerine
karşı silaha sağıldı, kurtuluş kuvvet-
lerini genç savaşçılara takviye etti.
Faşist-sömürgeci güçlere karşı toplu
direnişler sergiledi. Kısacası savaşı
Kürdistanlaştırmaya çabası, yeril gerici-
liğin ağır darbeler alması ve ulusal
direniş mücadelesinin kitleleş-
meye ulaşması dışında hiçbir işe
yaramadı.

Henüz iki yılını bile doldurmayan
Kürdistan Ulusal Direniş Savaşının
pratiği, Kürdistan halkının ve dev-
rimci kuvvetlerinin engin gücünü
ortaya çıkardığı gibi, faşist Türk
sömürgeciğinin bütün zayıflıklarını
da herkesin gözleri önüne serdi. Bir-

buçuk yıl gibi kısa bir süre içinde
savaş içindeki ordunun en sıradan
erinden en üst düzeydeki subayına
kadar her Türk askeri tam bir yorgun
savaşçı durumuna düştü. "Meh-
metçik elsanesi" yıkıldı, askerde
savaşmama eğilimi yaygınlaştı ka-
zandı. Ordunun ükenin her tarafına
serpiştirilmesi yüzünden denetimin
zayıfladığı yerlerde, askerler dev-
rimci kuvvetlere karşı silah kullan-
maktan kaçındılar. (Sömürgeciler-
den ele geçen belgelerden de anla-
şılacağı üzere) Savaşta muaf tutul-
mak için kendini yaralama ve firar
olayları olağan olaylar haline geldi.
Yıldırım savaşıyla sonuç alacağına
inanmayan ve o hızla saldırıya geçen
Türk ordusu, kendini birdenbire sa-
vunma konumunda buldu. Ve or-
dunun işlemez duruma düştüğü
yerde, faşist sömürgeciğin büyük bir
umutla kurtarıcı olarak "Pişmanlık"
ve "Köy Korucuları Yasası"na sarıldı.
"Bir avuç eşkiya" olarak tanımladığı
ve kendilerini "72 saat ömürlü" bir
devrimci kurtuluş kuvvetleri karşı-
sında NATO'nun ikinci büyük ordu-
su olmak övünen "son Türk devleti"
nin biricik dayanağı böylesine
zavallılaştı.

Kürdistan'da yükselen direniş
savaşı Türkiye cephesindeki halk
kitleleri üzerinde de muazzam bir
etkide bulundu. İşçi sınıfı başta
olmak üzere Türkiye toplumunun
çeşitli emekçi sınıfl ve tabakalarının
faşist terörle baskı altına alınıp bastırıl-
mak istenen muhalefet, Kürdis-
tan'da devrimci savaşın yükseltil-
mesi birlikte kendisi için bir çıkış
yolu buldu. Pasifikasyon ortamı yir-
tildi, muhalefetin çeşitli kesim-
lerinde hızla bir canlanma ve hare-
ketlilik gözlemlendi. Faşist yönetim,
özellikle işçi sınıfının düzen karıştı-
lması biraz olsun törpülemek ve Kürdis-
tan halkına karşı giriştiği saldırgan
savaşında bir sınıflın en azından
hayırhah tarafsızlığını kazanmak
için, idam istemiyle yargılanan 52
kişi de içinde olmak üzere tüm tutuklu
DİSK yöneticilerini salıverdi.
Cezaevlerinde en ağır baskı koşu-
ları altında tutulan tutuklu Türkiye
devrimcileri, içerde direnişlerini yük-
selttiler. Türkiye'de kitleleşen muhale-
fetin sözcüleri haline gelen tutuklu
yakınları hareketle geçtiler. Yüzlerce
tutuklu yakınının katıldığı ve tam bir
protesto mitingine dönüşen basın
toplantıları düzenlendi. Tamamen
rejim dışındaki işçi grevleri gelişme
gösterdi. Hatta söz hakları ellerin-
den alınan ve haklarında "siyasal
yapma yasağı" bulunan kapatılmış
siyasi partilerin yöneticileri bile,
PKK'nın önderlik ettiği direniş sa-
vasının faşist-sömürgeci yönetimi
zorlamasından yararlandılar. Demis-
ni gibi eski siyasiler, Evren diktatör-
lüğünün süngüsü düşmüş silahlı
kuvvetlerinin kol gövde gösteri-
lerine karşı, "kök gerçeği" ile ortaya
çıkma cüretini kazandılar. Kısacası
Türkiye'de baskı altında tutulan tüm
muhalefet kesimleri, Kürdistan Ulusal
Direniş Savaşının faşist yönetimi
en canalici noktasından darbeyle
ordusunu işlemez kılmasından ce-
saaret olarak, Evren faşizmine karşı
seslerini yükselttiler.

Peki, Kürdistan'da devrim ile kar-
şı-devrim arasındaki savaşın bütün
pratiği boyunca HP ile SODEP ne
yaptı, faşist rejimi bu denli güçsüz
duruma düşüren devrimci direniş
savaşına karşı nasıl bir tutum takın-
dı? Savaş boyunca kimlerin yanında
yer aldı?

15 Ağustos devrimci eylemleri
ertesinde Türk burjuva siyasal ya-

pisinin nasıl bir tablo sergilediği
hatırlardadır. Bu, herkesin hangi ku-
maştan dokunduğunu bütün çıplak-
lığı ile ortaya koyan bir tabloydu.
Eylemlerle birlikte Türk Genelkur-
may heyeti Kürdistan'da karargah
kurdu ve savaşı doğrudan yönetti.
Ardından Cumhurbaşkanı ve Baş-
bakanı da içinde olmak üzere TC'nin
tüm üst düzey yöneticileri Kürdistan
seferine çıktılar. Bu sefere katılan
kalburüstü kişiler arasında HP'nin ve
SODEP'in genel başkanları da vardı.
HP Genel Başkanı Necdet Calp, bız-
zat Eruh ve Şemdinli'ye de uğradı.
Burada yaptığı açıklamalarda Türk
devletinin ciddi bir tehlike ile yüz-
yüz olduğunu ve başbakanın olay-
ların çapını küçük göstererek ka-
muoyunu yanılttığını söyledi. Calp
gerçeğe ortada ıyı koordine edilmiş bir
gerilla savaşı vardı. Eruh ve Şemdinli
eylemlerinin her ikisinin de aynı
saatlerde başlaması ve tümüyle
benzer yöntemler kullanılması da
bunu doğruluyordu. Gerilla savaşı
veren güçler belli bir stratejiye daya-
nıyorlar, geliştirecekleri halk sava-
şıyla ayrı bir devlet kurmayı amaç-
lıyorlardı. Kendi aklınca, Calp, du-
rumu daha somut olarak değerlen-
dirdiğine inanıyor, rehabet içindeki
Özal'ı ciddiyette davet ediyordu. Hü-
kümet karşısındaki gücü dikkate
almalı, buna uygun tedbirler geliştir-
meli ve mümkün olan en kısa za-
manda imha etmeye çalışmalıydı.
SODEP Genel Başkanının tutumu
da bundan farklı değildi. Daha açık
bir deyişle, her iki parti de, Kürdistan
Ulusal Direniş Mücadelesinin, nasıl
ezilmesi gerektiği konusunda faşist
Özal Hükümetine taktik ders ver-
iyorlardı. Bu arada, halk kitlelerine
karşı ölçsüz terör uygulamanın ters
tepelebileceği korkusuyla, "terör-
sizin biraz olsun törpülemek ve Kürdis-
tan halkına karşı giriştiği saldırgan
savaşında bir sınıflın en azından
hayırhah tarafsızlığını kazanmak
için, idam istemiyle yargılanan 52
kişi de içinde olmak üzere tüm tutuklu
DİSK yöneticilerini salıverdi.
Cezaevlerinde en ağır baskı koşu-
ları altında tutulan tutuklu Türkiye
devrimcileri, içerde direnişlerini yük-
selttiler. Türkiye'de kitleleşen muhale-
fetin sözcüleri haline gelen tutuklu
yakınları hareketle geçtiler. Yüzlerce
tutuklu yakınının katıldığı ve tam bir
protesto mitingine dönüşen basın
toplantıları düzenlendi. Tamamen
rejim dışındaki işçi grevleri gelişme
gösterdi. Hatta söz hakları ellerin-
den alınan ve haklarında "siyasal
yapma yasağı" bulunan kapatılmış
siyasi partilerin yöneticileri bile,
PKK'nın önderlik ettiği direniş sa-
vasının faşist-sömürgeci yönetimi
zorlamasından yararlandılar. Demis-
ni gibi eski siyasiler, Evren diktatör-
lüğünün süngüsü düşmüş silahlı
kuvvetlerinin kol gövde gösteri-
lerine karşı, "kök gerçeği" ile ortaya
çıkma cüretini kazandılar. Kısacası
Türkiye'de baskı altında tutulan tüm
muhalefet kesimleri, Kürdistan Ulusal
Direniş Savaşının faşist yönetimi
en canalici noktasından darbeyle
ordusunu işlemez kılmasından ce-
saaret olarak, Evren faşizmine karşı
seslerini yükselttiler.

HP ile SODEP'in Kürdistan Ulusal
Direniş Mücadelesi karşısındaki
bu tavırları bilindiği halde, bu iki
partinin birliğin içinde doğan SHP'nin
Türkiye'de "demokrasi savaşının
öncüsü" rolüne soyunması ve bu
rolün başta TKP olmak üzere, kimi
"sol" çevreler tarafından harekete
enaylanmaması karşısında, ister iste-
mesin insanın kalasında şöyle bir soru
şekilleniyor: Acaba Türkiye'de de-
mokrat sayılmanın temel koşulu
KÜKM ne düşman olmak, halta da-
ha da ileri giderek bu mücadeleyi en
iyi kendisinin bastracağını söyle-
mesi midir? Demokrasi denilen şey
yoksa KÜKM ne karşı savaşıma öz-
güllüğü müdür? Eğer bunun adı
"demokratlık" ise, Türkiye'deki bu-
tün burjuva partileri "demokratik"
partilerdir. Eğer "demokrasi"
KÜKM ne karşı savaşıma özgüllüğü
ise, Türkiye'de "en geniş demokrasi"
vardır. Evet, bunun adı da "demo-
krasi"dir, ama bu devrimci demo-
krasi (halk demokrasisi) değil, faşist
generallerin demokrasi'sidir. Bu tür
bir "demokrasi" nin egemen olduğu
Türkiye'de "demokrat" olma ya-
rışında hiç kimsenin Evren in eline su
dokemeyeceği açıktır. KÜKM ne
düşmanlık esas alındığında, faşist
cuntanın başı, 15 Ağustos günlerin-
den bu yana Kürdistan'da yaşanan
gerçeğe adını vermekten çekinme-
mektedir. Kürdistan'da hüküm sürer
sömürgeci vahşet karşısında dehşete
kapılanlara, mevcut uygulamalar
tümüyle meşru gösteren Evren, "Bu
bir savaştır, böyle şeyler olur" diye
haykırmaktadır. Dersini Evren der

almış olsa da, SHP'nin de generallerin demokrasi içinde belirlen bir yerrinin olduğu inkar edilemez.

Kısaca denilebilir ki, SHP'nin 'demokratlığı', Türk kapitalizminin sorunlarını karşı-devrimci terör yön-temiyle çözüme bağlamak isteyen '2 Eylül faşizminin bu sorunları daha da derinleştirdiği, Kürdistan Ulusal Direniş Mucadelesinin çelik çalkanına çarpa çarpa iyice aşınan ordu kılıcının artık kesemeye başladığı noktada atama bir demokratlık ola-rak ortaya çıktı. Faşist generaller öyle istedikleri için SHP "demokrat" oldu. Tıpkı işçi sınıfının ekonomik-demokratik haklarının yerli bir edil-mesinde faşist cuntaya muazzam za-hmetlerde bulunan Türk-İş'in, işçi haklarını yegane savunucusu ro-luyla ortaya salınması gibi! Geçmiş-te faşist cunta kılıç zoruyla kitlelerin muhalefetine baskı altında tuttu; işçi sınıfının, yoksul köylülerin, aydın-ların ve devrimci gençliğin tüm ekonomik-demokratik haklarını kaçı-rdıkları, örgütlerini dağıttı. Ama top-umsal bir olgu olarak, faşizmin çeşitli emekçi sınıf ve tabakaların varlığına son vermesi mümkün de-gildi. Dolayısıyla her türlü baskı ve zorbalığın kolgeçtiği, ekonomik sorunlarının sınırlandırmadığı ve insan haklarının en hayasız bir biçimde çiğnendiği bir ortamda, buna karşı sadetli bir tepkinin şekillenmesi kaçınılmazdı. Sınıf savaşını olgusu «arş» konumuz bir gerçek olarak var-lığını duyuracak ve yasalarını işlete-cekti. Türkiye'de de böyle oldu: 12 Eylül faşizmi sınıf gelişmelerini derin-estirdi, düzen karşıtlığı gözle görü-lür bir gelişme kaydetti. Kürdistan'da gelişen direniş savaşı ise mevcut muhalefete daha güçlü bir ivme ka-zandırdı. Faşist rejim kitle muhalefeti üzerindeki kontrolünü yitirme nok-tasına geldi. Kabından taşan bu mu-halefetin devrimci-demokratik ka-rallara akmasının önlenmesi gere-kiyordu. Muhalefetin atılacakları ka-nal olarak SHP seçildi, kendisine "demokratlık" kaftanı giydirildi, böye-ce SHP Türkiye'de "demokrasi savaşının öncüsü" görevine atan-mış oldu.

TÜRK FAŞİZMİNİN ÖRGÜTLENME ÇABALARI, HP'YE VERİLEN GÖREV VE SHP'NİN BUGÜNKÜ YAPTIKLARI

İşbirlikçi-tekkelci burjuvazi, 12 Eyl-ül askeri-faşist darbesi günlerine gelinceye kadar, Türk kapitalizminin sorunlarını mevcut düzen sınırları içinde çözmeye çalışmış, birçok yöntemi iç içe kullanarak, Türkiye devrimci-demokratik hareketi ile KUKM'ni ezme-yi denemiştir. Ama dahağırdında bulunan yöntemler-den hiçbirini elle tutulur bir sonuç ver-memiş, yapısal özelliğinden dolayı Türk kapitalizminin bunalımı daha da derinleşmiş, devrimci gelişme bir türlü durdurulamamıştır. Kürdistan'daki gelişmeler çok daha vahim bir görünüm sergilemekteydi. Kürt kü-çük burjuva uzlaşmacılığıyla, ilkel milliyetçiliğin ittifakından doğan "UDG'nin ulusal kurtuluşu" geliş-menin önüne baraj olarak dikilmesi çabaları beklenileni vermemiş, Ece-vit eliyle sahneye konulan bu poli-tika da iflas etmişti. Devletin bütün dayanakları birer birer işlemez hale gelmiş, burjuvazinin elinde sağlam bir dayanak olarak Silahlı Kuvvetler kalmıştı. Bu durumda iktidarı ordu-ya devredilmesi bir zorunluluk ol-muş ve ordu kılıcını çekerek 12 Eylül 1980'de devlet yönetimine el koy-muştu. Ordunun iktidara el koymas-ı açısından, 12 Eylül askeri darbesi Türkiye'de tank olunan ilk örnek değildi, cumhuriyet tarihinde bunun birçok örnekleri vardı. Türk burjuva-zisi ordunun kucagında gözlerini dünya açmış, sıkışık bir durumda karşılaştığı her dönemde ordunun gölgesine sığınmış, sivil yöneticiler-in sorunlara çözüm bulamadıkları ve İsmet İnönü'nün deyişiyse her şeyi yüzüne gözüne bulaştırdıkları

dönemlerde ordu hep bu duruma müdahale etmiş, her defasında işleri yeniden rayına oturtmayı başarmış ve yıkılmasın çekişmişti.

Türk ordusunun bu geleneksel "işleri yoluna koyma" gücü nereden kaynaklanmaktadır, ordu gücünü nereden almaktadır? Egemen sınıf-ların hizmetinde, ezilen sınıfl ve tabakaların kurulu düzene itaatini sağlamak ve muhtemel bir başkal-dırı eylemini bastırmak için kullanı-lan başlıca zor aracı olan ordu, gücünü doğal olarak emrine veril-miş silahlardan, örgütlülüğü ve disiplininden alır. Ordunun eyleme ça-ğırılması, ordunun silah kullan-maya davet edilmesi demektir. İkti-darın orduya devredilmesi ise, sila-hın her şeyi egemen olmasındır. Bu noktada mevcut sorunların çözü-münde burjuvazinin bütün yöntemler kesinlikle iflas etmiştir. Bundan son-ra düzen için birer çiban haline gelen bütün sorunlar ordunun kılı-cıyla, elde kalamı bu en son yöntemle kesilip atılmalı çalışılacaktır. Düzen için tehdit teşkil eden her şey karşı-savaş açılacak; egemen sınıf için yeniden sömürsünü rahatlıkla sür-dürebileceği bir ortama bu savaşın başarısından sonra dönülecektir. Türkiye'de de böyle oldu, 12 Eylül askeri-faşist darbesi bu mantıkla tezgahlandı. Dönemin burjuva parti-leri de kendilerinin çözemedikleri sorunları ancak ordunun halledilebi-leceğine inanıyorlardı. Hatta bun-ların içinde açkça orduyu duruma müdahale etmeye çağırılanlar bile vardı. Bu partilerin açkça bir tavırla direnmesiz bir biçimde faşist gene-rallerle teslim olmalarının nedeni buydu. Denilebilir ki, siyasal iktidar bu partilerin kendileri tarafından orduya peşkeş çekildi, darbenin koşulları ve ortamı bu partilerin ken-dileri tarafından hazırlandı.

Yalnız birçoklarının beklentile-rinin tersine, bu kez Türk ordusu geç-miş restorasyon dönemlerinde ol-duğundan daha farklı bir yol izledi. Ordu kısa bir süre içinde devlete çekil-düzen verip işlerine çekilmek niyetinde olmadığını açığa vurdu. Yürürlükteki sistem ekonomik, soş-yal, siyasal, ideolojik ve kültürel açı-lardan kıyle derin bir bunalımın iç-indeydi ki, bu yeni restorasyon döneminde her şeyin tepeden tir-nağa gözden geçirilmesi gerekiyor-du. Her alanda tam bir çöküş olgusu yaşanmaktaydı. Türk devletin 12 Eylül öncesindeki durumu birçok yönleriyle Osmanlı İmparatorluğ-u-nun son dönemlerine benzeyordu. İm-paratorluğun parça parça yıkıldığı bu en umutsuz anda Osmanlı ordu-sunun içinden bir paşa çıkmış, em-peryalizme karşı gelişen halk ha-reketinin başına geçerek, İm-paratorluğun yıkıntıları üzerinde Tür-küye Cumhuriyet'i kurmuştu. Ara-dan 60 yıl geçtikten sonra, bu sefer yıkımın esigine gelen TC oldu: İşbirlikçi-tekkelci burjuvazinin düzenini yıkılmaktan kurtaracak bir "İkinci Atatürk'e" ihtiyaç vardı; bu misyonu Kenan Evren sahip çıktı. Mutlu bir tesadüf eseri olarak her iki "kurtarı-cı" da ordunun sallarından çıktı. 12 Eylül 1980 tarihi aynı zamanda "İkinci Cumhuriyet'in" de kuruluş tarihi oldu. Kenan Evren'in elinde şakırdattığı ordunun kılıcı sadece-düzen karışlarını değil, düzenin en kideimli hizmetkarlarını da biçti. Tür-küye'de "Cumhuriyet'in" kuruluşunda büyük rol oynayan, çok uzun yıllar devleti yöneten ve "Ata-türk'ün Partisi" ünvanına sahip CHP de içinde olmak üzere, tüm burjuva partiler kapatıldı. Siyaset sahnesinin dekoru tümüyle değişti. "Birinci Cumhuriyet'te olduğu gibi her şey yeni baştan yaratılmaya çalışıldı.

Yeni diktatörün diktatörlüğünde yasal bir statü kazandırması gereki-yordu. Bunun için en başta yeni bir "Kanunu Esası" ye ihtiyaç vardı. Bu iş için atadığı bir kukla danışmanlar topluluğuna bir "Anayasa" taslağı hazırlattı. Ortaya çıkardığı metne son şeklini verdikten sonra, kendisi-nin de "İkinci Cumhuriyet'in" ilk cumhurbaşkanı olarak seçildiğini

belirten ek bir maddeyle sözümone halkoyuna sundu. Anayasanın ka-bul edilmesi gerekiyordu ve öyle oldu. Generaller için bir "sivil huku-met" ve bu hükümette yer alacak partiler gerekiyordu. Seçimlere katıl-lacak iki parti diktatörün kendisi tarafından kurduruldu. Bunlardan biri iktidar partisi olacak öteki ise muha-lefette bulunacak. Bu arada, "de-mokrasiye geçiş" te çıkarılanın da-ha ıyıt bir biçimde temsil edilmesini isteyen ABD emperyalizmi Turgut Özal'ın şahsında kendi mutemet işbirlikçisini buldu. ABD emperyaliz-minin destek ve onayı söz konusu edildiğinde, faşist diktatör ANAP'ın seçimlere katılmasına razı olmak zorunda kaldı. Böylelikle yalnızca üç partinin seçimlere katılmasına vize verilmiş oldu. İşin ilginç yanı, yapı-lacak seçimlerde herkeş partinin ikti-dara geleceği, hangisinin muhale-fe-tale kalacağı önceden bilin-mekteydi. Herkes kendisine atfedil-en rolü kabullenmiş görünüyordu. MDP seçimleri kazanmış da iktidar partisi olmuş gibi konuşuyor, HP ise tam bir muhalefet partisi edasıyla karşılık veriyordu. Ama gizlen-mesine bile gerek duyulmayan bu dansışıklı seçim oyununu rejimin geleceği için sakıncalı bulan işbirlikçi-tekkelci burjuvazinin belli bir kesimi-nin ağırığına Özal'dan yana koymas-ı ve tehditli ve kullanmaya zorlanan halk kitlelerinin diktatörün partilerin protesto etmesi sonucunda, seçim sandığından MDP değil ANAP çıktı. Rejimin geleceği açısından en ha-yırlısı da buydu. HP ise, eski rolüne uygun olarak "ana muhalefet partisi" seçildi.

Daha sonraları devrimci müca-dele gelişip kitlelerin eylemliliği art-tı ve bu muhalefetin ileride daha geniş boyutlara ulaşacağı, anlaşılınca, generallerin partilerine duyulan tepkiyi gidermek veya en azından hafifletmek için bu partilerin yöne-timinde değişiklikler edildi. Kamu-oyu nezdinde diktatörün yavaşma-ları olarak bilinen Turgut Sunal ve Necdet Calp yönetimden uzaklaş-tırıldı. Yerlerine Söylemezöğlü ve Gürkan getirildi. Bu iki yöneticiden ilkinde sağda, ötekine "sol'da birlik yaratma görevi verildi. MDP, ken-disine verilen rejimin dışındaki sağ burjuva muhalefeti susturma göre-vini başarmadı. Süleyman Demirel'in perde arkasından yönettiği DYP, faşist generallerin tehditlerine bo-yun eğmedi. MDP'nin uzlaşma ve birlik çağrılarını geri çevirdi. Bunun yüzüne generaller DYP'i içten ele geçirmeye çalıştılar, DYP Kong-resinde Cindoruk'un karşısına kendi adamları olan Mehmet Yazar'ı çıkardılar, ondan da sonuç alamadı-ları. Kendi çizgisinde direnen Demirel, gelecek için yatırımlar yapmayı daha uygun gördü. Öyle ki, MDP ile birleşmek bir yana, DYP, SODEP'in HP ile birleşmesine bile şiddetle karşı durdu. Çünkü böyle bir bir-leşme faşist generallerin partisi ol-mayı kabullenmekten başka bir an-lama gelemezdi. Nitekim SHP'nin siyaset sahnesindeki yerini almasın-dan sonra, DYP Genel Başkanının, "SODEP artık muhalefet partisi olma vasfını yitirmiş, devlet partisi olmuş-tur" biçimindeki sözleri de bu ger-çeği dile getirmektedir.

Generallerin öteki partisi olan HP, "sol" muhalefeti birleştirme çabalarından, MDP'nin tersine bazı olumlu gelişmeler kaydetti. HP ile SODEP'in birleşmesi SHP'yi yarattı. Sabık general için bu noktada, "İtali bir süpriz" ortaya çıktı. Bilindiği gibi "Birinci Cumhuriyet'in" bir de "İkinci Adam"ı vardı: Yıllarca TC'yi yönetmiş olan bu adam İsmet İnönü'yü. "İkinci Adam" daha başından beri hep "Tek Adam" in yanında yer almış-tı; "Bazen "Tek Adam" la taştığı da olurdu, ama genellikle onun göl-gesinde kalmayı veğler, fazla öne çıkmayı sevmeydi. "İkinci Cumhuriyet'in" Büyük Şefi' de kendisi için bir "İkinci Adam" aradı ve kaderin cil-vesi Kenan Evren'in karşısına ilk "İkinci Adam" ın oğlunu, Erdal İnönü'yü çıkardı.

Yukarıdaki gelişmelerden de an-layılacağı gibi, 12 Eylül faşist rejimi amaçlarına ulaşmak yerine geriledi amaçlarına ulaşmak için başvur-duğu yöntemler pratikte fazla tut-madı. Daha ilk günde kendisinin çizdiği siyasal çerçeveye içine hesap dışı tuttuğu ANAP'ı yerleştirmek zorunda kaldı. Seçimler çerçevesin-ozunu değiştirmede, ama biçimini değiştirdi. Tonun önyüzünde ANAP yer aldı. ANAP ile uzlaşma sağlandı, ama seçimlerde partilerinin hezi-mete uğraması, fazla büyük olmasa da, diktatörün otoritesinde ilk gediği açlı. İlerleyen süreç bu otoriteyi büs-bütün yitirdi. Egemen sınıfın çıkarları-nın en ateşli savunucuları bile, re-jimin tepesinde oturan generaller, "içi kof yüreği yetersiz, çevresi cılız ve kuvvetli-kudretli mahdud insanlar" olarak tanımlar oldular. Devletin başına geçtikleri zaman gücünün zirvesinde bulunan ve savundukları kurusıkı tehditlerle pek çok gevreyi hıyaya getirmesini bilen generaller, kendi çıkardıkları yasaları bile uygu-layamaz duruma düştüler, dokunul-mazlıkların son buldu. Gerek kurulaş özellikleri ve amaçları, gerek-se seçimler öncesinde bile gerçek yüzünün açığa çıkması olmasa ne-de-niyle, HP, dört yıl boyunca ortaya çıkacak muhalefeti kendisine çeke-bilecek bir durumun uzağında kaldı. HP'nin tamamen teşhir olduğu ve devrimci yığınal hareketin hızlı bir gelişme gösterdiği koşullarda, yığınal muhalefeti faşist rejime aktı-lacak bir kanal olarak SHP devreye sokuldu; Kel Mehmet Mehmet Kel oldu.

Demek ki, SHP'yi ortaya çıkarar-ve kendisini "demokratlığı" terfi ettiren nedenlerden biri, faşist-sömür-gerçi yönetimin temel yöntem olarak benimsediği ve kendisinin varlık gerekeçisi olan yalın kılıç yönteminin iflas etmesi, ordunun fiziksel gücü-nün sorunlarını üstesinden gelmede tam bir başarısızlığa uğraması ve bu yöntemin var olan sorunları daha da ağırlaştırmasıdır. 12 Eylül faşizmi genleşti. Bütün muhalefet kesim-le-ri üzerindeki kontrolünü yitirmiş ve çöküşe yüz yüze gelmiştir. Rejimin böyle zavallı bir duruma düş-mesinde belirleyici rol oynayan olgu ise, Kürdistan'da yükselen ulusal direniş savaşlarıdır. 12 Eylül faşizminin genleştiğinde ne HP'nin, ne SODEP'in ve ne de SHP'nin bir rolü ol-muştur. Bunlar faşist rejimin parçala-rını, Türkiye'deki anti-faşist mücade-le-nin karşısında yer alan ve faşizm cephesinden rejimi bu duruma düşüren KUKM'ne karşı savaşan güc-lerdir. Böylece güçlerden anti-faşist mücadeleye öncülük etmelerini beklemek, Türkiye ve Kürdistan halk-larını faşist rejimin kılıcı altına ya-tırmaktır.

Kürdistan'da yükselen ulusal di-reniş savaşına paralel olarak, Tür-kiye cephesindeki emekçi halk kit-lelerinde de bir hareketlenme başla-mış, Türkiye halkı altı yıllık korkunç acıların, zulüm ve işkencenin, baskı ve sömürünün hesabını sormak için faşist rejime karşı harekete geçmiş-tir. Türkiye halkı, kendi pratinden çıkardığı dersler ve Kürdistan'daki ulusal direniş savaşının pratiği ile faşist diktatörlüğü geriletecek ve faşist rejimi yerli bir edecek şeyin faşizme karşı direnmek ve savaşmak olduğunu anlamıştır. O, Kürdistan halkının faşist sömürgeciliğe karşı savaşının, faşizme karşı mücade-le-sinde kendisine en güzel destek ve dayanışma örneği sunduğunu bizzat yaşamın kendisinden öğren-miştir. Kürdistan halkının mücade-le-sinin Türkiye halkı üzerindeki faş-ist baskının çemberini parçaladığı, Türkiye halkının mücadelesinin de karşı cepheye aynı sonucu doğura-cağı ve bu zulüm düzenine son ve-recek olan şeyin her iki halkın faş-izme karşı birleşik direniş savaşı olduğu gerçeği artık halklarımızın bilincinde yer edinmeye başlamıştır. Faşist rejim bugün, bu bilinci karat-maya ve halklarımızın faşist diktatörlüğüne karşı kin ve nefretini törpüle-meye çalışmakta; "Siddik Bilgin Olayı"nda görüldüğü gibi kuklaları

eliyle kendisini sanık sandalyesine oturtup, en ucuz yöntemlerle halkla-rımıza hesap vermekten kaçmak istemektedir. Dört yıllık derin bir uyumdan sonra SHP'ye gözlerini açtılar ve Türkiye'de tutuklulara işkence yapıyor" diye bağırın bir diğer neden de işte budur. SHP'nin Kenan Evren vergisi "demokratlığı" faşist rejimin aklanması için bir vesile yapılmak istenmektedir.

Generaller demokrasısının uver-türü SHP eliyle ve "Siddik Bilgin Olayı" ortaya sürülerek açılmış, ardın-dan işkence ile ilgili açıklamalar bir-birini izlemeye başlamıştır. Ama "İş-kence Dosyası'nı ilk açan siyasal kuruluş SHP olduğu ve faşist ge-nrallerden saldırılara rağmen, "tehli-keyi göze alarak" bu işe sarıldığı için, faşizme karşı savaşın "öncülük" payesini o kazanmıştır. Kamuoyn-da faşist rejim tarafından bilinci olarak yaratılmak istenen izlenim Hude. Bir de SHP'nin bir sonraki kongresinde Erdal İnönü genel başkanlığı seçilir ve partinin dizginlerini tümüyle ele geçirir-se. SHP'yi geçtikten "sosyal-demok-rat" bir parti yapacak, babasının anısını çok güzel yaşatacak ve "de-mokrasinin babası" olacaktır. Öyle mi bay İnönü, öyle mi bay Gürkan? Siddik BİLGİN adlı yurtsaver Kürt insanının kanlı cesedi üzerinde en aşağılık oyunlar oynamaya sizi teş-vik eden kişilerin Kenan Evren olma-dığını söyleyebilir misiniz? İşkence olaylarına el atarken "Siddik Bilgin Olayı" ile işe başlamak nereden aklınıza geldi? Daha önce işlenmiş yüz-lerce işkence ile insan yaşamına kastetme olayı dururken, neden 1985 yılının ortalarında meydana gelen bir olayı gündeme getirdiniz? Diyarbakır'da, Metris'te, Mamak'ta ve öteki zindanlarda devrimciler en onur kırıcı işkenceler altında nım nım inler ve yaşıdıkları bu insanlık-dışı koşulları protesto etmek için başlattıkları ölüm orucu eylemle-rinden can verirken, analar evlat-larına yapılan işkencelere karşı tavır almanızı sağlayabilmek için kapınızı aşındırırken siz ne yaptınız? Ana-ların yakarışları karşısında nasıl bir tutum takındınız, ne kadar sızladı "demokrat" yüreğiniz? Doğrudan kendisinin katıldığı yüzlerce işken-ce olayı hakkında **NOKTA** dergisine açıklamada bulunan eski işkenceci polis memuru Sedat Caner'in "de-mokratlık"la sizden geri kalıyın var mıdır? Yoksa o da sizin gibi faşist generallerin kendisine yüklediği gö-revin gereklerini mi yerine getir-mektedir? Hayır, hayır! Acemiliğinizi fazlasıyla belli ediyorsunuz baylar, seyredilmeye değer bir oyun çıkara-madığınızı kabul etmek zorundasınız. Senaryonun ayrıntılarıyla işi dü-zenlemiş, Kenan Evren, Diyar-bakır Cezaevinde 32 lütkülü devrimcilerin katledildiğine ilişkin açıkla-mayı savcısına değil size yaptırmalıydı. "Demokrasi oyunu"nun oynandığı bir yerde ölümlü tellali bir askeri savcı ile yüzlerce insana hayasızca yapılan işkencelere katılmış bir po-lisi dahil etmek hiç de akıl karı değildi!

Geçerken belirtelim, SHP, Türki-ye cumhuriyeti tarihinde tank olunan ilk kukla parti sıfatıyla ortaya çıkmı-yor. Mustafa Kemal gerekli oldu-ğuna inandığı zaman "Komünist Partisi" bile kurdu. Bunun başka ilginç bir örneği de yine Mustafa Kemal dönemine ait Serbest Fırka deneyimidir. Kemal, kendi rejiminin temel partisi olan Cumhuriyet Halk Fırkasına karşı gelişen muhalefeti açığa çıkarmak ve ardından sert önlemlerle bu muhalefeti etkisizleş-tirmek için, yakın arkadaşları olan Fethi Bey eliyle Serbest Fırk'ı kur-durttu. Zamanın diktatörünün em-riyle Halk Fırkası'na karşı muhalefet yürüten Serbest Fırka, kısa zamanda rejime öfke duyan yığınların çevresinde kümelendiği bir parti haline geldi. Amacına ulaşan Mustafa Ke-mal açığa çıkıran muhalefete karşı korkunç bir terör estirdi. İstiklal Mahkemeleri muhalefetin öne çıkan unsurlarına ağır cezalar yağdırdı.

Serböcst Fırka kapatıldı. Fethi Bey ise rejimin kurumsallaşması için yaptığı hizmetlerin karşılığı olarak Türkiye'nin Londra Büyükelçiliğine atandı. Aynı oyun bugünün Türkiye'sinde de sahneye konulmaktadır.

Peki, bu oyun utuacak mıdır? Halklarımızın faşist rejime duyduğu müthiş öfkenin SHP vasıtasıyla tekrar faşist rejime aktırılması başarılabilecek midir? Mustafa Kemal'in "alternatifleri yok etme yasası" günümüzde de işlerlik kazanabilecek midir? Hayır! Kürdistan halkı bugün bu oyunu bozabilecek güçte sağlam bir önderliğe sahiptir. Türkiye halkının bu oyunu bozabilecek yetenekle bir dostu ve müttefiki vardır. PKK'nin önderlik ettiği KUKM, faşist rejime böyle bir fırsatı tanımayacaktır. Faşist rejim haklarınıza hesap vermektен kaçamayacak, yaptıklarının ve yapacaklarının bedelini asâri atika müzesindeki yerini almakla ödeyemektir. Faşist rejimi bugünkü duruma düşüren ve onu bir yasa yarmayacağı gereksinmeye rafa kaldırmış eski yöntemlere sarılmak zorunda bırakan KUKM gelişmesini sürdürdüğü bu rejimin iflah olması mümkün değildir. Önemüzdeki aylar ve yıllar bu mücadelelerin daha da geliştiği ve Türkiye'deki anti-faşist halk hareketi ile birleşerek faşist rejimi sağ ve sol "uylayıkıma sürüklediği" yıllar olacaktır. Biliçli mücadeleci doğru devrimci yolda zâler kazanacaktır.

"SOL" VE "KOMÜNİZM" ADINA FAŞİZMİN SOL'DAN TAMAMLANMASI

Siddik BİLGİN'in işkenceyle öldürülmesi ve Doğanlı köyünün boşaltılması olayı kamuoyuna yansıdıktan sonra, olaya gereğinden fazla ilgi gösteren güçlerden biri de herhalde TKP oldu. TKP'nin Sesi Radyosu'nun yayınları, günlerce ve hatta haftalarca bu olayla ilişkin haberler ve yorumları dolu geçti. Kuşkusuz bu olayın üzerinde az ya da çok durmanın fazla yadırganacak bir yanı yoktur. "Siddik Bilgin Olayı"nda görüldüğü gibi, orta yerde vatansever bir Kürt aydınının işkenceyle öldürülmesi, bir köyün tümünden boşaltılması ve bütün köylülerin en onur kırıcı işkence ve hakaretle uğratılması olayı dururken, bundan günlerce ve hatta haftalarca bahsetmek mümkündür. Böyle bir olay vesile edilerek, Kürdistan'daki insanlık dışı uygulamalar ve adeta Kürt insanının yaşamının ta kendisi haline getirilen zulüm ve işkence teşhir edilebilir. Yeni soykırım ve mecburi istan uygulamaları lanellenebilir. Bağımsızlık ve özgürlüğünü kazanmak isteyen Kürdistan halkının son derece haklı ve ilerici taleplerle yola çıktığı, bu doğrultuda bir ulusal direniş savaşına giriştiği, Kürdistan halkının ulusal uyanış ve direniş mücadelesini ezme isteyen egemen ulus burjuvazisinin bu halka karşı kudurgana saldırıya geçtiği ve korkunc cinayetler işlediği belirtilebilir, belirtilebilir. Tüm devrimciler, ileriler, demokratlar ve yurtseverler, faşist Türk sömürgecilerinin Kürdistan'da sürdürdükleri haksız saldırıların savaş karşı çıkması ve faşist rejimi en çalıcı noktasından vuran Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesine destek vermeye çağrılabilir, çağrılabilir. Böyle bir çağbaya karşı çıkılmaz ve insanda sahiplerine karşı ancak saygı uyandırabilir. Kaldı ki böyle bir yaklaşımın sergilenmesi sadece devrimci olmanın zorunlu bir gereği değil, aynı zamanda bir insanlık görevidir. Bunun gibi teşhir ve çağrılar sözkonusu olduğu zaman, Kürdistan devrimciler ve Kürdistan halkı TKP'ye karşı öfkeyle minnet borcu duyabilir. Henüz yeterli olmasa da, bu tür bir yaklaşım çarlıkli enternasyonalist destek ve dayanışmanın olumlu bir örneği olarak kabul eder. Ama ne yazık ki, TKP'nin tavrı bunun tam tersidir; enternasyonalist değil

şovenist devrimci değil kuyrukcu, direnişçi değil uzlaşıcı bir tavidir. TKP'nin mal bulmuş mağrabi gibi sarıladı. "Siddik Bilgin Olayı"ndan yola çıkarak, faşizme, "ulusal ezgi"ye ve işkenceye karşı mücadelede Türkiye ve Kürdistan halklarına önerdiği temel savaşım biçimi, SHP'nin hiçbir koşul için sürülemezsin desteklenmesidir.

"Siddik Bilgin Olayı"nın günün popüler olayı haline getirildiği günlerde, TKP'nin Sesi Radyosu'nun açılış anonsuna yetiştirmeyen ve yayını ortalarından itibaren izlemeye başlayan birçok dinleyici, "SHP kayıtsız, şartsız desteklenmelidir" türünden ateşli söylemleri işittiği ve yayını vermek istediği mesajın bundan ibaret olduğunu anladığı zaman şaşırmış, kendi kendisine, "acaba gerçekten SHP'nin Sesi Radyosu'nu mu dinliyorum?" diye sormuştur. Hemen belirtelim ki, TKP'nin bu tür propagandaları karşısında hayrete düşenler, TKP'nin Herostatos'unünden fazla haberdar olmayan ve onu kendisine yakıştırdığı o soylu komünist sıfatının gerçek sahibi olarak görmek isteyen iyiniyetli kimseler olabilir; devrimciler değil. Proletaryanın gerçek temsilcileri için insanı hayrete düşürebilecek şey, TKP'nin bunun tam tersi bir tutum içine girmesidir.

Devrimciler için, Türkiye'deki siyasal gelişmeler karşısında TKP'nin nasıl bir tutum takınacağını önceden kestirebilmek hiç de zor bir şey değildir; bunun için insanın muheccim olmasına da gerek yoktur. Baştan sona bir ibret tablosu gibi ortada duran 65 yıllık geçmiş bir yana, 12 Eylül askeri-faşist darbesinden bu yana geçen altı yıllık pratiği bile TKP'yi tanımak için fazlasıyla yeterlidir. Darbe ile birlikte, TKP, uzun süre Kenan Evren'den cunta içindeki faşist kanadın tasfiye edilmesini talep etti. "Terörizme karşı mücadele"sinde faşist cuntayı destekledi. Cuntanın "kemalist"(!) kanadı ile uzun süre uzlaşma yollarını aradı. Uzlaşma mantığına yanaşmayan 12 Eylül faşizmi, "şimdi artık sıra sana geldi" deyip TKP'ye yönelik tutuklamalara girişinceye kadar da desteğini sürdürdü, uzlaşma umudunu yitirmede. Sol hareket içindeki öteki güçlere ağır darbeler indiren faşizm, TKP'ye karşı açıkça cephe alıp düşmanlığını ortaya koyduktan sonra, kemalist cuntanın adı faşist cunta oldu. TKP isteksiz bir biçimde cuntanın adını değiştirdi, ama kendi politikasını olduğu gibi korudu. 15 Ağustos devrimci atılımıyla Türk faşist rejimini derinden sarsan ve devrimin yaşadığı haykırın Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesinin adı, TKP'nin nezdinde, "provakasyon" oldu. DYP Genel Başkanı Hüsamettin Cindoruk gibi bir burjuva politikacısının bile hiç tereddüt etmeksizin **devlet partisi** adını verdiği SHP'nin, "demokrasi savaşımının öncüsü" olarak tanınmasını adı ise, "işçi sınıfının savaşım öncü partisinin devrimci politikası" olarak lanse edildi. Kemalizm "sol" temsilciliğinden başka ne beklenebilir ki? TKP budur işte! Yer yüzünde komünizm adına bu denli komünizme karşı savaşan bir parti daha bulmak mümkün değildir. Ne resmen kendisini feshederek meydana devrimciler ve demokratlar kan kusturan Mc Cartycy'ye birakan Amerika Komünist Partisi, ne de asasıllık kuyrukcu politikası ile kendisini mollaların kılıcı altına yatan TUDEH, komünizme leke sürme uğraşında TKP kadar başarılı olabilmişlerdir. Dünya komünist hareketi içinde ortaya çıkan kuyrukcu ve tasfiyecilikte öncülük payesi TKP'ye aittir.

Kemalizm "sol" temsilciliği ne yapabilir? Yine 1986 Türkiye'sinde yaşanan olaylarla devam edelim: Sırtını faşist generalleri güruhuna dayayan işbirlikçi-tekelci burjuvazi'nin kazanılması tüm haklarını zorla elinden aldı ve altı yıldan beri soyup soğana çevirdiği işçi sınıfı, kendi sınıf güdüsüyle artık biçâğın

kemide gelip dayandığını anlıyor. İçten içe kaynamaya başlayan ve düzene karşı hoşnutsuzluğunu açıkça belli ediyor. Bu durum karşısında, burjuvazinin kafasında şahteleri indirerek sokaklara dökülen, bariyerler kurup direniş geçemiyenler için korkunc **hayalet** canlanıyor. Burjuvazi, "böbürlük ve terörizm" belası işçi sınıfının, "yıkıcılık ve anarşizm"ini dahil etmek istemiyor. Altı yıldan beri elinden düşürmediği ordunun kılıcının artık tek başına işçi sınıfını susturmayla yetmeyeceğini kavıyor. Yeni önlemlerin alınması gerekıyor ve ilk önlem olarak ajarı durumundaki bir sendika olan Türk-İş'i harekete geçiriyor. Böylece işçi sınıfının kurulu sömür ve zulüm düzenine karşı duyduğu müthiş öfkeyi, 12 Eylül faşist rejimine aktıracak bir sendika bulunuyor. Geriye bir siyasal parti'nin yaratılması işlemleri kalıyor ve bu sorun da çözülüyor. HP ile SODEP'in birleşmesinden SHP ortaya çıkarılıyor. Sıra, "işçi sınıfı zindanındaki baskıları protesto etmek" üzere, İzmir'de bir miting düzenlenmesi işine geliyor. "Demokrasi savaşımının öncüsü" olarak, SHP, atıldığı görevi karşısındaki sorumluluğunun bilinciyle, İzmir mitingine katılacağını söylüyor ve bütün demokratik güçleri SHP bayrağı altına toplanarak işçilerin taleplerini desteklemeye çağırıyor. Burada TKP ne yapabilir? Kemalizm "sol" temsilciliği tipki SHP'nin yurtdışı örgütü gibi konuşuyor. "SHP'nin çağrılarına uyun, SHP'nin bayrağı altında birleşerek İzmir mitingine katılın, hiçbir koşul öne sürmeksizin SHP'yi destekleyin!" SHP yöneticilerine kadaryı bir "öncü" olduklarını gösteren bir "Partimiz mücadelede her zaman işçilerimizin arkasında olacaktır" diye bağıyorlar. İnsanın gözü önünde ister istemez Hayali Küçük Ali'nin çocukları için oynattığı meşhur kukla oyunu canlanıyor. Yalnız bu kez değişen bazı şeyler var tabii. Kuklaların yerine şimdi Kenan Evren oturmuş ve sahne olarak seçilen Türkiye'de oyun herkesin gözü önünde oynanıyor. Dışardan müdahalede bulunmamak koşuluyla herkes için seyretmesi bedava!

Peki, işçileri devrimci eyleme çağırarak bu mudur? İpleri CIA'nın elinde olan Özel Harp Dairesi'nin hazırladığı bu platformda işçiler hangi devrimci eyleme çağrılmaktadır? Devrimci eylem, faşist rejimin temellerine dokunmayan, tersine bu rejimi sağlamlaştıran ve tamamen meşru olarak kabul eden eylem midir? Bu, işçi sınıfının faşizmin "sol"unun kuyrukcu olmaya çağırarak değil midir? Bu, ABD emperyalizminin yüzü faşist generalleri çetresinin atama "sol"unun "sol" olmak demek değil midir? Bu durumda, 12 Eylül cuntasını meşru kabul etmeyen, onun dayattığı platformu reddedip faşist rejimin dışında kalarak, 12 Eylül rejimine karşı muhalefet yürüten Demirel platformunun, TKP'ninkinden çok daha ileri bir platform olduğunu kim inkar edebilir? Evet, TKP, faşist rejimin platformu içinde yer alan bir güç olmayı kabullenmiş, başkalarını da bu platforma katılmaya çağırarak faşist rejimin "sol" içindeki elçisi rolüne soyunmuştur. Rosa Lüksemburg'un, I. Emperyalist Paylaşım Savaşı yıllarındaki işçiler politikasından yitirir. Alman Sosyal Demokratları için kullandığı deyimle, TKP, bugün artık **kokuşmuş bir ceset** olmuştur.

Hayatına mal olan Kemalizm değerlendirmedeki yetersizliğine rağmen, Mustafa SUPHİ inanmış bir komünistti. Mustafa SUPHİ'nin TKP'si ihtilalcidir. Henüz yeni kurulmuş ve bir avuç üye sahip bir parti de olsa, Mustafa SUPHİ, TKP'yi ulusal kurtuluş savaşına sokmaya çalıştı, savaşa katılmaktan yarı çızmedi, hep dışarda kalıp Mustafa Kemal'e taktik dersi vermedi düşünmedi. Halkın bolşevizme olan güçlü sempatisinden yararlanarak, ulusal kurtuluş savaşında öncülüğü ele geçirmeye çalıştı. Ama olmadı. Mus-

tafa SUPHİ, yoldaşları ile birlikte, Mustafa Kemal emriyle Karadeniz'de katledildi. Şimdiki TKP ise, küllenmiş bir mütecciler kulübü olarak yurtdışında varlığını sürdürüyor ve Kemalizm hesabına işçi sınıfı hareketliliğine girmekten alıkoyma bir emniyet kemeri rolünü oynamaya çalışıyor. Onun Türkiye'de devrim yapmak diye bir sorunu yoktur. Devrim sorunlarıyla uğraşanlar onun indinde "terörist"tir, "provakator"dur, kendilerine karşı savaşılması gereken güçlerdir. Bugünkü TKP'ye göre, yığınları devrim için örgütleyip ayağa kaldırmak ve savaştırmak öncünün işi değildir. O işi Türk-İş daha iyi yapar, "öncü"nun yeri en arkada olmalıdır. Önde daima işçi sınıfı yürür, onun hemen arkasında. "Mucadelelerinde her zaman işçilerimizin arkasında olacaktır" diyen SHP yer alır, "proletaryanın savaşkan öncü partisi" de SHP'yi izler. Harekete geçme komutunu işe Kenan Evren verir. Mustafa SUPHİ'nin ve onun partisinin mirasçısı olduklarını söyleyenler, Mustafa SUPHİ'nin partisini onun onuru için bu kadar ayaklar altına atmışlardır. Belli ki, kuyrukçunun kuyrukçusu bir politikanın adını "öncülük", kuklaların kuklası bir işçi geçmiş mütecciler kulübünün adını "Komünist Partisi" koymak, komünizm ve Mustafa SUPHİ'nin anısına yapılabilecek en ağır hakarettir. Şimdiki TKP'nin Mustafa SUPHİ'nin TKP'siyle adından başka benzer hiçbir yanı kalmamış, bugünkü TKP, SHP'nin yurtdışı bürosuna dönmüştür. Gerçek olan budur. Çünkü bütün işi yığınlara hiçbir koşula bağlı olmaksızın SHP'yi desteklemeleri için öğütlerde bulunmaksa, o zaman TKP tamamen gereksiz hale gelmiştir, varlığını adı düzeyinde sürdürmesi bile doğru değildir, adını değiştirmesi gerekir.

Genel olarak kuyrukçuluk ve özel olarak SHP kuyrukçuluğu yalnızca TKP'ye özgü bir olay değildir. TKP'nin Türkiye Sol Hareketi içinde birkaç mücadele yorgunu grupla, Kürt küçük-burjuva teslimiyetçi gruplarını bir araya getirerek oluşturduğu "Sol Birlik" de, umudunu gelecek seçimlerin ardından kuracak bir SHP hükümetine bağlayan güçler arasında yer almaktadır. Kürt küçük-burjuva milliyetçiliği, temsil ettiği sınıfın bütün kalıtsal özelliklerini şimdi her zamankinden daha iyi yansıtmaktadır. Kürt küçük-burjuvazisinin bağrından çıktığı toprak ağaları ve feodal aşiret reisleri, bugün çöküş aşamasında faşizme dönüşen Kemalizm temsil eden 12 Eylül askeri-faşist cuntasının sadık uşaklarıdır. "Köy Korucuları Yasası" ile silahlı milis çeteleri biçiminde örgütlenir ulusal kurtuluş kuvvetlerine karşı yerli bir engel olarak çıkarılmak istenen karşı-devrimci oluşumun belkemiğini bu kesimler oluşturmaktadır. Kürt küçük-burjuva teslimiyetçileri de göndüllü bir biçimde kendilerini Kemalizm "sol" temsilciliğinin donu suyuna bırakmışlardır. Bu da onları 12 Eylül faşist rejiminin kucağına kadar götürmektedir. Bu her iki kesim de illiklerine değin işlemler tahsil şaşaklı ruhu ve Kürdistan'da yükselen devrimci direniş mücadelesinden duydukları korkuyla, "Apoculuğa karşı savaş"ta Türk sömürgecileri ile aynı cepheye yer almışlardır. Genel olarak Kemalizm, gerek küçük-burjuva teslimiyetçileri ve gerekse işbirlikçi Kürt genciliği için, devrim karşısında kendilerini korumaya aldıkları son sığınak olmuştur. "Sol Birlik" in ailece 15 Ağustos devrimci atılımı etresinde, bu atılıma bir tepki biçiminde doğması ve aynı şekilde "Köy Korucuları Yasası"nın da bu atılım sonrasında rastlaması bunu doğrular niteliktedir. Kısacası, Kürt genciliği devrim karşı örgütlenmiş ve örgütlenilmiştir.

TKP ve "Sol Birlik" in, SHP kuyrukçuluğunun yanı sıra, Türkiye sol hareketinin Abbas Yolcuları arasında bir de DSP kuyrukçuluğunda karar kılanları vardır. Bunlar 12 Eylül askeri-faşist darbesiyle "akılları başlarına toplanan" ve sosyalizme

aradıklarını bulamayıp yeni arayışlar içine giren kesimlerdir. 12 Eylül faşizminin en karanlık günlerinde küçük-burjuvazinin dünyası yıkıldı, eski düzeni altüst oldu, faşizm karşısında ağır bir yenilgiye uğradı. Kusurları her zaman başka yerde arayan ve kendisini yedi suyla yıkanmış kabul eden küçük-burjuvazi, bütün şuçu sosyalizmin üzerine yıktı. Yeniliğe uğramanın acısıyla, sosyalizme saldırdı. Arthur Koestler, Roger Garaudy vb. gibi döneler ve komünizm düşmanlarının yolundan yürüyerek, sosyalizme "aldatan put" adını verdi. Arayış, anımsanacağı gibi, 12 Eylül askeri-faşist darbesi sonrasında Bülent Ecevit'in çıkarmış olduğu bir derginin adıydı. Belli ki o zaman Ecevit de bir arayış içindeydi. Aradığını bulmak için Batı'ya gitti, sosyal-demokrasinin beşleri olan İskandinav ülkelerini dolaştı, Sosyalist Enternasyonalin desteğini aldı ve Türkiye'ye dönerek DSP'yi kurdu; aradığını DSP ile buldu. Türkiye sol hareketi içindeki küçük-burjuva keskinin gerici ilk yıllarında karşı-devrimci ruh haline yönelmesinin en olumsuz tarzda dışa vurumu olarak ortaya çıkan "Yeni Sosyalizm" yandaşları ya da devrimci literatürdeki adıyla tasfiyeciler, gerektiğinde PKK'ye karşı yeniden örgütlenmek üzere eski örgütlerini dağıttılar. Geçmiş devrimci direniş mirası ve mirasçılarını bütün bağlarını kopardılar, tüm devrimci değerlere küfürler yağdırdılar. Ecevitçilik nezdinde meşruiyetlerini kanıtlayabilmeleri için de bu gerekliyordu. Bu güçler tarafından, PKK ile ilişki olduğu olmak, başlaması kesin olan yasallaşma yarışına boyunlarını asılmıyş bir değirmen taşı ile katılmak biçiminde değerlendirildi. PKK'ye düşmanlık temeliyle olarak benimsendi, faşizm karşısında dağıtılan örgütler PKK'ye karşı ayakta tutuldu. Bunun nedeni, PKK'nin devrimci direniş temsil etmesi ve sadece Kürdistan da değil, Türkiye'de de devrimci direniş mirasına sahip çıkmasıydı. PKK tasfiyecilerin ve devrim kaçkınlarının amaçlarına ulaşmalarının önünde tek ve en büyük engel durumundaydı.

12 Eylül faşizmi, Kemalizmın ağır etkilerini taşıyan Türkiye sol hareketine ağır darbeler vurdu. Sol hareket içinde yer alan çeşitli örgütleri dağıttı. Ama Kürdistan da ulusal direniş mücadelesi yeniden alevlenince ve faşist ordusunun giriştiği yıldırmı ve faşist tam bir fiyaskoya sonuçlanıp müdâhalelerin durdurulamayacağı anlaşılınca, faşist diktatörlük dağıttığını bu kez yeniden toparlamaya girişti. Tüm tasfiyecileri bir araya getirip devrim karşı örgütlemeye çalıştı. Bu amaçla ilk adım olarak bir "Pişmanlık Yasası" çıkardı. Devrimi öldürme çabalarının savaşta sonuç alamayan faşist karşı-devrim, bu "yasa" ile bir umut ışığı olarak görüldü tasfiyeciler-sahte sola avuç açtı. Sahte sol da devrim firtınasıyla gemisinin pampa-parça olacağını bildiği için faşist rejimin iskelesine yanaştı.

Burada iki önemli noktaya birden değinmek istiyoruz:

Birincisi, geçmişte gerek Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi ve gerekse Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi içinde yer alarak çok miktarda pişmanlık duyanlar, "Pişmanlık Yasası"nın yürürlüğe girmesinden sonra ortaya çıkmadı, daha öncesinde vardı. Yani "yasa" çıkmadan da pişmanlık yürürlükteydi. Faşist diktatörlük bu durumu çok iyi biliyordu. Rejim, "yasa" ile, pişman olanları "yasal" koruma altına aldı. Pişmanlık gösterenler (tasfiyeciler-sahte solcular) "yasa"ndan önce de devrim karşı savaşıyorlardı. Rejim, "Pişmanlık Yasası" ile bunlara bir cehizden vermeyi ve örgütlenmelerine yeni bir biçim kazandırmayı amaçladı.

İkincisi, "Pişmanlık Yasası" PKK için değil, PKK'ye karşı bir yasa olarak çıkarıldı. Sömürgeci-faşist zindanlarda boyutuz zulüm ve zorbalığa karşı altı yıl boyunca elsaneye

Bir direniş sergileyen tutuklu PKK kadroları ve savaşçıları önlerine sürülen "Pismanlık belgeleri"ni yırtıp atarak canlarını suratına fırlattılar. Altı yıl boyunca, "Pisman değiliz, davamız haklıdır, bu davanın netleri olmaktadır gurur duyuyoruz, tarihin hakkımızdaki hükmü beaattır" diye haykırıyorlar. PKK direnişini dışarda da sürdürdü; cezaevi direnişçilerinin anısına ve kendi devrimci çizgisine sonuna kadar bağlı kaldı. PKK de diğer örgütlerin azabine uğramış olsaydı -ki bunun için çaba harcayanlar çok oldu- "Pismanlık Yasası"na gerek kalmazdı. Ya da "yasa" 1981-83 yılları arasında sözkonusu olsaydı, sınırlı da olsa bu yönlü bir anlam olabilirdi. Bu yıllar, PKK'nin örgütsel alandaki sağlanıklığı son verip hızla toparlanacağı, KUKM'nin önderliğini çok daha güçlü bir biçimde omuzlayabilmek için çok yönlü hazırlıkları yaptığı ve devrimci direniş savaşını yeniden şekillendirmek için kadro ve savaşçı gücünü Kürdistan'a aktardığı yıllardı. Bu dönemde PKK dış düşmanları olduğu kadar, onların içteki uzantılarına karşı da dışı dış bir mücadele yürüttü. Provokatörlere, suçunculara ve yücükçılara karşı parti birliğini korumak ve güçlendirmek. Parti çizgisine yönelik tasfiyecilerle sağdıkları aletmek için savaştı. Provakasyonun ve bozuncuların kendilerini için basamak yapmaya çalıştığı: küçük-burjuva etkileri, esasen eğitime ve iktidarı yönetimi esas alarak güderdi. PKK böylece 1984 yılına safalarını partidışı unsurlardan arındırmış, provakatörleri devrim safından sürüp çıkarmış, tasfiyecileri tasfiye etmiş, kendi içinde yıkılmaz bir birlik ve disiplin yaratmış olarak geldi. 15 Ağustos (1984) devrimci atılımı bu yıllardaki görkemli direnişin sağlam temelleri üzerinde vücut buldu. "Pismanlık Yasası"nın yürürlüğe girdiği 1985 Haziran'ında, PKK gücünün yenilemezliği kanıtlanırken, faşist Türk sömürgecilerinin tüm zayıflıkları açığa çıkmış, "kan ve barut yasası"nın ölüme mahkum edildiği anlaşılmıştı.

Sahte sol, Türkiye sol hareketi için adeta bir alınyazı haline gelen tasfiyecilik geleneğinin bozulması için tüm gücünü ortaya koydu. Yıllar boyu misali kırk parçaya bölünen ve kırkı da birbirine karşı düşmanlıkla yoğrulan gruplardan meydana gelen sahte sol, iş gelip mevcut geleneğin aynen sürdürülmesi sorununun dayandığı bir halde, içinde PKK'ye karşı birleşti. Özel Harp Dairesi'ne bağlı "Genç Kemalistler" çetesi mensup ve tek görevi Kürdistan gibi "çorak bir toprakta" tüm doğşene yatırılmış bir halkın "urtuluş umutlarını yeşerten PKK'yi" yıkmak olan provakatörleri bağrına bastı. Faşist cuntayı ve uygulamalarını protesto etmek için bir bildiri çıkale alamaz ve bu amaçla bir örgüt bile bir araya gelemeyen, PKK aleyhinde onlarca örgütün katıldığı sayısız kullunameler yazılıp dağıtıldı. PKK hakkında, Türk Genel Kurmayının hazırladığı iddianamelelere taş çıkartan yeni iddianameler hazırlandı. Ama PKK, sırtını Avrupa emperyalistlerine dayayan ve ellerinde 12 Eylül faşist rejiminin sol'una uzatan sahte sol'un bütün umutlarını uzağına tiki, tasfiyecilik geleneğini bozdu.

Sahte sol, sadece konakladığı Avrupa'da değil, doğrudan sıcak mücadele alanında da PKK'ye ve onun şahsında KUKM'ne karşı komplo yapıyor. Provakasyonlar tezgahtarları. KUK ve Peşeng gibi ne olduğu belirsiz güçleri koruyucu katarları altına alan ve "Sol Birlik" in emsallığını yapan IKP, PKK'ye karşı mücadelede devrim düşmanlarının ve namilerin güvenilir bir sigınağı haline geldi. Komutası altında bir araya gelip birleştiği ajan provakatörler zakkını kıskırtan ve sürrekli bir çatışma ortamı yaratmak isteyen IKP, özellikle 15 Ağustos devrimci eylemleri etresinde PKK'ye karşı düşmanlığını iyice açığa vurdu. PKK'nin Kürdistan'da yeni bir atılım yapmak için hazırlandığı ve

güçlerini Güneyden Kuzey-Batı Kürdistan'a geçirmeye çalıştığı 1985 ıkbaharında, Partimizin çabalarını boşa çıkarmak isteyen IKP, Türk sömürgecileriyle yaptığı gizli pazarlıkların da gereği olarak saldırıya geçti ve sekiz seçkin PKK kadro ve savaşçısını alçakça katletti. Böyle bir provakasyonla varılmak istenen hedef, PKK'yi sınır üzerinde uzun süre böyle bir çatışma ile uğraştırmak, savaşçı potansiyelini gereksiz bir çatışmanın içinde tüketmek, Türk ordusunun müdahalesini sağlayarak ortaklaşa bitirici darbeyi vurmak ve böylelikle PKK'yi Kuzey-Batı Kürdistan'da devrimci direniş savaşını daha da ilerilere götürmekten alıkoymaktır. Ama başaramadı. PKK, faşist Türk ordusunun, sahte sol'un ve onların paha biçilmez bir "mütelik" güç haline gelen 1985'in uğursuz karakışını kendi etrafında oluşturduğu kuşatma çemberini ağır kayıplar pahasına gerçekleştiremedi. 1985 yılı, Kürdistan'ında ulusal direniş savaşının yaygınlaştığı, mücadelenin kitleselleştiği ve etkisini Türkiye'deki muhalefet üzerinde duyurduğu bir yıl haline geldi. Bu kez kuşatma tersine döndü; bu kez her iki cepheye birden yükselen devrimci gelişimle kendisini kuşatma altında bulan faşist Türk sömürgeciliği oldu.

Bir Fransız düşünürün dediği gibi, "Ölü fikirler gösterişli gışiler içinde cüretten ve sertlikten yoksun olarak ortaya çıkarlar. Bu fikirler ortalağı dökülüp aptallar ordusunun entellektüel bağlarını bir parçası olduğu için ölüdürler. Güçlü fikirler, olaylar çok yaratır, hoşnutsuzluk ve öke uyandırır. Bazıları ona husumet ederken, diğerleri de onu dostça karşılar." Bu gerçeğin anamlı bir örneği bugün Kürdistan'da da yaşanmaktadır. PKK'nin önderlik ettiği KUKM Kürdistan halkı tarafından dostça ve enğin bir coşkuyla karşılanmıştır. Bu mücadelenin Türkiye emekçileri üzerindeki etkisi de olumlu olmuştur. Faşist diktatörlüğün pençesinde kıvranan Türkiye halkı şimdi bu mücadelenin haklılığına daha çok inanmaya başlamıştır ve onun şahsında kendisinin en güvenilir bir müteflikini görmektedir. Ama öte yandan "komünist", "sosyalist", "devrimci-demokrat" gibi gösterişli gışiler içindeki "cüretten ve sertlikten yoksun" sahte sol bu mücadeleyle husumet etmiş, hoşnutsuzluk ve öfkeyle bu mücadelenin önder gücü olan PKK'ye saldırmıştır. Bu saldırılar bugün de devam etmektedir. Sahte sol'un burjuvaziyle sağladığı ideolojik ve politik birlik, çok yatan 15 Ağustos devrimci eylemliliğinin ardından pratik birliğe dönüşmüştür. Bu durum sahte sol'un, Türkiye sol hareketi ile bütün bağlarına son vermiş ve onu faşist rejimin tamamlamayı bir unsuru haline getirmiştir. Sahte sol'u faşist rejimin içinde yer almayla götüren şey onun kuyrukçu ve uzlaşıcı karakteri olmuştur.

Uzlaşmazlık büyük bir güçtür. PKK de ifadesini bulan sosyalizme de uzlaşmaz ve ihtilalcidir. Gelecekte, hem de çok yakın gelecekte Türkiye'de doğacak olan sosyalizm de PKK örneğini izleyecek, uzlaşmaz ve ihtilalcidir.

SON ÇIRPINIŞLARI DA FAŞİST-SÖMÜRGEÇİ REJİMİ KURTARMAYACAK KÜRDİSTAN VE TÜRKİYE DEVRİMLERİ ZAFER KAZANACAKTIR

Okurdan hoşgörü dileyerek, kendimizi buraya kadar yazdıklarımızı özellemeke zorunda görüyoruz.

Cumhuriyet ordusu, yüz yıllarca dünyayı fetihleme peşinde koşan Osmanlı ordusunun dolaysız bir devamı olarak vücut buldu. Ve bu ordunun yarattığı iktidar, Türk burjuvazisini hem egemen, hem de bir sınıf yaptı. Burjuvazi büyüdükçe ordu güçlendi, ordu kuvvet kazan-

dıkça burjuvazi egemenliğini güvencede gördü. Ve bu ordu, "Cumhuriyet" tarihi boyunca hep devlet yönetiminin esas gücü, söz söylemez, dokunulmaz bir kuvveti olarak kaldı. Burjuvazinin çoğunlukla göstermelik olan ya da emekçi paşaların oluşan sivil yöneticileri devlet iktidarını iyileştirmediklerinde, bunalmı içindeki düzenin sorunlarını çözemediklerinde bu ordu hep yardımcı oldu. Burjuvazi çağırıyor, ordu yetiştiriyor, yönetimi tımden üzerine alıyor, yalın kılıç yöntemlerle sorunları "çözdü" ve tekrar sivil kabuğu üzerine geçirdi. Burjuvazi büyüdü, burjuva düzen çürüdü, bunalmı iyice ağırlık ve derinlik kazandı. Böyle bir zamanda burjuvazi yeniden çağırıyor ve bu sefer Pentagon ve NATO karargahlarında iyice şekil verilmiş faşist generaller büyük bir hücumla yönetime yürüdü. 12 Eylül'den bir çırpıda tüm yönetimi ele geçiren faşist generaller çetesi, büyük bir açgözlülükle burjuva düzeni tamir etmeye koyuldu. Derhal kılıç kuşandı, yalın kılıç yöntemiyle Kürt ve Türk halklarını ve devrimci-demokratik güçlerin üzerine yürüdü. Tutukladı, öldürdü, vurdu-kırdı, astı-kesti, yaktı-yıktı, sınırsız bir keyiflilikle alçakça baskı ve zulüm uyguladı. İlk iki yıl böyle geçti. Ancak işlerin böyle yürüyemeyeceği anlaşıncaya faşist rejimin yeni biçimlerde örgütlenmesine geçildi. Keyfi uygulamaların iktidar haline getirilmesinden oluşan bir anayasa hazırlandı. Ardından bu anayasaya uygun olarak bir siyasal partiler ve seçim yasası çıkarıldı. Faşist generaller yönetiminin devamını sağlayacak iki parti kurdurtular bir milletiyet demokrat, öteki "sosyal-demokrat"; birincisi'nin başına sivil eibise giydirilmiş bir paşa, ötekini başına sabık bir bürokrat atandı. Birinci iktidar, ikincisi muhalefet partisi olacaktı; birincisi yönetimi gücü olarak yalın kılıç politikasını uygulayacak, ikincisi kitlelerden gelen tepkiyi emip faşist rejime kanalizedecekti. En küçük bir demokratik ılkıyı toplum için geniş bir elbise olarak gören faşist generallerin yönetiminin devamı böyle sağlanacaktı. Faşist generaller için en uygunu buydu, ama ABD emperyalizmi için bu durum darı, buyduzen üçüncü bir partiyi de ABD emperyalizmi atadı. Seçimler yapıldı, seçimleri faşist generallerin iktidara adaylığı, üçüncü parti kazandı. Halk göremediğini bilemedi, ama gördüğü düşmanına-orduya-karşılığını böyle gösterdi, faşist generaller hafif de olsa ilk darbeyi böyle aldı. ABD emperyalizmi ve işbirlikçi-tekelci Türk burjuvazisi için en iyisi de buydu. Yine de talihisizlik aşıldı, çelişki uzlaşmayla birleşti, yönetimde belli bir uzlaşma sağlandı. Generaller yetkilileri olduğu gibi sürdürürken, ekonomiyi ilgilene Özal'ın payına devredildi; belli bir düzen kuruldu ve herkes görevini icraya koyuldu. İkinci iki yıl da böyle bir çaba içinde geçti. İşlerin yoluna girdiği ya da ahmakların böyle olduğunu sandığı bir sırada ikinci bir talihisizlik doğdu, "öcü" yeniden ortaya çıktı: 15 Ağustos 1984'te Kürdistan'da faşist-sömürgeci yönetimi karşı devrimci savaş başladı. Savaş kısa sürede tüm Kürdistan'ı kucakladı. Devrimci savaşa karşı, ordusu ve bürokrasisi ile birlik halinde, faşist-sömürgeci rejim hücumu geçti. Yalın kılıç yöntemi pratikte yıldırdı savaşı biçimine getirerek enden sonuç almıştı. Ne yazık ki, bütün çabalara rağmen yıldırdı savaşı yenilgiye uğradı. Bu yalın kılıç yönteminin de ilk ciddi başarısızlığıydı. Askeri-faşist rejim bu ilk yenilginin ardından savaşı yeni yöntemlerle ve uzun vadeli sürdürmek gerektiğini anladı. O zaman eski oluşumları yenilenmeli, yeni komplo ve oyunlar tezgahlanmalıydı, savaş ancak böyle sürdürebilirdi. Bunun sonucu olarak, faşist-sömürgeci ordunun doludizgen savaşı içinde birbirini izleyen yeni yasalar çıkarıldı. "Köy Korucuları Yasası" adı altında Kürt gerillayı örgütlenilerek savaş Kürdistanlı-

laştırmak istendi. 1981'den beri uygulanan telkin politikası "Pismanlık Yasası" adı altında örgütlenilerek devrimci örgütlenme dağıtmaya çalışıldı. Faşist-sömürgeci rejim ihanetten ve (Türk burjuvazisinin Kürt hakim sınıfları için kullandığı deyimle) yobazlardan medet umacak kadar zavallılaşmış ve alçalmıştı. Yenilenme devam etti. İş yürülemeyen hale gelen parti yöneticilerinin yerine yenileri atandı. Yalın başına görevlerini icra edemeyen bu partilerin başkalarıyla birleşmeleri istendi. Generallerin iktidar için kurdurduğu, fakat en son sıraya düşen parti görevini yine başaramadı. DYP'nin gizli yöneticisi Demirel, faşist rejimle uzlaşarak siyasal sahnesinden ebediyen çekilmek yerine, devrileceği daha o zamandan belli olan bay Marcos'un yerine geçecek baryan Aquino rolüne soyunmayı tercih etti. Görevini kısmen sürdüren HP, bu sefer hükümet alternatif olarak bir birlik yarattı, Gürkan'la İnönü'nün eşleşmesiyle SHP doğdu. Devrimci gelişimin yaptığı dayatmadan dolayı esas olan şey de zaten "sol'daki birleşmeydi. Faşizmin "sol'u böylece kendini yenilemeye çalıştı. "Sol'daki birlik bulunma da sınırlı kalmadı; tasfiyeciler de, "Sol Birlik" vb. biçimlerde birleşmek zorunda kalarak faşizmin "sol"u'nun kuyruguna yapıştı. Böylece faşist rejim Kürdistan devrimci savaşına karşı yeni bir biçim almış oldu, yeni bir mevzilenmeye yarattı. Ne var ki, bütün bu çabalar devrimci gelişmeyi ezmeye ve durdurmaya yetmedi. Kürdistan devrimci savaşı boyutlanarak sürdü. Bu mücadele karşısında ajan-milis çetecilik ve ihanet işlemez hale geldi, ordu savaşı sürdürmez oldu, yalın kılıç yöntemi ikinci büyük yenilgisini aldı. Kürdistan devrimci savaşı Kürt ve Türk halklarını derinden etkileyerek, devrimci kitle eylemliliğini harekete geçirmeye başladı. Askeri-faşist rejim iç ve dış kamuoyundan gitdikçe daha çok tecrit oldu, yıkım yönünde hızla ilerler hale geldi. İşte böyle bir ortamda SHP baş aktör konumuna yükseldi; "Siddik Bilgin Olayı"ndan yola çıkarak işkenceye karşı tavır alırdı. Faşist savcı Diyarbakır Cezaevinde 32 tutuklu devrimcinin öldüğünü açıkladı. Türk-İş işçileri İzmir'de miting alanına çıkardı. Gürkan ANAP'li faşizan eğilimler içinde olmakla suçlandı. İşin öncesini ve iyicülüğü bilmeyenler için Türkiye'de demokrasinin meltemi esmeye başladı. İçerde iki aylık faaliyetleriyle popülar hale gelen Gürkan Avrupa'nın yolunu tuttu. İşte Evren-Özal-Gürkan-Inönü demokrasisine böyle gelindi.

Olanları başka bir yünden de ifade etmek mümkündür. Faşist generaller sadece görevi çağırılmadılar, onlar böyle bir iktidar için hem hazırlandılar (hazır hale getirildiler), hem de böyle bir iktidarın ortamını hazırladılar. Pentagon'un ve NATO'nun bir parçası haline gelen Türk ordusu içinde 1960'larda Özel Harp Dairesi kuruldu. Bu tarihten başlayarak asker ve sivil kadrolarını hazırlayan bu kuruluş kısa sürede geniş bir gizli örgüt haline geldi; orduyu yöneten ve devlet yönetimini hızla etkileyerek yönetimi tımden ele geçirmeye yürüyen bir güç oldu. Faşist generaller bu doğrultuda hızla eğitilip hazırlandı. Bu yapıyla bu amaç doğrultusunda provakasyon ve komplo hareketlerine girişildi. Yönetimin ele geçirilmesi için ilk ciddi atılım 12 Mart darbesi oldu; ordu yönetimi tümüyle bu yapı'nın eline geçti. Yeni yönetimiyle ordu 1970'li yıllar boyunca devlet iktidarını ele geçirmek için hem hazırlik yaptı, hem de bunun ortamını hazırladı. Abdi İpekçi'nin katledilmesi türünden komplolarla ve 12 Eylül faşist darbesiyle Türkiye'de devlet iktidarını Özel Harp Dairesi ele geçirdi. Böylece Özel Harp Dairesi, sivil-asker yapı içinde örgütlenen ve devlet iktidarını eline geçiren bir örgüt oldu. Türkiye'de ve Kürdistan'da dizginsiz bir devlet terörü uygulayan

bu kuvvet uygulamalarını iç ve uluslararası kamuoyundan gizleyebilmek için yine komplo yöntemini kullandı. Papa'ya düzenlenen suikast olayı bu komploculuğun ve devlet terörünün en somut örneği oldu. Faşist rejimin iç ve dış kamuoyundan tecrit olduğu ve yıkıma yüz yüze geldiği bir dönemde ve yine rejimin Türkiye'de bu ülkeye özgü bir demokrasinin kurulduğunu göstermeye çalıştığı bir ortamda, yeniden komploculuğu ve devlet terörüne başvuruldu. İşte İsveç komplosuna böyle gelindi. Gürkan ve Şevket Yılmaz'ın sahneye çıkışıyla eş zamanlı olarak İsveç Olayı patlak verdi, Olof Palme katledildi.

Türkiye'de SHP'nin, Türk-İş'in, faşist savcılar, işkenceci polislerin ve TKP'nin çirkinliğini yaptıkları o "harika demokras" işte böyle gerçekleşti. Besbelli ki burada aşağılık bir oyun ve bir yığın sahtekarlık kullanıldığı bir komplo vardır. Adı geçen güçler bu oyunun zavallı figüranlarıdır.

Faşist rejim böyle bir oyunla birçok amacını birden gerçekleştirmek istemektedir. **Birincisi**, faşist rejim kendisini iç kamuoyunda halk kitleleri nezdinde aklamaya ve böylece yıkılmı önlemeye çalışmaktadır. Çünkü rejimin altı yıllık baskı, sömürü ve zulüm uygulamalarıyla Kürt ve Türk halklarına karşı işlediği insanlık dışı işleri emekçi yığınlarda büyük bir tepkinin doğmasına yol açmıştır. Kitleler devrimci bir arzda bu suçların hesabını sorma noktasına gelmişlerdir. Rejim kendi sadık usaklarını hesap soranlar durumuna getirerek, altı yıllık canice uygulamalarını hesabını böyle bir oyunla vermek istemektedir. **İkincisi**, SHP'nin işkence uygulamalarından sorumlu tuttuğu ANAP iktidarına yönelttiği eleştirilerden de yararlanacağı gibi, 12 Eylül faşizminin işlediği bütün suçların katareti sivil faşist kliğe ödetilerek, kitlelerin arılan eylemliliğinin karşısına hedef olarak ANAP dikilmek istenmektedir. Böylece yipranan sivil faşist kliğe karşılık, faşist rejim için yeni bir yönetici güç olarak sosyal-demokratik alternatifli hazırlanmaktadır.

Üçüncüsü, bütün bu oyunlar ve komplolarla rejimin sözde demokratikleştiği gösterilerek, uluslararası kamuoyunda meşruiyetinin kabul ettirilmesi amaçlanmaktadır. Çünkü altı yıldan beri Kürdistan'da ve Türkiye'de egemenlik kuran generaller cuntası, faşist niteliği ve azgın karşı devrimci uygulamalarıyla dış kamuoyundan tecrit olmuştur. Hatta Avrupalı dostları ve burjuva demokratik çevreler bile bu uygulamalarla karşı çıkmaktadırlar. Bu yüzden faşist rejim böyle anlaşılmalı demokratikleşme oyunlarına başvurarak ve terörist-komplocu girişimleri tezgahlayarak, Türkiye'de korkunç bir terörizmin var olduğunu ve Türkiye'deki demokrasinin de ancak böyle olabileceğini göstermeye çalışarak, dıştaki tecrit çemberini kırmayı ve dış kamuoyunu aldatmayı amaçlamaktadır. **Dördüncüsü**, hareketle geçmeye başlayan devrimci kitle potansiyelinin yok edilmesi ve faşist düzene kanaliz edilmesi hedeflenmektedir. Çünkü faşist-sömürgeci uygulamalar Türkiye'de ve Kürdistan'da faşist rejime karşı geniş bir kitle muhalefeti oluşturmuştur; Kürt ve Türk halklarının faşist rejime karşı kin ve öfkesi alabildiğine gelişmiştir. Kürdistan'da yükselen devrimci savaş bu potansiyeli eyleme hazır hale getirmiştir. Faşist rejimi yıkıma götürecek olan böyle bir gücün yalın kılıç politikasıyla yenilgiye uğratılması sonucunda bu tür sahte demokrasinin oyunlarıyla kitle potansiyelinin uşak partilerin kuyrukuna takılmasına ve özünden boşaltılmasına çalışılmaktadır. **Beşincisi**, ve en önemlisi Kürdistan'da yükselen devrimci savaş bu biçimde ezilmek istenmektedir. Çünkü yalın kılıç yöntemi yenilgiye uğramış ve devrimci mücadelenin gelişimini durdurmuştur; devrimci savaş kitle eylemliliği ile birleşip daha üst biçimlerde

gelecek düzeye ulaşmıştır. Böylesi oyunlar ve komplolarla kitle eylemli-liği ile bağlanı koparılan ve daha ileri düzeye geçip gelişemeyen devrimci savaşın kendi içinde çürütülmesi amaçlanmıştır. Ordununyalın kılıç politikasıyla başlanılmayan şey bu oyunlarla başlanılmak istenmekte-dir.

Açıkça görülmektedir ki, bütün bunlar bir gelişmenin, kurumsallaşma-nın veya demokratikleşmenin ürünü-leri değildir. Tersine bir çürüme ve yıkılmanın gözle görülür biçimde sürüp gittiği bir ortamda, bu durumu tersine çevirmek için tezgahlanmış oyunlardır, zavalı ve çaresiz çirp-işlerdir. Belli ki gerçekleşecek ve hayat bulan şey bu çirpışlar ol-mayacaktır. Faşist generallerin çetesin-in bu oyunlar bozulmalıdır ve bo-zulacaktır.

Uluslararası devrimci-demokra-tik kamuyu ve anti-faşist güçleri Türk faşist rejiminin bu oyununu gör-meli, dış görünüşe bakıp aldanma-lıdır. Bugün Türkiye'de faşist re-jime gerçekten karşı koyma anla-mında ne Türk-İş'in düzenlediği işçi gösterisi, ne de SHP'nin işkence olaylarının üzerine yürümesi duru-mu vardır. Bu duruma karşı uyanık olunmalı, bu oyunlara aldanıp faşist rejimin suç ortağı durumuna düşül-melidir. Türk ve Kürt halklarının faşizmi yıkmaya mücadelesine destek verilmelidir. Dünyanın başbelası ha-line gelen bu rejimin varlığına son vermek için, uluslararası devrimci-demokratik kamuyu ve anti-faşist güçlerin içine girecekleri yol bu olmalıdır ve olacaktır!

Türkiye işçi sınıfı, emekçileri ve gerçek anti-faşist güçleri oynamak istenen bu oyunlara karşı dikkatli ve duyarlı olmalıdır. SHP'nin ve Türk-İş'in faşist rejimin parçaları olduğu ve bunlarla demokrasi savaşının verilemeyeceği iyi görülmeli ve anlaşıl-malıdır. Demokrasi uğruna savaşım faşist rejimin yıkılmasından geçer. Bugün faşizmi tüm kurumlarıyla yıkacak olan devrimci mücadele ezilmek istenmektedir. Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri bu oyuna gelme-melidir. Bu oyunları bozmak için faşizme karşı demokratik devrim mücadelesine sarılmalıdır. Kürdis-tan'daki mücadeleyi desteklemeli, onunla birleşmeli ve devrimci kitle eylemliliğini geliştirmelidir. Gün mü-cadele günüdür. Altı yıldan beri bir karabasan gibi bastırılan 12 Eylül faşizmini tüm kurumlarıyla birlikte yıkmamızın koşulları oluşmuştur. Bu koşullardan yararlanıp mevcut ola-nakları kullanarak, mücadelesini Kürdistan halkının mücadelesiyle birleştirerek, kendi içindeki birliği-ni ve örgütlülüğünü geliştirerek, faşiz-min "sol"unun kuyruğuna girmiş sahte solcu grupların oyunlarını boşa çıkararak, "sol"u ve sağıyla bir-likte rejimi yıkacak devrimci eylemli-lik içine girmelidir ve girecektir.

Yurtsever emekçi Kürdistan hal-ki, faşist sömürgeciğin tezgahla-dığı öteki oyunlar gibi bu oyuna karşı da uyanık olmalı, büyük bir cesaretle ve fedakarlıkla sürdürülen ulusal kurtuluş savaşına daha bü-yük bir güçle katılmalıdır. Kürdistan halkı PKK önderliğinde büyük bir cesaretle ve fedakarlıkla geliştirdiği mücadeleyle faşist-sömürgeci rej-i-mi böyle zavalı bir duruma düşü-re-bilmiştir. Yurtsever halkımız faşist sömürgeciğin ajan-milis çete ya-ratma, ihanete sarılma, sahte solu-cu ve "Kürtçü" gruplar ortaya çıkarma provakasyonlarına karşı uyanık ola-rak örgütlenmesini ve birliğini daha çok geliştirerek, ERNK bayrağı al-tında birleşip savaşarak, devrimci savaşa daha aktif olarak katılıp kırdı ve şehirde silahlı kitle derinleşirine başvurarak faşist sömürgeciği yk-mayı başarmalıdır ve başaracaktır.

Bütün gerçek devrimci ve yurtse-ver halk güçleri, PKK-ERNK ve HRK'de örgütlenen tüm güçler bu oyunlara karşı daha çok uyanık olmalıdır. Bu güçler kahramanca mücadeleleriyle faşist sömürgeci-liği delatalara yenilgiye uğratmasını başlamişlerdir. Şimdi de bu güçler örgütlülüklerini ve birliçlerini daha

çok geliştirerek, devrimci savaşı daha çok yoğunlaştırıp kitle direniş-leriyle birleştirerek, kitleleri örgütlen-dirme, bilinçlendirme ve mücade-leye seferber etme görevini daha yoğun bir biçimde yerine getirerek, sahte solculuğu her zaman teşhir ve tecrit ederek, faşist sömürgeciğin yıkılması sürecinde önderlik görev-lerini yerine getirebilirler ve geti-receklerdir.

Önümüzdeki dönem Kürdistan'da devrimci savaşın daha çok boyut-lanacağı, Kürdistan halkının ulusal kurtuluş savaşında birleştiği, Kürdis-tan'da ve Türkiye'de devrimci kitle eylemliliğinin geliştiği, dünya dev-rimci, ilerici ve demokratik güçlerin Kürdistan ve Türkiye devrimci hare-ketlerine sempati ve desteklerinin arttığı, faşist-sömürgeci rejimin hızla yıkılışı gittiği bir dönem olacaktır. Kürdistan ve Türkiye devrimleri doğ-ru devrimci yolda zafer kazanacak-tır.

10 Mart 1986

SERXWEBÜN'UN EKİ

Yukarıdaki yazının kaleme ali-nişinden bu yana Türkiye ve Kürdis-tan zemininde önemli gelişmeler yaşıandı. Bugüne kadar geçen sü-reç, sömürgeci-faşist diktatörlük a-çısından çöküşün daha da belir-ginleştiği, bu çöküşü geciktirme çabalarının yoğunca sürdürüldüğü ve Kürdistan'da giderek boyutlanan ulusal kurtuluş savaşına paralel olarak Türkiye'de de kitle muhale-fetinin çeşitli biçimlerde çıkış yapı-larak daha da gözle görülür hal aldığı bir süreç oldu.

Varlık koşulu Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini bastırma-ya ve içinde bulunduğu ağır ekonomik bunalımı gidermeye bağlı olan faşist Türk devleti ve onun kukla hükümeti, her geçen gün bu iki olgu tarafından daha fazla köşeye sıkıştırılmaktadır. KÜKM, her türlü engelleme çaba-larını yerte bir ederek, sömürgeç devletin onu bastırma umutlarını bugün her zamankinden daha fazla söndürmüş ve faşist cuntayı her türlü dayanağı ile birfilekte derin bir acz içinde bırakmıştır. 1986 Newroz'u ile birlikte başlayan Bahar Atılımının ulusal kurtuluş mücadelemizi ulaştır-dığı düzey ve yol açtığı büyük geliş-meler, yine, gerek ulusal gerekse uluslararası zeminde girişilen çok çeşitli kompo ve oyunların boşa çıkarılışı, TC'nin son umut kırntı-larını da yok eden gelişmeler oldu. Öyle ki, bu gerçek, bizzat sömürgeci devlet yetkililerinin en has akıl hoca-ları tarafından bile gazete sütun-larında açıkça itiraf edilmek zorunda kalındı. Hüriyet gazetesi başyazarı Oktay Ekşi, yazdığı bir makedale, TC ile Kürdistan halkı arasındaki savaşa darbe veyenini kendilerinin deyi-miyle "teröristler" değil, bizzat dev-letin kendisi olduğunu açıkça vurmak zorunda kalıyor; "Eskiyanın mı yoksa İşçilerin Bakani'nin mi son çirpışını" diye soruyordu. Açık ki bu, iki yıla yakın bir süredir kamu-oyuna okunan masalın; "bitirdik, bitireceğiz" teranelerinin artık inan-dırıcılığı tümden yitirdiğinin ve sömürgeci devleti tüm kurum ve yöneticileriyle birlikte ölümcül bir telaşın aldığını açık bir itirafından başka bir şey değildir.

Kürdistan'da giderek daha çok boyutlanan ulusal kurtuluş savaşı-nın doğrudan bir sonucu ve ona ek olarak gelişmeye başlayan, sıkıştırıl-dığı cenderenin çeperlerini zor-layarak bir çıkış yolu arayan Türkiye emekçi kitlelerinin muhalefetindeki gözle görülür artış da, sömürgeci cuntaya ecel terleri döktüren bir diğer olgu durumundadır. Kitleler yıllardır altında ezildikleri ekonomik, sosyal ve siyasal baskılar karşısın-da artık dayanılmaz hale gelmiş ve çeşitli biçimlerde hoşnutsuzluk-larını ortaya koyar olmuşlardır. Hat-ta SHP ve Türk-İş'in "terbiyeli bir muhalefet" yaratma çabaları da za-man zaman kitlelerin giriştiği bu

tür çıkışlar karşısında oldukça et-kisiz kalmaktadır. Bu gelişmeler, mevcut düzeni korumak amacıyla girişilen arayışları daha da hızlandı-rmakta, siyasal ortamdaki birçok olgunun yönünü tayin etmektedir.

Kürdistan ve Türkiye zemininde faşist devlete karşı kitlelerin mücadelesindeki gelişen yöne ek olarak, TC'yi çıkmaz içine sokan bir diğer gerçeğin de çökmekte olan ekono-mik yapı olduğu bilinmektedir. Başa gelisinin ilk yıllarında hızlandırdığı ihracat politikası ve kitleler üzerinde uyguladığı akıl almaz boyutlardaki sömürü ile ekonomiyi düzlüğe çıkarmayı umudeden faşist cunta, bugün geldiği aşamada son altı yılın yalnız kendisinin çöküşünü değil, 24 Ocak ekonomik kararlarının iflasını da ilan ettiğini açıkça göstermektedir. Ekonomideki bu çöküş, toplumsal muhalefetin en temel kaynağı ola-rak, faşist devletin çekimizi derinleş-tiren en önemli sorunlardan biri olmaya devam edecektir.

"Anarşinin kökünü kurutacağız ve ekonomiyi düzlüğe çıkaracağız" sloganıyla iktidara el koyan sö-mürgeci-faşist cuntanın altı yıllık ic-raatı boyunca bu sorunların altından kalkmak bir yana, onları daha da derinleşirmesi ve TC'yi yıkıma karşı karşıya getirmesi, başlangıçta dar-beye alışı tüzün bazı çevreleri bile 12 Eylül darbesini ve elebaşlarını yar-gılamaya götürdü. 15 Ağustos eylem-leri sonrasında KÜKM'nin kay-dedildi gelişmeler bu çevreleri ha-rekete geçirerek, "devletin bekası" için seslerini yükseltmeye ve çareler aramaya sürükledi. 12 Eylül'e ve onun elebaşısı Kenan Evren'e yön-tilteli eylemler birbirinin peşisıra basın-yayın organlarından yayınlana-sa başladı. Bu gelişme karşısın-da faşist cunta yönetimi, darbe-nin "onurunu" kurtarmak ve ikti-darını sürdürülebilirlik için tepkilerin yönünü kukla hükümetine kanalize etmeye başladı ve başarısızlıkların sorumlusu ANAP iktidarı hedef hale getirildi. Böylece, önu alın-mayan ulusal kurtuluş mücadelemi-zin, kitlelerin içine sürüklediği korkunç boyutlardaki ekonomik ve sos-yal yıkımın, artan kitle muhalefetinin ve ekonomik çöküşün hesabı hükü-mete ödettilerler ordunun prestiji korunmaya çalışılmakta ve yeni bir hükümetin yolu açılarak kitlelerin hoşnutsuzluğu dizginlenmek isten-mektedir. Son dönemlerdeki geliş-meler, yürürlüğe konan planın bu olduğunu her geçen gün daha netçe ortaya koymaktadır.

ANAP iktidarının giderek yıpran-ması ve devlet egemenliğinin teh-lileye girmesi yeni alternatif arayış-larına da hızlandırmıştır. Gelişme-leri denetim altına alacak bir alter-natif yaratma çabası ile mevcut kuralları dahi ayaklar altına alarak yeni yeni oluşumlar ortaya çıkarıl-makta; "siyasal yasaklar" listesine alınarak, politika yapmaktan ve hal-ta siyasal konuşmalardan men edilmiş eski siyasal parti liderleri yeniden piyasaya sürülerek siyasal hayatın odağı haline getirilmektedirler. Büt-tün bu gelişmeler ile, bir yandan Türkiye'de artık "demokrasinin" e-gemen olduğu izlenimi yaratılmaya çalışırken, diğer yandan da giderek daha güçlü patlamalara gebe olan toplumsal muhalefetin yeniden bu çevrelerin peşine takılarak özünden boşaltılması hedeflenmektedir.

Türkiye'de siyasal arenada yaşı-nan bu toz-duman içinde geçtiğimiz günlerde, 12 Eylül cuntasının he-men öncesini hatırlatan olaylar ce-reyan etti. DYP'yi içten ele geçirmek üzere piyasaya sürülen ancak bun-da başarılı olmayan Mehmet Ya-zarın kuracağı partide yer almak üzere, generallerin iktidar partisi olarak kurdukları, fakat hiçbir varlık gösteremeyerek paçavraya dönen MDP, bizzat kendi yöneticileri eliyle feshedildi. MDP'nin feshedilmesi ardından meclis yoğun milletvekili transferlerine sahne oldu. Ortada kalan milletvekillerini, bu arada bir-brlerinin milletvekillerini de ayar-tmak ve kendi sallanma çekmek için partiler hummalı bir faaliyet içine gir-

diler. Sonuçta ANAP kazandığı yeni milletvekilleri ile meclisteki sanda-lye sayısını artırırken, DYP ve bu süreçte kurulmuş olan Mehmet Ya-zar'ın Hür Demokrat Parti (HDP)'si de mecliste grup sahibi olan yeni par-tiler sıfatını kazandı. Ortaya çıkan bu yeni gelişme ile, daha önce SODEP ve HP birleşmesinde görü-len, zayıf partileri birleştirerek daha güçlü oluşumlar ortaya çıkarma pla-nına bir yenisi eklendi ve HDP yaratılmış oldu. Ancak bundan daha çok dikkat çeken bir gelişme olarak, kapatılmış AP'nin devamı olduğu ve perde arkasından Demirel tarafın-dan yönlendirildiği iyi bilinen DYP-ye meclisin kapıları ardına kadar açılarak resmi partiler arasına ka-ıldı.

Türkiye'de yeni alternatif arayış-larının hız kazanmasıyla birlikte or-taya çıkan önemli bir diğer gelişme de başta Demirel olmak üzere, eski parti başkanlarının, konulan tüm yasaklar hasıraltı edilecek, yeniden siyaset sahnesine çıkarılmaları oldu. Bu konuda da adeta bir dansıklı doğuş tüm hızıyla sürdürlüyor. Di-ğer parti liderlerinin de çeşitli biçim-le boy göstermelerine karşılık, bu konuda Demirel'in özellikle ön-planda yer aldığı görülmüyor. Başlan-gıçta çeşitli kılıflar altına gizlenmiş toplantılarda boy gösteren Demirel, giderek daha açık bir şekilde hare-ket etmeye, demeçler vermeye ve geziler düzenlemeye başladı. İstan-bul'dan Kürdistan'ın çeşitli kent-lerine kadar birçok alanda seçim gezilerini andıran geziler düzen-leyerek mitinglerde boy gösterdi ve geçmişte yaptıkları ile siyasi anlayış, tüm kitleler tarafından bilinmiyor-muşcasına bir "demokrasi havarası" kesilerek son derece "ilerici"(!) ko-nuşmaları yaptı; işkenceyi lanet-ledi(!), barış hareketine övgüler diz-di(!) Eski "usta" Demirel ile "çırak" Özal arasındaki kıyasıya mücadele, özellikle "Doğu Anadolu'nun makus talhini yenecek" Güneydoğu Anadolu Projesi (GAP)'nin kimin eseri oldu-ğundeki tartışmalarda düğüm-len-di ve Kürdistan bir kez daha siyasi hesapların üzerinde en çok oynandığı bir alan haline getirildi. Demirel'in bu faaliyetlerini meşurlaş-tırma çabalarının en son bir örneği olarak, Türkiye televizyon ve radyo-la da yayınlarında yıllardan sonra ilk kez Demirel'e yer vererek, GAP ile ilgili bir toplantısının haberlerinde duyurdular. Bir süre sonra aynı şekilde Ecevit'e de ekranda ve radyo mikrolonlarında yer verileceği bil-dirilmektedir. Böylece eski siyasi-letirilen yasaklar bir kez daha ayaklar altına alınarak, alternatif arayışları artırılmış olmaktadır.

Son dönemlerin bir diğer geliş-mesi de yapılan SHP Kurultayı oldu. Kurultayda Erdal İnönü resmen parti genel başkanlığı görevine getirildi. Yapılan konuşmalar, SHP'nin ica-zetli karakterini bir kez daha gözler önüne sererek nitelikliydi. Öyle ki, hem sermaye çevrelerini ürktürme-meye özel dikkat gösteriliyor ve hem de en geniş muhalefet kesimlerine şirin görünme çabası içine girili-yordu. Ancak Kurultay sırasında salonda bulunanlar tarafından özel-likle ABD elçisinin protestolarla, bazı sosyalist ülke elçilerinin ise coşkun alkışlarla karşılanması SHP'nin en azından tabanı istediği rotaya çekmede oldukça güçlülerle karşı-laşacağını ortaya koyuyordu. Taban-ın bu "taşkınlığı" hemen parti baş-kanlığı ve genel yönetim kurulu tarafından yayınlanarak bildirili "siddetle kınanıp", ABD elçisinden de özür dilendi. Bu tavır da "Türkiye modeli demokrasi"ye göre şekillenmiş olan "muhalefet" in sınırlarını netçe orta-ya koymaktaydı.

SHP Kurultayı ile birlikte yeni alternatifler oluşturma planında bir merhale'yi daha aşmış olan faşist cunta, "erken seçim" konusunu gün-de almaya başladı. Kurultayın hemen ertesi, mecliste yeni grup-lar oluşturan partiler de dahil mu-halefet liderleri ile bir toplantı yapan Kenan Evren, "erken seçim" üze-rinde kendileriyle görüş alışveri-

şinde bulundu ve muhalefet lider-lerinin bir "erken seçim"den yana oldukları açıklandı. Cunta Baş-bakanı Özal da, bu konuda yaptığı konuşmalarda böylesi bir gelişmeye açık kapı bırakmaktaydı. Böylece uzun süredir açığa çıkmaya baş-layan, ANAP iktidarı yerine kitle muhalefetini dizginleyecek ve özelli-kle de SHP'nin aday olduğu yeni bir iktidar oluşurma ve düzeni restore etme çabaları daha da belirginlik kazanıyordu.

Bütün bu gelişmelerin de ortaya koyduğu gibi, faşist cunta altı yıldır Kürdistan ve Türkiye halkları üze-rinde uyguladığı dizginsiz baskı, sömürü ve talan politikası ile kitlele-rin iyice tecrit olmuş ve uygulama-larını daha fazla mevcut yönetimi-ye sürdürmez hale gelmiştir. Altı yıldır en acı deneyimler içinde pişen kitle-ler seslerini yükseltmeye başlamış ve bu kokuşmuş düzen altında daha fazla yaşamak istemediklerini ortaya koymışlardır. Kürdistan Ulu-sal Kurtuluş Mücadelesi, Kürdistan halkına mal olarak her geçen gün biraz daha boyutlanırken, bu müca-dele ile ufkı genişleyen Türkiye emekçi kitleleri de muhalefetlerini yükseltmeye başlamışlardır. İşte bu gelişmeler sömürgeci-faşist cuntayı ve emperyalist elendilerini son derece tedirgin etmekte; vakit henüz çok geç olmadan mevcut yönetimin açık faşist yüzünü biraz daha mas-keleyerek bu muhalefet kend-i içinde boğma çabalarını yoğunlaş-tırmaya imkettiriyor. Emperyalizm, Fi-lipinler ve Haiti deneyiminden çıkar-dığı derslerle, yıpranan uydu yön-e-timlerini yenileriyle değiştirerek mevcut düzeni restore etmeye ve ömrünü uzatmaya çalışmaktadır. Kit-leleri devrim yolundan alıkoymayı hedefleyen bu politika gereği kitle muhalefeti birtakım düğümlü güçle-rin peşine takılarak özünden boşal-tılmaktadır. Türkiye'de de mevcut yönetim alabildiğine yıpranarak bu devrim tehlikesi ile yüzyüze gelmiş bulunmaktadır. Bu tehlikeyi bertaraf etmenin bir yolu olarak, tepkilerin yönü ANAP hükümetine çevirmekte ve bir hükümet değişikliği ile so-runlar çözülmeye çalışılmaktadır. Görüldüğü gibi şimdiki faşist cunta yönetimi doğrudan hedefleneme-mektedir. Başlangıçta cunta ele-başlarına da yönelen tepkiler he-men rayından saptırılarak ANAP hedef haline getirilip cuntanın ömrü biraz daha uzatılmak istenmiştir. Bu, Türkiye'deki devrimci muhalefetin örgütsüzlüğünün ve liberal burjuva muhalefetin ise ica-zetli karakteri-lerin bir sonucu olarak da gündeme gelse, esasta sömürgeci devletin çürümüşlüğü ve zayıflığının bir göstergesidir. Bu öylesine üst bo-yutlarda bir çürümüşlüktür ki, en küçük bir ciddi yönelim dahi onu yerle bir etmeye yetecektir. İşte bu nedenden ki, emperyalizm, Filipin-ler ve Haiti örneklerindeki gibi bir yönelimi daha hızlı Türkiye'de gerçekleştirememekte ve sorunu hükümet değişikliği ile çözmeye çalışmak-tadır.

Ancak çözüm olarak sarıldıkları ve alternatif olarak ileri sürdükleri tüm yöntemler daha başından, içi-nde bir başarısızlığı ve yetmezliği taşı-maktadır. Faşizm tüm topluma öyle-sine egemen kılınmış ve her şey çamaşırını vurmıştır ki, muhalefet diye ileri sürülen oluşumların ica-zetli karakterleri atıkları her acımda dışa yansımada ve kitleler nezdinde inandırıcılığı yitirmektedir. Daha radikal yönelimlere ise, Türk kapita-lizminin hastalıklı yapısı izin ver-me-mektedir. Bu nedenden ki, Özal gayet güvenli olarak, "Bizim alter-natifimiz yok!" demekle ve bun-nun bir gerçeği yansıtmaktadır. Evet, mevcut düzen içinde şimdiki yönetime alternatif olabilecek her-hangi bir oluşum yoktur. Alternatif diye ileri sürülenler bir aldatmaca-dan öte bir şey değildir. Ancak bir tek alternatif vardır; o da mevcut düzeni tümden alaşağı ede-cek olan devrimdir. Türkiye ve Kürdistan halkları bu alternatifi sonuna kadar dayatacaklardır.

ORTADOĞU VE DÜNYA

Siyah halkın mücadelesini tehdit eden bir diğer etken, emperyalizmin baskıvurduğu çeşitli oyunculardır. Bugüne kadar ırkçı yönetimi reformlar konusunda ikna ederek mücedalenin önünü tutmayı hedefleyen emperyalizm, olağanüstü hal ilan edilmesinden ardından yeni taktiklere yönelmeye başladı. Bu yeni taktik gereğince, bizzat siyah örgütlerle ilişkili geçerek onların nabzını elde tutmaya çalışacaklardır. Bunun ilk örneğini İngiltere verdi. Bugüne kadar resmen tanınmayan ANC örgütünün lideri Oliver Tambo İngiltere'ye çağrıldı ve Dışişleri Bakanlığının üst düzey bir yetkilisi ile görüşmesi sağlandı. Bu ANC'nin resmen tanınması anlamına geliyor. Oliver Tambo'nun silahlı mücedaleyi daha da yükseltecekleri yolundaki açıklaması gözönüne getirildiğinde, birden bire ortaya çıkan bu tavır değişikliğinin nedeni rahatlıkla anlaşılabilir. Şimdi emperyalizm ANC'yi "itidalli" davranmaya çağırarak ve birtakım vaatlerle onun nabzını elde tutmaya çalışacaktır. Siyah halkın mücedalesinin zaferi, yalnızca beyaz ırkçı rejimin açık saldırılarının değil, emperyalizmin sinsî planlarının da boşa çıkarılmasına bağlıdır.

FERHAT KURTAY YOLDAŞIN ANISI ÖLÜMSÜZDÜR!

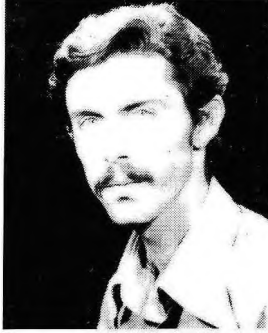
...Çok iyi bilmeliyiz ki bu günler tarihi sınav günleridir. Halk ve ulus olarak tarihi bir sınavdan geçiyoruz. Diyarbakır zindanlarında da halk bu sınavı yaşıyor...

ULUSAL DİRENİŞ MÜCADELEMİZİN GERÇEK MEŞALELERİ 18 MAYIS ZİNDAN DİRENİŞÇİLERİNİ ANIYORUZ

"...İşkenceler zirveye çıkmış, koğuş ve hücreler arası ilişkiler kesilmiş, örgütsel bağlar kopmuş, bazı kötü niyetli unsurlar düşmana sığınmaya ve hatta ihanet uç vermeye başlamıştı. Düşman uyguladığı politikanın sonuc verdiğini gördükçe, akıl almaz baskıları hızlandırıyor.

Bu durum, başta Mazlum, Kemal, Hayri ve Ferhat yoldaşlar olmak üzere önderlerimizi derinden düşündürüyor, durum tüm koğuşlarda hareketli tartışmalara yol açıyor, çıkış yolu aranıyor. Düşman bunun bilincinden hareketle, önderleri uzaklaştırıyor, bazılarını tecrite alıyordu. Bu uygulamaların sürdüğü bir sırada Mazlum yoldaşın faşist idarece katledilmesi, tüm tutsak PKK kitlesini olduğu gibi, bizim bulduğumuz koğuşu da mateme boğmuştu. Ortaya çıkan gelişmeler karşısında, Ferhat yoldaş tüm koğuşu toplayarak olaylarla ilgili şu konuşmayı yaptı:

"Arkadaşlar! Cezaevinin durumu, koşullarını hepimiz biliyor, görüyor ve yaşıyoruz; bu nedenle bunlara değinmeyeceğim. Ancak bundan on gün önce, Newroz gecesi düşman, Mazlum DOĞAN yoldaşımızı hücresinde boğarak katletti. Bu büyük olayı hepimiz duyduk ve öğrendik. Düşmanın bu olayla neyi amaçladığını genel hatlarıyla hepimiz bilmekteyiz, ancak ayrıntılarını birlikte daha iyi anlaşılması için bunları açıklamak isterim. Düşmanın amacı hepimizi ajanlaştırmak, halkımıza ve Partimize düşmanlık ettirmektir. Bugüne kadar bunu beceremedi. Bu amaçların gerçekleştirilmesi için, önder yoldaşlarımızı fiziki imha ile ortadan kaldırmaya başvurmuştur. Bunu yapmakla bizi başsız bırakacağını sanıyor. Bugüne kadar, önderlerimizi tecrite almakla, kitlenizi gafil avlamakla bu amaçlarına ulaşmak istedi. Bu olmayınca fiziki imhaya yöneldi. Bu, başta önderlerimiz olmak üzere, hepimizi direnişten vazgeçmemiz için ölüme tehdit etmek anlamına gelmektedir. Ama düşman niyetlerinde yanılıyor, biz amaçlarımız uğrunda ölümden korkmuyoruz; bunu şimdiye kadar olduğu gibi bugün de ispatlayacağız. Önderlerimizi yalnız bırakmamalıyız ve bırakmayacağız. Önder arkadaşlar, bizleri şimdiye kadar yönlendirdi, idare etti ve örgütlediler. Ancak ulusal direniş mücadelemizde, biz de onlar kadar sorumluyuz. Yurtseverlik ve komünistlik sınır ve basamak yoktur. Çok bilen idare eder, yönetir. İdarecilik, yönlendiricilik bir irade, ustalık ve bilinç sorunu olmamakla birlikte, genel sorumluluk aynıdır. Yapılanlar karşısında sessiz kalamayız. Üzerimize düşeni yapmalıyız. Çok iyi bilmeliyiz ki bugünler tarihi sınav günleridir. Halk ve ulus olarak tarihi bir sınavdan geçiyoruz. Diyarbakır zindanlarında da halk bu sınavı yaşıyor, aynı sınavı biz de vermek durumundayız. Bu sınavı kim iyi veririze, o kazanır. Daima kuralına göre oynayan kazanır. Düşmanımız bizi halk olarak imha etmeyi, tarihten silmeyi, yoketmeyi planlıyor; bu amacına ulaşmak için haksız olduğu kadar sondaerece alçakça bir savaşım sürdürmüştür ve sürdürmektedir.

Biz ise, halkımızı, tarihimizi, insanlığımızı, tüm zenginlik kaynaklarımızı, maddi ve manevi her türlü ulusal ve insani değerlerimizi korumak ve kurtarmak için haklı ve doğru bir savaş yürütüyoruz. Ve tutsaklar olarak bizler bu savaşın öncüleriyiz. Bundan dolayı bu savaşı hakkıyla yürütüp görevlerimizi yerine getirmeliyiz. Eğer bu görevleri yerine getirmesek, zamanı kaçırır, tarih ve halk karşısında sorumlu duruma düşer, hayatımız boyunca ödenmemiş bu borcun altında boğulup gideriz."

"Konuşmasını bu biçimde bitiren Ferhat yoldaş gidip ranzasının üzerine oturdu. Konuşmasıyla tüm arkadaşları görev başına ve eyleme çağırıyordu. Mazlum arkadaş katledildikten sonra, diğer tutuklular ve özellikle önderler üzerinde sürekli bir katliam havası vardı. Artık, başta önder kadrolar olmak üzere tüm tutukluların, sömürgecilerin sürekli dayattıkları, 'Yok etme, katliamdan geçirme' silahını, sömürgecilerin elinden alması gerekiyordu. Tek bir yol kalmıştı, o da can pahasına da olsa direniş dönülmüş bir noktaya getirmekti. Sömürgeci baskılar tüm hızıyla devam ediyordu. Günler ilerleyerek tarih 17 Mayıs'ı 18'e bağlayan geceye (1982) dayanmıştı. Ferhat yoldaş, gece sohbeti esnasında birkaç kez, 'Bakın arkadaşlar! Sömürgeci idare daha fazla baskı yapabilir. Ancak dayanmalısınız, konuşmamız gerekir' diyordu. Oysa idare yapacağı baskıları zaten yapıyordu, baskıları daha fazla niçin artıracak diye kendi kendimize sorup düşünmüştük. Diğer arkadaşlar, Eşref ANYAK ve Mahmut ZENGİN bir köşede oturmuş gizli konuşuyorlardı. Necmi arkadaş bazen yanıma gelip oturuyor, bazen kalkıp koğuşun içinde geziyordu. Gecenin geç saatlerinde kadar oturduk. Yatağa çekilip yatmamızın üzerinden henüz fazla bir zaman geçmeden, büyük bir patlama sesi duyduk. Uyanır uyanmaz, ses ve dumanın geldiği yöne koştuk ki, dört arkadaş ateşin içinde yanıyor. Ferhat arkadaş yanan ateşin içerisinde, 'Direniş ateşini söndürmeyin, ihanet etmeyin', diye bağırdı."

Evet, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşında, PKK'nin şahsında sergilenen direniş destanlarından biri de böyle yazıldı. Bedenler birer meşale gibi tutuşturularak, ruh ve irade alevlendirilerek, bilinç ısıtılarak... Tepeden tırnağa direniş kesilerek, direnişin içinde küll olup eriyerek... Düşman ateşle yanarken bile direnişi haykırarak... Bu kahramanlık destanı, işte böylesine yüce ve soylu yaratıldı.

OTUZÜÇÜNCÜ MAHZEN!

Burası otuzüçüncü mahzen
Bu işkencedir zulümdür
Bir yumruk gibi örülür yüreklerde.
Acılar ahlışmış bir duygu
Ölüm ulaşmaz mutluluk
Zulüm iliklere dayanır
İhanet kastediyor namusa,
ara, onura.
Burası otuzüçüncü mahzen
Zulüm kol geziyor
Zirvede sırtıyor işkence
Yüzleri alevler içinde birleşen
İhanetle gürleşen

Dört militan yanıyor.
Gözlerde bir inançtır
Yanık bedende isyan
Dudaklar slogan haykırıyor
Taze mayıs gecesi.
Bir direniş ruhudur
Saran tutsak bedenleri
Dört meşale gibi, dört can
Yanıyor dört militan.
Kurtar mendenen
Tutsak umudu
Bir sabah gibi
Aydınlanacak zindan
VE AYDINLANDI İMAN!..

Kürdistan tarihini derinliğine kavrayanlar, ülkemizde yüzyıllardan beridir ister olumlu, isterse olumsuz özellikte olsun birçok eşiğinin olağanüstü nitelikte yaşadığını görmekte zorluk çekmez. Şüphesiz bu durum nedensiz değildir. Her şeyden önce Kürdistan'da sürdürülen baskı ve egemenlik biçiminin kendisi, dünyada eşine ender rastlanır cinstendir. Yeryüzünde çok az halk, Kürt halkı gibi diliyle, kültürüyle, ulusal ve tarihsel gerçekliği ile inkar edilmiştir. Belki bazı halklar tarihten bile silinmişlerdir ama, varlıkları böylesine inkar ve reddedilmemiştir. Böylesi bir uygulamanın barbar Türk yönetimi tarafından geliştirilmesi, durumu bir ölçüde anlaşılır kılabilir. Ama sözkonusu inkar ve imha politikasının dünyada da meşru kabul edilmesi çok az halkın başına gelmiş bir olaydır.

Kürdistan'da uygulanan inkarcılık politikası öylesine sınırsız özelliktedir ki, halkımız adına yola çıktıklarını iddia edenler bile, "Böyle bir halk var mıdır, yok mudur" tartışmasına girmişler; sömürgecilerin dayattığı bu platformu, sözde olmasa da fiiliyatta kabul etmişlerdir. Dünyada eşine ender rastlanan böylesi bir gerçeklik ortamında basit direniş biçimleriyle kurtuluşu gidilebileceğini, sönmeye yüz tutmuş bir ulusal gerçekliğin diriltilebileceğini düşünmek kadar hayalci bir şey olamaz. Hayır, Kürdistan'daki bu olağanüstü baskı, sömürü ve bir bütün olarak inkarcılık karşısında içine girilen direniş sürecinin de son derece olağanüstü olması vazgeçilmez bir zorunluluktur. Sözü edilen gerçekler nedeniyle bu, dün de böyleydi, bugün de böyledir. Yarın da böyle olacaktır. İşin gerçeği budur. Hiç kimse hele bunca kahramanlık destanı ve ibret verici gelişme yaşıdıktan sonra, artık ne kendisini ve ne de halkımızı yanıltmaya kalkmamalıdır. Çünkü Kürdistan'da öyle bir düşmana karşı savaş verilmektedir ki, o sadece yüzyıllardan beridir halkımızı egemenlik altında tutup, sömürmekle kalmamakta, en küçük bir gelişmenin üzerine bile bir orduyla yürümekte, "Kürdüm" demeyi bile büyük bir suç olarak görüp ağır cezalarla uğratmakta, kocaman bir halkı varlığını inkar etmekte, bu halkı kendi varlığına karşı yabancılaştırmaya çalışmakta, onu, "anam Türk, babam Türk" demeye zorlamaktadır. İşte bu akıl almaz durum ile bunun toplumsal, ulusal bünöyede açtığı yaralar nedeniyle ne direnişte ve ne de ihanette vasat ölçüler geçerli olamamaktadır. İhanetçi, kendisini ve halkını inkar eden, düşman saflarından halkına en alçakça saldırılarda bulunan misli görül-

memiş bir ihanet; direnişçi ise büyük fedakarlık, bilinç, emek, cesaret ve mutlak can ve kan bedeli yaratılan direnişin zirvesini yaşamaktadır. Kürdistan halkının ayağa kalktığı her dönemde ve en çok da günümüzde durum budur. Mücadelenin gelişmesine bağlı olarak bu gerçeğin giderek daha çarpıcı bir hal alacağı açıktır. Bunun dışında ister olumlu, ister olumsuz anlamında olsun, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde kendisini ortalamaya tavrı ve uygulamaları kapıranlar mutlaka hayal kırıklığına uğramışlardır ve uğramaları kaçınılmazdır.

PKK önderliğinde yaratılan direnişlere, misli görülmemiş kahramanlık destanları denilmesi de yine esas olarak Kürdistan'ın bu özgün yapısından kaynaklanmaktadır. Kendi ulusal ve sınıfsal davaları için ayağa kalkan Vietnam, Küba, Angola, Mozambik ve diğer dünya halkları büyük direniş destanları yaratmışlardır ve bunlar PKK'ye de rehber olan direnişlerdir. Ama belirtilen nedenlerden dolayı, halkımızın direniş kendisine özgü ve eş görülmemiş bir direniştir. Bu gerçeklik içinde Diyarbakır direnişinin yeri çok daha özgündür.

Parti basınıımızda bu direnişle ilgili olarak çok şey yazılmış ve çok derin değerlendirmeler yapılmıştır. Tarihe mal olmuş bir olgu olduğu için, bu değerlendirmeler ileride de yapılacaktır. Kısaca değinirsek, Di-

yarbakır zindan direnişleri her şeyden önce bir ulusun yeniden yaratılması büyük anlamını taşımasının yanı sıra, halkımızın tarihinde en karanlık bir dönemin yaşandığı, dışarıda direnişin büyük oranda kesintiye uğratıldığı, düşmanın en akıl almaz uygulamaları gündeme soktuğu, devrimci güçlerin varlık ve yokluklarını halkı nezdinde tartışmalı hale getirdiği, halkın devrimcilerle olan güvenini sarsmak için her türlü çabaya başvurduğu, bunda da belli ölçüde başarı sağladığı, yine düşmanın içerdeki devrimci önderleri katletme ile her şeyi biteceğine kendisini inandığı, bu nedenle tutuklu kitle üzerinde akıl almaz baskılar uygulayarak pasifikasyonu, teslimiyeti egemen kilmaya çalıştığı, nihayet teslimiyetin bireyler düzeyinde de olsa uç vermeye başladığı, direnişin geriye dönülmez bir noktaya ulaştırılmasının canalıcı bir önem kazandığı, ölümün üzerine üzerine yürünmezse birçok şeyin kaybedilebileceği tarihi bir anda yaratılmış ve böylesi koşullarda zafer kazanmış bir direnmedir. 1979'dan bu yana aralıksız bir biçimde süren Diyarbakır zindan direnişi, kendi içinde KUKM'ni hemen tüm boyutları ile yaşamış, parti, ordu ve cephe nite-

liği taşıyan çok yönlü savaşlar verilmiş, büyük meydan savaşları kazanılmıştır. Nasıl ki, UKM'nin zorunlu uğrak yerleri, dönüm noktaları, kilometre taşları varsa, bu uğrak yerleri ve dönüm noktalarının en önemlilerinden biri olan Diyarbakır zindan direnişi içinde de yine önemli dönüşümlere yol açan ve böylesi dönemleri simgeleyen kilometre taşları niteliğinde direnişler vardır.

Mazlum DOĞAN yoldaşın direnişi, Diyarbakır zindan direnişinin tüm UKM'nin kaderinde belirleyici roller oynadığı bir dönemde, ona bu niteliği kazandıran bir direniş ve bu anlamda da öyle bir kilometre taşıdır. Daha sonra Kemal, Hayri vd. yoldaşların yarattığı destanlarla devam eden direnme yolu, 15 Ağustos 1984'te, düşmanın başında bir Devamı Syf: 23'te

KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİNDE BOTAN BÖLGESİ DİRENİŞ RAPORU

BOTAN BÖLGESİNDE YÜKSELEN DİRENİŞİN BOYUTU

Baştarafı Sayf: 1'de

lehine güçlü bir konum arz etmektedir. Düşmanımızın da kabullenmek zorunda kaldığı gibi, bölgenin arazi koşulları mevcut gerilla hareketi için son derece elverişlidir, arazi dağlık, ormanlık, kayalık vs. bir yığın özelliğiyle düşmanın düzenli ordularının hareket etme imkanlarını kısıt, buna karşılık gerilla birliklerinin hareketine, korunmasına, barınmasına bol sayıda olanak sunmaktadır. Buna ek olarak, alanda ulaşım sisteminin kurulmamış olmasından dolayı, düşmanın mücadelemiz karşısındaki teknik üstünlüğü atıl kalmakta, düşman bundan yeterince yararlanamamaktadır. Ulaşımın olmayışıda daha önceleri halkımızın pazarla olan ilişkisinin önünde bir engel olup bir çok yönden geri bir yapı içerisinde bırakılması işine yararken, bugün bundan halkımızın mücadelesi yarar görmekte ve düşmanın bundan zarar görmesi durumu yaşanmaktadır. Bu anlamda denilebilir ki, bu noktada düşman kazdığı kuyuya kendisi düşmüştür.

Yüzyıllardan beri uygulanan sömürgeci ekonomi politikanın bir sonucu olarak, yöre halkı her alanda olduğu gibi, ekonomik alanda da koyu bir gerilik içerisinde bulunmaktadır. Üretim alanları çok sınırlı bulunmakta, temel geçim kaynağı hayvancılık olmaktadır. Sanayi adına herhangi bir üretim alanına rastlan-

mizin her alanında olduğu gibi bu alanda da öylesine vahşi bir sömürgecilik uygulanmaktadır ki, ulaşım sisteminin olmamasından dolayı, bu ormanları kesip talan edemeyen sömürgecilik, halktan bir insanın bir merkez yükünü pazara götürme olayını bile sert tepkiyle karşılamakta, o insanın merkebi ve odunları kendisinden alındığı gibi, bir yığın dayak ve hakaretten sonra para cezasına da çarptırılmaktadır. Hatta bu da yetmiyormuş gibi, ormanın içinde yaşayan insandan yakacak parası alınmaktadır. Böylece faşist sömürgecilik kendisinin değerlendirmede, halkın değerlendirmesine de olanak tanımadığı orman ürünlerinin büyük bir bölümünün heba olmasına yol açmaktadır. Kömür kaynakları da yine aynı biçimde devlet mülkiyetine alınarak, insanlarımız bu alanda işçi olarak bile çalıştırılmamakta, işçilerin önemli bir kesimi ya Türkiye'den getirilmekte, ya da bu olanak, yerel gerilifeodal güçlerin hizmetine sunulmaktadır. Birkaç ağacın kesilip bir dönüm tarlanın açılması olayı ise, halkımıza, devlete üçyüz-dört yüz bin lira cürüm ödemeye mal olmaktadır. Daha da öteye, küçüklü bir tarafa bırakacak bile, Kürdistan'ın önemli nehirleri; Dicle, Habur, Hêzil, Botan, büyüğüyle-küçüğüyle Zap suları bu alandan işkirmakla ve her biri alanın bir tarafına doğru akmasına

ından da yapılamamaktadır. Bilindiği gibi kaçak ticaret işi, yöreyi çevreleyen İran, Irak ve Suriye alanlarına gizli yollarla ve her bakımdan tahkim edilmiş, yine her tarafına ağır silahlar ile Türk güvenlik(l) kuvvetleri yerleştirilmiş olmasına rağmen yapılmaktadır. Bütün bu sıkıntı ve tehlikelerle birlikte bu iş de ancak bir insan yükü oranında olmaktadır. Dolayısıyla hem çok sınırlı olmakta, hem de zaten sınırlı sayıda insan bu işi yapabilmektedir.

İşte böylesi koyu bir ekonomik gerilik içerisinde bulunan yöre halkı, yaşamını kurt kınaat sürdürmekte, elindeki o çok sınırlı yaşam araçlarına sıkı sıkıya sarılarak adeta açlıktan ölmeye mücadelesi vermektedir.

Ekonomik alanda durumu böyle olan yöre halkının, sosyal alanda durumunun ileri olmasını herhalde kimse bekleyemez. Her şeyden önce, toplumsal yapıda belirgin bir sınıfsal ayrışmadan bahsetmek son derece zor olmaktadır. Toplumun tümünde ilkel, köleci, feodal toplumların karmaşık etkileri yaşanmaktadır. Ama feodal toplumun ürünü olan köylülük ve ağalık toplumun esas sınıflarıdır. Burjuvazi adına Van ve Siirt şehir merkezleri hariç (ki, bu alanlardaki yabancı kapitalizmin bir ürünü olarak ortaya çıkmışlardır), ne milli nitelikte, ne de sömürgeci kapitalizmin bir ürünü olarak herhangi

retin, kabilenin, ailenin aktif bir unsur değil, normal bir unsur bile plamamaktadır.

Toplumsal örgütlenmenin esaslarını aile, kabile, aşiret, aşiret konfederasyonları ve tarikatçılık oluşturmaktadır. Bunlar da tarihi olarak çok aşınmış olduklarından topluma bu alanda da bir şey verememekte, tersine toplumsal gelişimin önünde bir engel durumuna gelmiş bulunmaktadır. Aşiret konfederasyonları yok denilecek kadar güdükleşmiş, toplumsal örgütlenmenin şu durumdaki en aktif unsuru olan kabileciliğin varlığı ise, ancak aşiretler arası çatışma ve çekişmelerde hissedilmektedir. Böylece, ekonomik, siyasal, kültürel her alanda örgütsüz bulunan yöre halkının bu alandaki örgütlenmesi de ona bir şey verememekte, tersine çok şey alan, toplumu her gün yeni bir kaos içine sürükleyen bir örgütlenme biçimi olmaktadır. Bugün bu oluşum, düşmanın ajan-milis örgütlemesi olayında açıkça görüldüğü gibi, yörede devrimci direniş mücadelesinin gelişmesi önünde aşılması gereken ciddi bir engel olarak durmaktadır.

Diğer unsurlar gibi kentleşme unsuru da çok güdük bir yapı arz etmektedir. Bu alandaki kentler, eğer yine Siirt ve Van şehir merkezleri ayrı tutulursa, diğerlerinin hepsi bir-iki devlet dairesi, üç-beş bakkaliye, bir-iki kahve ve bir-iki berber dükkanından öteye gidememektedir. Altyapı vb. herhangi bir sosyal tesis bulunmadığı gibi, şehir nüfusu da bin bir bağla kırsal kesime bağlı bulunmaktadır, orada da zanaatçılık, sanayi vs. iş sahaları bulunmamakta, nüfusun büyük bir bölümü yarı çebe bir yaşantı sürdürerek hayvancılıkla uğraşmaktadır. Bu anlamda gelişmiş bir sosyal veya meşur tabakadan bahsetmek de mümkün olamamaktadır. Böylece bu alanlardaki kentleşme kısmen gelişmiş tipik bir köy görüntüsünü andırıyor.

Yöre halkının hemen hemen tümü okur-yazar değildir. Özellikle kırsal kesimde okur-yazar birisini bulmak büyük bir mesele olmaktadır. Şehirlerde kısmi bir aydın gençlik kesimi bulunmasına rağmen, aydın sıfatının çok gerisinde bulunmaktadır. Sadece okur-yazar küçük bir kesimin varlığından bahsedilebilir. Bu alan da sömürgecilik tarafından kapalı tutulmuş, asimilasyon amacıyla da olsa eğitim kurumları geliştirilmemiştir. Gençlik, sömürgeci eğitim politikası içerisinde asimile edilip eritilmekten çok (ki, buna biraz da sömürgeciliğin gücü yetmemiştir), feodal geriliğin potasında eritilmeye maruz bırakılmıştır. Yine, bu alandaki (şehirlerdeki) sosyal kesimlerde herhangi bir örgütlenme içinde bulunmamaktadır. Burada Kürdistan adına bir siyasal örgütlenmeyi bir tarafa bırakalım, Türk devleti

adına, sosyal, ekonomik vb. hiçbir örgütlenmeden de bahsedilemez, sadece kısmi oranda devletin bizzat kendisinin idari kurumları bulunmaktadır. Böylece şehir nüfusunun da tanıdığı tek örgüt biçimi, yine kırsal kesimdeki gibi aşiretçi, tarikatçı vb. kurumlardır. Veya şehir nüfusu da buna bin bir bağla bağlı bulunmaktadır. Bu alanda bulunan sosyal kurumlar da (ki çok sınırlıdır) sadece devlet adına sömürgeciliği daha da derinleştirme vazifesini görmektedirler. Başında da değindiğimiz gibi, kırsal alanda herhangi bir ulaşım imkanı bulunmamakta, sadece şehirlerarası, çoğu yazın çalışır, kışın çalışmaz toprak veya stabilize yollarla bu ihtiyaç giderilmeye çalışılmaktadır. Bu yollar da daha çok düşmanın askeri nakıl vb. sorunlarını çözmeye ve bir bütün olarak egemenliği sürdürmeye hizmet etmektedir.

Görüldüğü gibi, yöre halkı bir bütün olarak sosyal alanda da kopkoyu bir gerilik içerisinde tutulmakta, gelişmesine müsaade edilememektedir.

Yüzyıllar boyu böylesine koyu bir ekonomik ve sosyal gerilik içerisinde tutulan yöre halkından, kendi başına ileri siyasal atılımlar beklemek elbetteki ham bir hayal olur. Bir kere sömürgecilik ve feodal gerilik iki tane hiçbir zaman bağımsızlıkçı ve özgürlükçü bir ulusal bilincin gelişmesine olanak tanımamış, fırsat vermemişlerdir. Dolayısıyla Kürdistan'ın diğer alanlarında olduğu gibi, bu alandaki halkımız da hiçbir zaman kendi gerçek ulusal çıkarlarını formüle edip gerçek bir ulusal kurtuluş yöneline şansına kavuşmamıştır. Her zaman yerli egemen güçlerin bireysel ve ailesel çıkarları doğrultusunda ayağa kalkmış, ya şu ayağı öbür ayağı karşı korumak, ya da şu veya bu ağanın, şu veya bu çıkarını sömürgeci devlete karşı korumak için kan dökmüştür. Bu çıkarlar içerisine şu veya bu ulusal talep serpiştirilmişse de ve buna dayanarak halkımız isyana kaldırılmış, böylece isyanlar çoğunca çok haklı taleplerle patlak vermişse de bu, daima gerici egemen güçlerin ihanetine uğramış ve acı sonuçlar doğurmaktan öteye gidememişlerdir. Sadece çok güdük de olsa, ulusal bilincin kısmen korunmasına yararımlardır ve her zaman egemen güçlerin bu ihaneti yüzünden halkımız kıymadan geçirilmiş, sömürgeci egemenlik gittikçe gelişme göstermiştir. Bu alanların en büyük isyanlarından olan Bedirhan Beylerin, Yezdan Şerlerin, Hakkari beylerinin isyanlarının bu yüzden uğradıkları hazin sonuçlar helen efsaneleşmiş bir biçimde dillere destandır.

Hem ulusal bilincin gelişmesi olması, hem egemen güçlerin sürekli ihaneti ve hem de bu güçlerin kendi çıkarları uğruna toplumu sürekli birbirine düşürme durumlarından dolayı birlik sorunu her zaman gündemde olduğu halde hiçbir zaman gerçekleşmemiş, bu durum halkımızda "Kürtler hiçbir zaman birlik olamaz" yarısını doğurmuştur. Böylece yöre halkı sürekli aşiret, kabile vs. gibi çelişki ve çatışmaları içerisine tutulmuş, en basit bir çıkar için aşiretler birbirine girmiş, her seferinde onlarca can kaybı meydana gelmiş ve bu durum günümüze kadar sürüp gelmiştir. Sömürgeciliğin ve yerel feodal gerici politikanın bir ürünü olarak halkımızın geliştirdiği bugünkü ulusal kurtuluş mücadelesinin önünde ciddi bir engel de bu çelişki ve çatışmalardır. Çünkü bu esas üzerinde toplum bin parçaya bölünmüş, aile aile, kabile kabile, aşiret aşiret birbirine düşürülmüş,

madığı gibi tarımsal üretim de ya hiç olmamakta ya da çok sınırlı bulunmaktadır. Ancak, burada hemen şu noktayı belirtelim ki, üretim alanlarının sınırlı olması olayı, üretim yapacak zeminin bulunmaması veya doğal zenginliklerin olmaması anlamında değildir. Tersine yörenin son derece doğal zenginlik kaynakları bulunmaktadır. İlaç, bu zenginlikler halkımızın kullanımına sömürgeci güçler tarafından kapalı tutulmaktadır. Örneğin, faşist Türk sömürgeciliğinin kömür ihtiyacı büyük oranda bu alanın birer parçası olan Şırnak ve Siilop'den karşılanmaktadır, yine hem Türkiye'nin hem Kürdistan'ın en meşhur ormanları bu alanda bulunmaktadır. Ayrıca hayvancılığa son derece elverişli, uçsuz bucaksız yaylalarla, bu yönden de büyük bir zenginlik kaynağına sahip bulunmaktadır. Ancak burada sorun yöre halkının bu olanakların kullanımında ne derece söz ve imkan sahibi olduğu sorunudur.

Her şeyi bir tarafa bırakacak olsa, eğer yöre halkı sadece orman ürünlerini değerlendirme imkan ve şansına sahip olsaydı, tek bir ferden bile ekonomik sıkıntı çekmesi kesinlikle söz konusu olamayacaktı. Ama ülke-

rağmen, bunlar hiçbir şekilde değerlendirilmemekte ve halkımız bu surlardan yararlanılmamaktadır.

Böylece halkımızın elinde biricik üretim alanı olarak hayvancılık ile, sınır kesimleri üzerinde kaçak ticaret alanı kalmaktadır.

Bu alanda da devlet herhangi bir milli gelişmeye meydan vermediği gibi, kendisi de herhangi bir olanak tanımadığından hayvansal üretim çok ilkel yöntemlerle yapılmakta, bu nedenle çok az ürün elde edilmektedir. Pazarlama imkanı bulunmadığından ürünün büyük bir bölümü heba olurken, geri kalan kısmı da ucuz fiyatlarla üreticinin elinden alınmakta, açıkça gasp edilmektedir. Tüm bu barbar sömürgeciliğe, işbirlikçi-feodal güçlerin zorbalıkları da eklenirse durum rahatlıkla anlaşılacaktır. Buna karşılık yöre halkı her türlü ihtiyacı pazardan yüksek fiyatlarla almak durumunda kalmaktadır. Bu da yöre halkının borç altında belini doğrultamamasına, sıkıntılı bir yaşantı içerisinde sürmesine neden olmaktadır.

Kaçak ticaret olayı da, her gün halkımıza kın ve göz yaşına mal olmasına rağmen fazla bir geçim kaynağı olamadığı gibi, herkes tara-

bir kapitalist gelişmeye rastlanılmamaktadır. Buna karşılık mevsimlik işçi düzeyinde de olsa gelişkin bir işçi sınıfından da bahsedilemez, yörenin sınırlı bazı alanlarında kısmi bir mevsimlik işçi tabakasından bahsedilse bile bu, yöre nüfusunun çok çok az bir kesimini teşkil etmektedir. Kentleşmenin çok zayıf olması ve eğitim kurumlarının çok sınırlı olması yüzünden yine yaygın bir köç-küç-burjuva tabakadan da bahsedilemez. Böylece alandaki nüfusun biricik hakımı köylülüktür. O da tarımsal üretime dayalı bir köylülük değil, hayvancılığa dayalı, yarı yerleşik, yarı çebe bir biçimde yaşantısını sürdüren bir köylülüktür. Üretim alanlarının bu biçimde kit olması toplumun bu temel sınıfının kendi içinde ayrışmasına ve köylünün zengin, orta ve yoksul köylülüğün biçiminde çözümlenmesi meydan vermemiştir. Böylece, genelde toplumun özünde de köylülüğün nüfusunun ezici çoğunluğunu yoksul köylülük oluşturmaktadır. Toplumun çeşitli kesimleri-çocuk, kadın vs. kendisine has istemlerle sahneye çıkmamakta, özellikle köylü gençliği köylü nüfusu içerisinde kaybolmaktadır. Dolayısıyla toplumun aşı-

ulusal birlik sorunundan epey uzaklaştırılmaya çalışılmıştır. Sömürgecilğin bu politikasında fazla başarılmadığı da söylenemez.

TC ile birlikte ve özellikle de son birkaç on yılda ortaya çıkan burjuva partileri, Kürdistan'da oldukça yaygınlaştırmış, kendi kendisine yabancılaşması ve çok güdüleştirilmesi de olsa, ulusal taleplerin tümünden vazgeçmesi için, elden gelen her şey yapılmıştır. Kürdistan'ın diğer alanlarında olduğu gibi, bu alandaki halkımız da, egemen ulusun egemen sınıflarının çıkarları doğrultusunda siyaset sahnesine çekilmeye ve bu siyaset bir bütün olarak ortama hakim kılınmaya çalışılmıştır. Bu durum aşiretçi, tarikatçı çelişki ve çatışmaları artan bir hızla körükleyerek daha da derinleştirmiş, yerli egemen güçler bazı kırınımlar karşısında bu partilerin içine çekilerek, ulusal sorun diye bir sorunumuzun kalmadığı imajı yaygınlaştırmaya çalışılmıştır.

Ulusal bağımsızlık yönünde bir siyasetin gelişmesi bu ve buna benzer birçok yöntemle engellenmeye çalışılırken, ekonomik anlamda herhangi bir milli gelişmeye müsaade edilemediği gibi, bu alanda yabancı kapitalizm de geliştirilmeyerek herhangi bir sosyal gelişmeye olanak tanınmadığından sınıf bilincinin gelişmesi engellenmiş ve dolayısıyla da sınıf savaşımının önu de tıkanmıştır. Böylece, ulus veya sınıf siyaseti yerine aşiret veya tarikat siyaseti ortama egemen olmuş, o da ancak aşiret veya kabileler arası çatışmalarda varlığını hissettirebilmektedir. Aslında buna halk açısından tam bir siyasetizlik ortamı demek en doğrusudur.

Tüm bunlardan ayrı olarak, Kürdistan'ın diğer tüm alanlarında 12 Eylül 1980 öncesi gelişen devrimci gençlik hareketi yine en az bu alana yansımış, bu biçimde de yöre halkı fazla bir ulusal bilince kavuşturulamamıştır. Dolayısıyla sömürgeci egemenlik bu alanda, bu dönemde de fazla bir sarsıntıya uğramadan hakimiyetini sürdürmüş ve belki de kendisini en rahat hissettiği alanlardan birisi de bu alan olmuştur. Bağımsızlık ve özgürlük esasları üzerinde diğer alanlarda gelişen devrimci mücadele alanı gelen bir sesin yankısı gibi bu alanda da etkilemişti, ancak bölge diğer alanlarda gelişen mücadeleyi doğru biçimde yorumlama imkanlarına ulaşmakta henüz uzak bulunmaktaydı. Hele 12 Eylül'de birlikte belli oranda alana hakim olan sessizlik ortamı, halkta gelişmeye yüz tutan umutları önemli oranda kırmış, düşman ülçü gibi bir sürede tek taraflı olarak halkımıza karşı sürdürdüğü savaşta, çok sayıda insanın tutuklanmış, zindanlara doldurmuş, ajanlığı geliştirerek halkı teslimiyete zorlamış, bunu tek yaşam biçimi gibi sunmuş, işkenceyi yaygınlaştırarak halkı sindirmek istemiş, bir güvensizlik ortamını egemen kılmaya çalışmıştı.

Botan yöresinin siyasal alanda gelişme göstermesinin önündeki bir engel de, uzun yıllardan beri Güney Kürdistan'da geliştirilen ama bir türlü sonuca gidemeyen ilkel milliyetçi ve küçük-burjuva siyasetlerdir. Bilindiği gibi bu alanda siyaset adına sahneye çıkan tüm güçler, başta ilkel milliyetçilik olmak üzere tüm olumsuzlar Kürdistan bağımsızlık mücadelesinde parça önderliği, sınıf önderliği sorunlarını kendi feodal-burjuva sınıf çıkarları doğrultusunda ya inkar ederek, ya da sapıtararak Kürdistan sahasındaki tüm siyasal oluşum ve gelişimi kendi tekellerine almak istemiş, bu yönde örgütlenmeler yaratarak halkın tüm ulusal değerlerini kendi otonom amaçlarının hizmetine sokmaya çalışmışlardır. Herhangi bir sonuca gidilemediği halde, yazık ki bu değerleri uzun süre koruyamayı başarmışlardır da.

Botan yöresi G. Kürdistan'a sınır olduğundan, söz konusu bu siyaset, diğer tüm alanlardan çok bu alan üzerinde etkisini göstermiştir. Bu güçlerin izlemiş oldukları temel yön-

tem şu olmuştur: G. Kürdistan'da yaratıkları örgütlenmenin bir benzerini de burada yaratmak için, ilkel milliyetçilik esas olarak bu yöredeki aşiret ağalarını kendibayrağı altında toplamaya çalışırken, bu güçlerin Türk devletiyle olan ajanlık ilişkilerine bilinçli olarak ses çıkarmamakta, tersine sözümona G. Kürdistan'ın çıkarları gereği buna onay da vermektedir. Küçük-burjuva önderliği de bu geleneği bozmayarak, daha çok feodal kökenli ve küçük-burjuvazinin üst kesimini teşkil eden aydınlarla dayanarak gelişme sağlamaya çalışmıştır. Esasen bu iki sınıf adına G. Kürdistan'dan yola çıkarak birçok oluşum, Kuzey-Batı Kürdistan'da bu biçimdeki uzantılarını oluştururken hiçbir zaman halkımızın birliği düşüncesinden hareket etmedikleri gibi, bu alana özgü bir ulusal sorun yokmuş gibi hareket ederek başkalarını buna razı etmeye çalışmışlardır.

Böylece, başta Botan bölgesi olmak üzere, Kürdistan'ın genelinde böyle bir örgütlenme içine alınan güçlerin ezici bir çoğunluğu, bir yandan ilkel ve reformist küçük-burjuva milliyetçi güçlerle ilişkilerini sürdürürken, diğer yandan da Türk devletiyle ilişkilerini sürdürmekteydi. Bu örgütlenmenin doğrudan Türk devletini hedefleyen bir yönü olduğundan ve zaten Türk devletiyle de ilişkilerinde geliştiğinden, bundan Türk devleti fazla irkilmemektedir. Tersine, bu biçimdeki bir örgütlenme Türk devletinin de çıkarlarına uygundur. Çünkü, belirtildiği gibi, hem onunla ilişkilerinde geliştiğinden her zaman ipleri elde tutabilecek ve hem de zaten sözde Irak devletine yönelik olduğundan ve bu alandaki kitle bu örgütlenmeye Irak devletine karşı gelişen mücadeleyle uğraşacağından, Türk devletine karşı gelişen bağımsızlıkçı mücadele burdan yararlanamayacak, dolayısıyla Türk sömürgeciliği bundan zarar görmeyecektir. Tersine, bu ad altında bir yığın nüfuzu ajan edinerek, alanda ortaya çıkacak muhtemel bir devrimci gelişmeye karşı kullanarak, o çok bilinen Kürdü Kürde kırıdırma politikasını bu zemin üzerinde de uygulamaya koyacak ve böylece işin içinden çıkmayı başaracaktır. Nitekim bugün en çok da bu alanda, bağımsızlık ve özgürlük hedefleyen, halkımızın ulusal direniş mücadelesine karşı geliştirilen ajan-milis teşkilatlanmasının güçlü bir dayanağını bu örgütlenme sonucu yerli egemen gerici güçlerin Türk devletiyle içersine girmiş oldukları o dönemdeki ajan ilişkilerden kaynaklandığını herhalde kimse inkar edemez. Daha sonra, G. Kürdistan'daki bu örgütlenmelerden bağımsızlaşmış gibi bir kılıfa bürünerek bu alan üzerinde faaliyet göstermeye çalışan KUK ve DDKD gibi güçler fazla bir gelişme gösterememiş, başından beri en çok ilkel milliyetçilik, yukarıda belirtildiğimiz biçimle, halkımızın çıkarlarını tersine olan bir şekilde, ama Kürt egemen sınıflarının bireysel ve ailesel çıkarlarına uygun olarak yararlanmıştır.

Evet, Partimizin II. Kongre'de almış olduğu kararlar doğrultusunda-

da, ülkede devrimci çalışma başlatıldığında bu alanda siyaset olgusu bu biçimde, bir uçtan Türk devletinin, diğer uçtan da bununla doğrudan ya da dolaylı biçimde anlaşmalı olarak ilkel milliyetçiliğin tekelinde bulunmaktaydı. Bu siyasetin pıyonu durumundaki ağalar ve ajanlar da yüzlerine geçirmiş oldukları bir sahte yurtseverlik maskesiyle kendi gerçek kimliklerini gizlemekte ve bundan yararlanarak halkı sömürmekte ve denetim altında tutabilmekteydiler. Halktan topladıkları maddi yardımların bir kısmını Güney Kürdistan'daki merkezlerine gönderirken, bir kısmını da kendi cepine indirilmekteydiler. Böylece Türk devletinin, G. Kürdistan'daki ilkel milliyetçiliğin ve Botan yöresindeki aşiret ağalarının tüm çıkarları uzlaştırılarak, toplumun tüm ulusal dürtüleri sömürülmekteydi. Devrimci bir siyasal bilincin yoksun olan yöre halkı bunu görmekte, verdiği yardımlarla bir

bu yöredeki halkımızın ekonomik, sosyal, siyasal vb. her alandaki geriliği ile sömürgeci ve egemen güçlerin yaratmış olduğu bir sürü entrikalarla birlikte, örgüt gücümüz ve donanımız açısından da bir yığın yetersizlik bulunmaktaydı ve son derece kıl imkanlarla hareket etme zorunluluğu vardı.

Her şeyden önce, daha önce bu alanda devrimci bir mücadele sürdürülmediğinden, ulusal kurtuluşçu, bağımsızlıkçı ve özgürlükçü bilinc gelişmemişti, ya da bu alanda sınırlı bir etkilenme söz konusuydu. Kitleler bu yönlü düşüncelere sempati beslemekte, ancak bu düşüncelerin sahibi olan devrimci öncüyü tanımamaktaydı. Diğer alanlarda 12 Eylül öncesi sürdürülen devrimci çalışmalar sonucu belki bir siyasal bilinc geliştirilmesine ve kitleler önemli oranda Partimiz etrafında kenetlenmiş olmasına rağmen bu alanda halkla doğrudan temasa geçilemediğinden, önemli orandaki sempatiye rağmen kitlelerle pratik ilişki geliştirilememiş, var olan bu sempati desteğe dönüştürülebilmişti. Bu anlamda bir yabancılaşma olayı yaşanmaktaydı. Kitleler öncüyü fazla tanımadıkları gibi, devrimci faaliyet yürütmek üzere bu yörede üslenmeye başlayan devrimci güçler de pratik olarak kitleleri tanıma ve kitlelerle ilişki geliştirme işine sınırlanarak başlamak durumundaydılar. Böylece diğer birçok imkansızlık da eklenince kitle çalışmalarına adeta sıfırdan başlatılmak zorundaydı.

Daha da öteye gidilirse, 12 Eylül öncesi diğer alanlarda sergilenen devrimci direniş bu alanda sergilenememiş ve oralandaki direniş bu alana fazla taşınmadığından, şehirlerde sınırlı bir etki bırakmış olmasına karşın, temel mücadele alanı olarak seçilen kırsal kesime çok daha zayıf bir şekilde yansımıştır. 12 Eylül sonrası düşmanın geliştirildiği karşı propagandalarla da kitlelerin kafasında bir yığın soru işareti yaratılmıştı. Bu nedenlerle, yöre halkı devrimci bir direniş mirası ve birikiminden yoksun bulunmaktaydı. Bu durum kaçınılmaz olarak daha sonra bu alanda geliştirilen mücadele üzerindeki etkilerini ortaya koyacaktır.

Bunlardan ayrı olarak, alanda üslenen devrimci güçler tamamen diğer alanlardan geldikleri için, alanda diğer birçok özelliğiyle olduğu gibi, coğrafik yönüyle de tanınmamakta, çoğunca bir saatlik olan iki köy arası yollar şaşırdığında bir köyden diğer bir köye gidis için bir saatlik yol yirmidört saat zaman almaktaydı. En güvenilir barınak yerleri bilinmediğinden ve düşmanın karakolları önceden keşfedilmediğinden dolaşımın bir aile evi zannedildi karakolların kaplarına kadar gidilebilmekteydi. Bunun yanında, bazen köy zannedildi şehirle bile girilebilmekteydi. Şüphesiz ki bu ve buna benzer bir yığın zorluk, hem örgüt çekirdeklerinde ve hem de bu çekirdeklerin kitleler arasındaki örgütsüzlüğünden kaynaklanmaktaydı. Çünkü, ne bir kitle ilişkisi, ne de bir örgüt mevcut bulunmaktaydı. Ayrıca alan pratik olarak hiçbir yönüyle tanınmadığı gibi buna bir yığın doğal zorluk da eklenmekteydi. Böylece bu dönem fazla kanlı olmamakla birlikte halk savaşımızın en zor dönemini teşkil etmekteydi. Çünkü alanda devrimci faaliyet yürüten kadroların beyinindeki devrimci ideoloji, yüreğindeki inanç ve omuzundaki silahlardan başka, alan üzerinde somut olarak dayanağı fazla bir şey bulunmamaktaydı. Ama bu ideoloji, bu inanç daha önce olduğu gibi bu alanda da her şeyi sıfırdan yaratma gücünü göstererek ve PKK çizgisinin doğruluğu bir kez daha ispatlanacaktı. Ve nitekim üç yıl aşkın bir süredir, başta bu bölgede olmak üzere sürdürülen ve Hareketimize çok kan ve kana da mal olsa destanlar yaratarak gelişen devrimci direnişin bugünkü boyutu bu gerçekliği dostla ve düşmana kabul ettirmiş bulunmaktadır.

Direnış Adım Adım Nasıl Geliştirildi ve Bugünkü Zirve Nasıl Yaratıldı?

Herkesin rahatlıkla kabullenebileceği gibi, yeni dönemde bir mücadele başlatmak ve ileri götürmek, ancak başından beri koyduğumuz bu son derece olumsuz koşullara karşı müthiş bir direniş sergilemekten geçmekteydi. Birçok insan da umutsuzluğun son derece tahripkar bir rol oynadığı bu dönemde direnişin ilk adımı bu biçimde gelişmek zorundaydı. Devrimin tüm sorunlarını çözmenin yükü bir avuç devrimci kadronun sırtındaydı. Bir devrimci kadro, hem kitlelerle ilişki kurmak, propaganda yapmak, kitleleri eğitmek, bilinçlendirmek, örgütlemek, hem coğrafyayı, kitleleri, düşmanı tanımak, bu konuda bilgi toplamak, istihbarat edinmek, keşif yapmak, insan toplamak, silah-cep-hane toplamak, yiyecek-giyecek biriktirmek, kuryelik, rehberlik yapmak, ilişki kanalları geliştirmek, her türlü savaş araç ve gerecini bizzat sırtında taşıyarak çeşitli alanlara ulaştırmak, bir yığın teknik hazırlık yapmak, bizzat kendi yiyecek-giyecek ihtiyaçlarını karşılamak ve tüm bunları yaparken önüne dikilen ajan-muhbir, subay, yerel gerici feodal, kitlelerden, coğrafyadan, düşmandan ve hatta sözümona halk adına yola çıkmış ilkel milliyetçilikten küçük-burjuva reformizmine, oradan sosyal-şovenizme kadar, kısaca tüm bunlardan kaynaklanan her türlü engelleme savaşmak, her türlü engeli aşmak durumundaydı. Tüm bu zorluklara bilinciyle, yüreğiyle göğüs gerdigi anda bir kadro başarılı olabildi.

Ve evet, PKK partizanları örgütsel düzeyde olduğu gibi bireysel düzeyde de tüm bu engelleri karşı savuştılar, her türlü zorluğa göğüs gerdiler, köy köy, dağ dağ, ev ev dolaştılar, kitleleri tanıdılar, onlarla ilişki kurdular, eğittiler, bilinçlendirdiler. Saygı, sevgi ve sempatisini kazandılar, bunun için gece demediler, gündüz demediler, "acım, yorgunum, susuzum" diye yakınmadılar. Zifiri karanlık gecelerde, yağmur ve kar altında çoğunca yol yordam bilmeyen dişle, tırnakla yalçın kayaları aşarak, yüksek dağlara tırmandılar. Yordularda ama yılmadılar, acıktılar ama sonuna kadar dayandılar. Hiçbir zorluğa boyun eğip insanlığı düşmediler. "Bir avuç insanın, halkımızın bilimsizdir, örgütsüzdür, düşmanımız büyüktür, güçlüdür" demediler. Tüm bunları biliyorlardı, ama, bunlara karşı savaşılması, halkımıza gydırılan bu sömürgeci kafenin yırtılıp atılması gereğine ve bunun mümkün olduğuna da inanıyorlardı ve bu inançlarının sonuna kadar korudular. Kendileri için hiçbir bireysel öylem, talep, çıkar düşünmediler, hep halk için, devrim için düşünüldü. Bunun için savaşta, bu uğurda ölmeyi bir şeref ve onur payesi bildiler ve bunun sonucunda henüz yetersiz de olsa çok şey kazanmasını bildiler. Zaferin güncesini yaratırlar ve böylece bugün yüzbinlerce kitleyi düşmana karşı çıkartılar.

Evet, 15 Ağustos döneminin arifesinde devrimci direniş biçimi, boyutları kısaca böyle idi. Halkımızın direnme tarihine şanlı bir sayfa yazılmış, ancak bu henüz ilk basamaklarıdır. İmanına, ilk meydan savaşlarını kazanma biçimindeydi. Henüz kuruluş biçimindeki bir zaferle ulaşılmamıştı ve ulaşmak için de daha büyük direnişler göstermek, daha büyük meydan savaşları kazanmak gerekiyordu. Şüphesiz ki, bunun Kürdistan'daki biricik temel yöntemi de silahlı mücadeleyle, her şeyin ete kemiğe büründürülmesi için, var olan her türlü sahtekarlığın, her türlü hayalciliğin ortadan kaldırılması,

Ancak, bu da devrimci güçlerin gözünden kaçmadı ve Cizre'de peşpeşe eylemler gerçekleştirilerek, yapılan iki saldırının birinde üçü polis, ikisi jandarma eri olmak üzere beş kişi öldürüldü. İkincisinde ise, tabur komutanı pusuya düşürülerek, kendisi yaralandı, iki jandarma eri ödü ve arabası tahrip edildi. Bu, devrimci direnişin şehirlerde de sürdüreleceği, düşmana bu alanda da rahat verileceği anlamına gelmekteydi. Bu yönü ikinci eylem, Şırnak şehir merkezinde yer alan jandarma alayına yöneltildi. Bu eylemde de ikisi subay olmak üzere dört asker öldürüldü, atılan roketlerle alay komutanının evi de tahrip edildi. Tüm bunlar devrimci direnişin verdiği boyutu, hiçbir düşman saldırısının karşılıksız kalmayacağını ve hiçbir alanda düşmana rahat verilemeyeceğini göstermekteydi.

Düşman tam bir çıkmaz içerisine girmişti, o zamana kadar baş vurduğu tüm tedbirler önemli oranda işlemez kılınmıştı. En son Mıştağa, Spindarak, Berkevir, Sérê Dehle, Avka Masıyan köylerini geçirmişti, Omyan, Hol, Kol köyleri başta olmak üzere, direniş saflarına katılan tüm savaşçıların ailelerini sürgün etmiş, halkı bir bütün olarak göçertilen köyler tümüyle yakılmış, yıkılmış viraneye çevrilmişti. Ama tüm bu yaptıkları nedeniyle halkımız artan öfkesiyle karşılaştı ve direniş git-tikçe daha fazla büyüyordu. Bunun üzerine daha da çıkmaza sürülen düşman, bu sefer de "Köy Korucusu" dediği ajan-milisi dağılara, partizanların peşine salarak ordusunu acizliğine açıkça kabul etmek durumunda kaldı. Hemen hemen hepsi zorla silahlandırılan bu milislerin, kontr-gerrilla ve Türk subayları denetiminde dağlarda dolaştırılması halk kitlelerinde büyük bir çalkalanma meydana getirdi. Açıkça belli bir alçaklığı sindiremiyorlardı. Ve denilebilir ki, bu gelişme isteye-rek veya istemeyerek tüm halk kitlelerini aşgıransız propaganda düzeyinde açıkça devrime katılmaya sürükledi. Artık hiç kimse kendisini bu savaşın dışında hissetmiyordu. Eskiden yurtsever gibi görünen, Kürt gibi görünen ve ilkel milliyetçilik adına hareket eden tüm yerel gerici-lerin kimsiği açığa çıktı. Halk bir yığın hayalinden sıyrıldı. Kendi özgür iradesini konuşurma şansını ele geçirmiş ve hızla ERNK saflarında yerini almaya başlamıştı. Kitleler arasında saflar son derece belirginleşmiş, bir yığın muğlaklık ortadan kalkmış, bu biçimde en geri alanlarda bile siyasal, askeri ve örgütsel mücadelenin önu daha fazla açılmış, mücadelede nitel bir gelişme ortaya çıkmıştı. Devrim henüz yeterli örgütlenmeye ulaşmamış da olsa, kitlelere maledilmiş, dolayısıyla garantili altına alınmıştı.

İşte tam bu sırada, Partimiz ve halkımızı derin bir üzüntüye boğan yeni bir olay daha yaşandı. Van'ın Çatak ilçesinde propaganda çalışmaları yürüten, kitleleri düşmanın ajan-milis oyununu boşa çıkarmak için bilinçlendirme faaliyetleri sürdüren yoldaşlarımızdan Seyfettin ÖZEN, Ahmet ÇALIŞKAN ve Hasan 'BULUT' şehit düşmüştü. Yirmi yıldan beri mahkum olan, devlet tarafından ajan-milis olması ve en az bir devrimci katletmesi sonucunda suçunun affedileceği vaadini alan bir hain, yanına aldığı dört akrabası ile beraber dağda üslenen yoldaşlarımızın üzerine gitmiş, onlara "teslim ol" çağrısı yapmış ve çıkan çatışmada üç yoldaşımız şehit düşmüştü. Burada ajan-mililerden üçü öldürüldü, ikisi de ağır yaralanarak gereken karşılığı almıştı. Yoldaşlarımızın direnişi bir efsane haline gelerek dilden dile dolaştı. Hain takımında büyük bir panik ve dağılma başgösterdi. Olaydan sonra bizzat bu hainler bile şu değerlendirmeyi yaptılar: "Eğer PKK içinde bunlar gibi üç kişi daha varsa bize yaşama şansı kalmaz." Evet yoldaşlarımızın direnişi düşmanın yüreğine ölümlük korkuyu salmıştı, ama bu henüz yetme-mekteydi.

Van yöresi, genelde Kürdistan'da, özede Botan bölgesinde aşiretçiliğin en çok ayakta olduğu, aşiret reislerinin halk kitlelerine en çok baskı uyguladığı ve bu hainlerin şahsında ajan-milisçiliği geliş-tiren düşmanın en çok umutlu olduğu yer alandı. Denilebilir ki, düş-man Kürdistan'a milisliği Botan'dan ve bu hainlerin şahsından yaymak istiyordu. Eğer devrimci direnişin kalesi olan Botan'ı karşı-devrimci-ğin kalesi haline getirebilirse, Kürdis-tan'da çok şey kaybedilecek, hal-kımız rahatlıkla katliamlardan geçirilebilecekti. Düşman Partimize ve halkımıza böylesine ciddi bir dayat-mada bulunuyor, Partimizi devrimci direnişin vazgeçirmeye çalışıyor-du. Erkenden durumun bilincine varan Partimiz, bir yandan böyle bir tehlikeyi bertaraf ederek düşmanın oyunlarını boşa çıkarmak, diğer yan-dan yoldaşlarımızın intikamını almak için, bir dizi eylem gerçekleştirdi. Her şeyden önce arkadaşlarımızı şehit eden ve kendisi de yaralandığı halde ölmeyip hastaneden yeni dö-nen cetebaşının evine bir baskın düzenlenerek oğlu öldürülmüş, ken-disi ve kendisine muhafızlık eden altı akrabası ve uşağı yaralanmıştır. İkinci baskın, arkadaşlarımızın şehit edilmesinde aktif rol oynayan halka birisinin evine yapıldı ve bunun da iki oğlu ve iki yakını öldürüldü, ikisi de yaralandı. Üçüncü baskın, bizzat Seyfettin ÖZEN yoldaşımızı katle-den hainin evine yapıldı ve bunlar-dan da on kişi cezalandırılarak, alandaki ajan-milisçiliği ölmüş bir darbe indirildi. Bu gelişmelerden sonra Van'daki hemen tüm milisler halkımızın iradesine boyun bükerek teslim oldular ve halkın kendilerine biçtiği cezayı ödeyerek, düşmana işbirliklerini vazgeçtiklerini açıkladılar. Bunların en belliginleri, Ala aşiretinin reisi Sadun Ağa ile Yezdi-nan aşiretinin reisi Abdurrahmané Faris idiler. Bunların ikisi de para ve silah cezalarına çarptırılarak bir daha böyle ihanete girmeyeceklerini halk nezdinde açıklayıp "tövbe" ettiler.

Süpheşiz, bu alanda üç değerli yoldaşımızın kanı pahasına sağla-nan bu gelişmeler, gösterilen bu görkemli direniş, mücadeleyi tarihi-mizde çok anlamlı bir yere sahipti. Milisçilik, doğarken ve doğduğu yerde felç edilmiş, düşman taktiğinde büyük bir darbe indirilmişti. Direniş ise giderek tüm bölgeyi sarmıştı.

Aynı süreçte, Erüh'ta bir dizi eylem meydana geldi. Erüh'un Merg-e köyüne düzenlenen baskında bir ajan, Serxefe köyüne düzenlenen baskında bir üstegmen, iki asker öldürüldü. Aval köyünde bir işbirlikçi ağa cezalandırıldı. Girdara köyünde yine aynı nitelikte hain bir ajanın evine baskın düzenlendi; ajan olan oğullarından biri öldürüldü, diğeri yaralandı. Düşmanla ilişkili halindeki Welat ve Soran aşireti ağaları teslim alındı, silah ve para cezalarına çarptırıldı. Onlarca köy toplantısı düzenlendi. Ancak tüm bunların sonucunda, iki ayrı ihbar sonucu sekiz yoldaşımız da şehit düştü. Birisinde

Kürdistan köyüsünün abidesiymiş temsilcileri Ali KAYA, Hasan CABA-DEK, Ali SEVİLGİN, Bedrettin Tİ-MURTAŞ ve Nuri ... yoldaşlarımız şehit düşerken, sömürgeci ordunun üç subay ve iki askeri öldürüldü, onaltı askeri de yaralandı. Diğer olayda ise, Kürdistan kadınının yıl-maz komutanı Hanım YAVERKAYA ile değerli savaşçılarımızdan Hasan ... ve Fadıl TUNÇ şehit düşerken, bir-çok asker de yaralandı. Bu olaylarda şehit olan arkadaşlarımız altısı yerli olduklarından ve hemen hepsi halk tarafından çok iyi tanınan sevildik-lerinden dolayı yörede çok daha fazla bir üzüntü yarattı. Kitlelerin öfkesi patlama noktasına vardı. Bunun üzerine, Erüh'un Mişare min-tikasında iki devriye arabası pusuya düşürüldü, altı asker öldürülürken, Guvına mıntikasında da bir başka devriye arabası pusuya düşürül-lerək, dört asker öldürüldü, ikisi asker, biri sivil (ajan) olmak üzere üç kişi de yaralandı, bir dozer aracı ise tahrip edildi.

1985 yazı süresi boyunca devrim-ci direnişin büyük bir kalesi de Hakkari idi. Burada güçlü direnişler gösterilmiş, düşmana büyük darbe-ler indirilmiş, ancak çeşitli olaylarda burada da altı yoldaşımız şehit ol-muştu. Bunlar, Mehmet AĞASLAN, Celal (...), Yaşar KAHRAMAN, Bozan OKTAY, Abdulmecit ... (Rubar) ve Duvalı GÜRDAL yoldaşları idi. Geliş-tirilen eylemlerde, Yüksekova'da bir askeri araç pusuya düşürülmüş bir üstegmen, üç asker olmak üzere dört kişi öldürülmüş, bir yüzbaşı, bir asteğmen ve üç asker de yaralan-mış, bir askeri araç tahrip edilmiştir. Şemdinli'de, üç subay ve on ikisi asker olmak üzere düşman kuvvet-lerinden on beş kişi öldürülmüş, isa-bet alan bir helikopter de düşürül-müştür. Ayrıca Bapiradlı bir ağa boyu-nu ip geçirilerek dolaştırılmış, teşhir edilmiş, silah verme cezasına çarptırılmış, devletin silah alan dört çete yakalanmış, döndürün silahı alınmış, ikisi serbest bırakılarak, düşmana bilinçli hizmet eden diğer iki kişi de öldürülmüştür.

Bu sürecin bir direniş sayfası da Pervari'de yaşandı. Devrimci direniş tüm Botan'ı sardığı bir sırada, Per-vari'de devrimci çalışma sürdüren bir birimimiz, bir ihbar sonucu düştük-leri pusuda düşmana birçok kayıp verdirirken, Kazım SÜRGEÇ ile Mer-van (Bedri ...) adlı yoldaşlarımız da

kişi de yaralandı. Peşpeşe pusuya gelen bu pusuları olayları son derece üzücü olduğu gibi, büyük bir intikamcılığa da dayatıyordu.

Düşmanın yaratmak istediği pasif-likasyon ortamının kırılması, devrimci direnişin hızından bir şey kay-betmeksizin sürdürülmesi ve son olaylarda meydana gelen kayıpların telafi edilmesi, düşmana misliyle ödettirilmesi, ajan-milisçiliğin bu alanlarda da tasliye edilmesi için yeni bir atılım gerekiyordu. Ayrıca yaz boyunca sürdürülen siyasal ve örgütsel çalışmaların ete kemiğe büründürülmesi için de böyle bir atı-lım ihtiyacı vardı. Partimiz, Ağustos ayı boyunca bir dizi toplantı gerçek-leştirmiş, gerekli bir planlamaya ulaşmış, çalışmaların sonuçlarını kadrolara özümsetmiş ve son-bahar atılımını gerçekleştirmeye hazırlanmıştı.

Sonbahar dönemi, düşmanın peşpeşe darbe yediği, devrim güç-lerinin fazla bir kayıp vermediği, düşmana işbirlikçilik yapmakta olan güçlerin büyük bir telaşa kapılarak kabuklarına çekildiği, kitlelerin yaz boyu süren pasifikasyonun etkisinden nunun da iflasa başladığı, bir bütün akmı ettiğ, düşmanın milisçilik oyu-nunun da iflasa başladığı, bir bütün olarak devrimci faaliyette nicel ve nitel bir gelişmenin sağlandığı bir dönem oldu. Bu dönemde, hem biz-zat düşman birlikleri, hem de düşma-nın işbirlikçileri olan ajan-milis takı-mı eylemlerimize hedef olmaksızın kurtulamadılar. Gerçekleştirilen bir dizi eylemin belli başlıları şunlardır: Şırnak'ta Dedeuğra köyünde iki do-zer aracı yakıldı, iki jandarma eri öldürüldü, çok sayıda jandarma eri yaralandı. Şırnak'ta Sultan Abdula-ha döneminden beri düşmana hiz-met etmekte üni yapmış, yörede gelişen birçok isyanın bastırıl-masında aktif rol oynamış, böylece aşiretler üstü bir kurum haline gel-miş, günümüzde gelişen devrimci mücadelemize karşı da bu rolünü oynamaya devam eden, herkesi dev-lelete teslim olmaya zorlayan, bunun için aracı olan bir aileye mensup Alihan Tatar'ın evine yönelik bir bas-kın düzenlenerek, hepsi yeğenleri ve yakın akrabaları olmak üzere beş kişi öldürülmüş, iki kişi de ağır şekilde yaralanmıştır. Yine Şırnak yöresinde bulunan kömür ocağına bir baskın düzenlenmiş, bir düşman panzeri pusuya düşürülerek tahrip edilmiş, biri başçavuş olmak üzere dört asker öldürülmüş, üçü de yaralanmıştır. Ancak bu olayda değerli yoldaşlarımızdan Müslüm ÇETİN şehit düşmüştür. Aynı gece Alihan Tatar'ın benzin istasyonu soyulmuş, 250 bin liraya el konularak istasyon yakılmış, tahrip edilmiştir. İdi şehir merkezine girilmiş, pankart ve ulusal önderimizin alışı ışıklandırılarak asılmış, bir jandarma eri öldürülmüş, şehir gece işgal edilecek propa-ganda yapılmış, düşmanın dışarı çıkması engellenmiştir. Yine İdi'de gece devriye gezen iki jandarma eri-nin silahları alınmış, kendilerini dokunulmamış, serbest bırakılmış-lardı. Cizre şehir merkezine girilmiş, polis otosu taranmış, Gümrük ve Adiye binalarına patlayıcı madde atı-larak, silahla taranarak tahrip edil-miş, şehirde kitlelerin de katıldığı bir gösteri düzenlenmiştir. Uludere'ye girilmiş, gösteri yapılmış, bir bekçi öldürülmüş, liseden daktilo ve teksir makinaları alınarak çıkılmıştır. Aynı tarihte Uludere'nin Irak sınırı zinde bir panzer tahrip edilmiş, içi-ndeki askerlerin bir kısmı öldürülmüş, bir kısmı da yaralanmıştır. Benzeri bir olay Çukurca'da meydana gel-miş, burada da bir panzer tahrip edil-miş, bir subay, üç asker öldürülmüş, ikisi de yaralanmıştır. Çukurca'daki ikinci olay ise, Irak sınırı üzerinde jandarma karakolunun basılmasıdır. Bu olayda da onbir jandarma eri öldürülmüş, tüm ferdî silahlarından ayrı olarak, iki lav silahı, bir MG-3 ve bir valiz dolusu belge ele geçirilmiş-tir, karakol tümünden tahrip edilmiştir. Bu sırada Şırnak'ta Fazlı YILDIRIM ve Rahime KAHRAMAN adlı kö-ydaşlarımız şehit düşmüştür. Ancak

Tim'in komutanı Hasan Çalışkan ve bir milis öldürülmüş, silahları alınmış-tır, tim bozguna uğratılmıştır. Daha sonra bu yoldaşları ihbar eden aile-den iki kişi öldürülmüş, iki kişi de yaralanmıştır. Ayrıca, Dehreben kö-yüne baskın düzenlenerek devletin dağıttığı dokuz silahla el konulmuş-tur. Hakkari şehir merkezine giri-lmiş, polis otosu pusuya düşürülmüş, üç polis öldürülmüş, iki polis de yaralanmıştır. Ayrıca Çukurca'da meydana gelen çatışmada iki asker öldürülmüştür. Bunlardan ayrı ola-rak birçok ajan-muhbir cezalandırıl-mış, çoğu teslim alınmış, yüzlerce köyde propaganda toplantıları dü-zenlenmiş, onbinlerce insanı hitap edilmiştir.

Tüm bu direniş eylemleri düş-manı çılgına döndürmüş, hepsi eyül-ekim ve kasım aylarında geliştirilen bu direniş eylemleri düşmanın gelişt-irdiği tüm tedbirlerini boşa çıkar-mış, taktikğini işlemez kılmıştır. Ne yapacağına şaşırın düşman sağa sola saldırmış, köylerin üzerine yürü-müş, işkence, baskı uygulamış, gö-çe zorlamış, tutuklamış, ama hiçbir somut sonuç elde edememiştir. Böy-lece Partimizin geliştirdiği sonbahar atılımı başarıyla sonuçlanmış; devrimci direniş yeni bir boyut kazanmış, devrim saflarına yeniden onlarca savaşçı katılmıştır.

Düşman, sonbahar mevsimi bo-yunca yediği ağır darbelerin acısı içerisinde kıvrınırken, bir yandan da kendisini kışa hazırlıyordu. 1985 kış mevsiminde, Partimizin hazırlıkları-nın yetersizliğini, teslimiyetçi bir-kaç unsurun çözümlerinden, kışın çok çekil geçmesi ve birtakım uyu-lama yetersizliklerinden yararlanarak, Partimize önemli bazı kayıplar verdirtmeye başaran düşman, aynı başarıyı '86 kışında da gösterebi-leceği avuntusuna kapılmış, bu yön-lü hazırlıklarını yoğunlaştırmıştı. An-cak 1986 kış bu anlamda düşman açısından tam bir fiyasko ile sonuç-lanmış, tersine kendisi darbe yemiş-tir. Bu, düşmanın beklediği, ummadığı, ya da kabul edemediği yeni bir gelişmeye işaret ediyordu. Kış boyu sürdürülen direniş sü-recinde Partimizin kayıpları olmadı değil, Partimiz, her türlü zorluğu göğüsleyerek yükseldiği bu dönem-deki direnişinde de beş değerli evla-dını daha şehit verdi. Bunlar, değişik tarihlerde Şırnak ve İdi'de şehit düşen Osman ŞANLI, Hasan ÇELİK, Darar AKAY, Hasan SEVİLGİN ve Erüh'ta Ali AKSOY yoldaşlarıdır.

Bu kış sürecini aynı zamanda, daha büyük atımlarla hazırlanmak; bu amaçla da başından beri sür-dürülen devrimci direniş ve bir bütün olarak tüm devrimci faaliyetle-rin değerlendirilmesi, ortaya çıkan devrimci birikim ve deneyimlerin kadrolara özümsettilmesi, örgüt-lenmenin derinleştirilmesi gibi ko-nuların değerlendirilmesini içeren bir eğitim dönemi olarak ele alan Partimiz, bu planını başarıyla hayata geçirmiş; örgüt kadrolarını ve müca-deleye yeni katılan onlarca savaşçı ve kadro adayını eğitmiş, '86'da daha büyük bir atılım gerçekleştirmek üzere kendisini her alanda hazırlamıştır.

Elbetteki 1986 Bahar Atılımını gerçekleştirmede de, daha başın-dan beri direnişin en çok yaygın-laşıp derinleştiği Botan bölgesine yine önemli roller düşmekteydi. Bo-tan direnişçileri bu bilinçten hare-kette düşmana karşı yaygın bir ey-lelilik içine girdiler ve Bahar Atıl-ımını Kürdistan'ın diğer birçok ala-nında olduğu gibi bu alanda da en görkemli bir biçimde gerçekleştire-diler. Bu atılım evresinde Botan böl-gesinde geliştirilen eylemlerin belli başlıları şunlardır: Erüh'un Fındık nahiyesinde üç jandarma eri öldü-rülmüş, ikisi yaralanarak silahlarına el konulmuştur. Diğer bir eylem Aval köyünde olmuş, burada bir üsteg-men öldürülmüştür. Bu alandaki üçüncü eylem, Zêve köyünde gerçek-leştirilmiş, burada üç milis yaralan-mıştır. Diğer bir eylem Bozkr kö-yünde konulmuş, bu eylemde bir

milis öldürmüştü, üçü yaralanmıştı. Silah taşıyan evimde iki jandarma yaralandı, üçü ağır yaralanmıştı. Dededeğir evinde de asker birliğe yönelik olarak gerçekleştirilen ayrı bir baskında yine çok sayıda asker öldürüldü ve yaralanmıştı. Ayrıca Uludere'de Sömürgecilerin ismini açıklamaktan sakınan bir jandarma erini öldürmüş, çok sayıda asker yaralanmıştı. Yine en son olarak Hakkâri'nin Beytüşşebap ilçesinde meydana gelen olaylarda bir çavuş öldürülmüş, üç jandarma erini yaralanmıştı. Ayrıca onlarca köyde toplu propaganda eylemleri gerçekleştirilmiş, birçok ajan-muhbir çeşitli biçimlerde cezalandırılmış. Sömürgeci Türk devletin ahlaklamalarına göre, sadece bir hafta içerisinde on altı er, on sekiz de milis-çete olmak üzere otuz dört kişi öldürülmüş, çok sayıda kişi de yaralanmıştır.

Günümüzün şanlı direnişlerinin yaladı Botan, 28 Mart 1986'da bir kez daha ve fakat direnişlerinin büyüğü ve en görkemlilerinden birine şahit oldu. Evet, 28 Mart 1986'da halkımızın şanlı öncüleri düşmanla tarihi bir hesaplaşmaya daha girdiler. Ve PKK önder ve savaşçılarını bu nisbetsiz hesaplaşmadan da tartışmasız biçimde galip çıkarmayı başardılar.

Botan bölgesinde PKK önderliğindeki modern direnişin temellerini atan, bu direnişi inşa eden ve onun önderliğini yapan Mahsum KORKMAZ (Ağit) yoldaş, 28 Mart 1986'da yine bu alanda bir hain pusuda düşmanla girdiği çatışmada şehit düştü. Düşman, MAHSUM yoldaşı katletmekle büyük bir zafer elde ettiğini ilan ederken, başta Botan olmak üzere, tüm Kürdistan'da peşpeşe yediği intikam darbeleri ile yanıldığını anlamakla gecikmedi.

AĞİT yoldaşın devrimci önder kişiliği, yaşamı, mücadelesi ve her şeyden önce de şehadeti ile doruğa ulaşan devrimci yaşam ve mücadelesinin anlamı, anısına kaleme alınan yazılarda ayrıntılı olarak ve derinliğine kaleme alındığı için burada tekrar ele alınmayacaktır. Bu yazılar aynı zamanda O'nun Botan bölgesinde yarattığı destanı işle-

mekteyiz. Ancak şunu belirtmek gerekir ki, O'nun direnişi, daha şimdiden Kürdistan Ulusal Direniş Tarehi ve Parti gerçekliğimizde layık olduğu yeri almıştır.

Günümüzde Botan bölgesinde direniş, Türk devletin alan üzerindeki iktidarını sarsan, bunun yerine devrimci otoriteyi ve iktidarı geliştiren, kitlelerin devrime fiili katılımını büyük oranda sağlayan bir boyuta ulaşmıştır. Her şeyden önce devrimden çıkarılan herkese gidilmiş, her köyde defalarca propaganda toplantıları düzenlenmiş, kitlelere hitap edilmiş, kitleler önemli oranda eğitilmiş, devrimci gelişmeler konusunda belli bir birikime ulaştırılmış, pratikte onlara devrimci deneyim kazandırılmış, bu esas üzerinde belli oranda örgütlülüğe kavuşturulmuştur. Böylesi gelişmeler ortamdaki çok sayıda insan silahlanarak devrim safına katılmıştır. Her gün biraz daha büyüyen bir güçle düşmana karşı sayısız direniş eylemi gerçekleştirilmiş, sadece bu bölgede yüzün üzerinde subay, asker ve polis öldürülmüş; panzerden helikoptere, askeri tesislere kadar düşmanın birçok savaş araç-gereci tahrip edilmiş, sayıları yüzleri çoktan aşan ajan-muhbir, işbirlikçi, milis öldürülmüş, bir o kadarı yaralanmış, düşmanın yüzlerce silahına, onbinlerce mermisine, yine birçok araç-gerecinin devrim adına el konularak kamulaştırılmıştır. Ayrıca örgütsel düzeyde de hem Parti örgütleri, hem de kitle örgütleri nezdinde, hem genişliğine hem de derinliğine önemli gelişmeler sağlanmış, devrimci siyasal eylem yaratmada önemli adımlar atılmış, düşmanın almış olduğu tüm tedbirler boşa çıkarılarak, askeri gücü (ordusu) başta olmak üzere, işbirlikçi, milis, muhbir durumundaki tüm dayanakları işlemez kılınmış, düşman büyük oranda dayanaksız bırakılmıştır. Küçük çaplı karakollar işlemez kalmış, ağalar ve işbirlikçilerin büyük bir bölümü kaçmış veya teslim olmuş, muhtarlara peşpeşe idare etmek muhtarlık sistemi işlemez hale gelmiş, gençlik artık Türk askerliğine gilmeyerek HRK safına akın etmiş, tüm bunların so-

nucunda devrimci otorite büyük oranda gelişerek egemen olma yolunda önemli adımlar atılmıştır.

Kısacası, bugün, Botan bölgesinde sadece propaganda düzeyinde fiilen devrime uğraşmayan tek bir insan kalmamış gibidir. Küçük bir kesim bunu devrime düşman biçiminde yaparken, tüm halk kesimleri devrim saflarında yer alarak düşmana karşı şu ya da bu biçimde, şu ya da bu oranda ama, mutlaka savaşmaktadır. Devrim tüm kitleye dayatılarak, kitleler nezdinde de vazgeçilmez bir olgu haline getirilmiş, savaşan bir halk gerçekliği yaratılarak zafer garantilenmiştir.

* * *

Sömürgeci devletin resmi yayın organları, '86 Bahar Atılımını ve eylemlerini günlerce manşetten verdi. Partimiz ve Cephemizin yükselttiği yeni direniş çaresizce onlara da, "PKK'nın Bahar Taarruzu" olarak adlandırıldı. İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut, bölgeyi gezerek yaptığı muhtelif konuşmalarda, yine utanmazca bir tablo sergileyerek, "Bu eşkiya 8-10 kişidir, yakalanıp cezalarını çekecektir. Bu umitsizlik içindeki bir çirpiniştir.", ba. ka bir konuşmasında da, "Son saldırılar da puslu kurma sonucu gerçekleşmiştir, yöre vur-kaç saldırıları aqasından gayet uygundur. PKK'cıların Nevruz Bayramı nedeniyle bir saldırı yapacaklarını daha önceden biliyorduk. Ancak vur-kaç taktiği olunca yakalamak biraz zor oluyor. Eşkiyaya gereken cevap en kısa zamanda verilecektir. Güvenlik kuvvetlerinin seri operasyonlar sürüyor." demekle yetdi.

Aslında iki yıldan beri acz içerisinde tekrarlanan bu nakarat üzerinde fazla yorum yapmaya gerek yok. Biz sadece şu kısa belirlemeyle yetineceğiz: Eğer, devrimciler 8-10 kişi ise, iki yıldır tüm Türk devleti resmi ve sivil kuruluşlarıyla neden Kürdistan dağlarına dökülmektedir? İki de bir 120-130 kişi öldürüldü, binlercesini yakaladık dediğiniz halde, hala neden bunlar bilmemektedir? Yoksa 8-10 kişiye tüm Türk

ordusunun gücü yetmediği için mi 25 bin milise silah dağıttınız? Neden tüm dünyayı yardımınıza çağırıyorsunuz? Neden onlarca köyü göçe zorluyor, binlerce evi yakıyor, yıkıyorsunuz? Yoksa bu köyler ve evler sahipsiz olduğu için mi yakıp-yıkıyorsunuz? Onlara bu ve benzeri türden yüzlerce soru sorulabilir, ancak bunlar bile yeterlidir.

Türk devletin bu feryatlarına, sözüm ona sol adına, Kürdistan adına hareket eden birçok güç de eşlik etmektedir. Onlar da, "Bir avuç turlar", "Çoğu öldürüldü", "Bir teki bile sağ kurtulmayacak", "Halkı katlama götürüyorlar", "Zamanı gelmemiştir" vs. gibi bir yığın terane koparıyorlar.

Ama tüm bu safsatalara karşılık, iki yıldır devrimci direniş devam ediyor. Türk devleti buna karşılık bin bir önlem geliştirdi, birçok köyü yakıp yıktı, binlerce insanı tutukladı, işkenceden geçirdi, onlarca insan işkencede katlettiği binlercesini zindanlara doldurdu, tüm devrimcilerin ailelerine akılalmaz baskılar yaptı, devrimcileri dağda kurşunladı, gücü yetmediğinden binlerce insana zorla silah dağıttı, her köye bir telsiz yerleştirdi, tüm savaş araçlarını seferber etti, ajan-muhbir sayısını üç-dört katına çıkardı, tüm ordusunu dağlara sürdüğü halde; sonuç, tam bir iyaske değil midir? Devrimci direniş her gün biraz daha boyutlanmadı mı? Başlangıçta, sınırlı bazı alanlarda başlayan direniş, bugün, tüm Kürdistan'ı sarmamış mıdır? Ve tüm bunlar, körlemlerle görülebileceği, sağlıkların duya bileceği kadar açık değil midir? Tüm bu gelişmeler, halkın maddi-manevi desteğine dayanmıyor da Avrupa sokaklarında Kürdistan adını, devrimci-demokrat adını kullanarak Kürdistan ve Türkiye halklarının yüce davasını emperyalizme ve sömür-

geciliğe peşkeş çeken bir yığın reformist, sosyal-şovenist ve oportünist "terörizm" safsatalarına mı dayanıyor? Burada, herkesi bir daha Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük davasına, yüzlerce şehidin kanı pahasına gerçekleştirilen görkemli direniş mücadelesine saygılı olmaya, dil uzatmamaya çağırıyor, aksi halde Kürdistan halkının öfkeli kininden kurtulamayacaklarını öneme belirtmekte yarar görüyoruz.

Sonuç olarak, bugün, Kürdistan halkının devrimci direniş mücadelesi tüm Kürdistan'ı sarak, yüksek bir boyuta ulaşmıştır. Kürdistan genelini kapsayan 1986 Bahar Direniş Atılımıya Partimiz, Cephemiz ve bir bütün olarak Kürdistan halkı kendisini dosta, düşmana kabul ettirmiş, özgür dünya halkları içerisinde artık sökülüp atılmaz bir biçimde yerini almış, dostlarının desteğine görmeye layık bir halk olduğunu kanıtlamıştır. Bu, tarihten beri süregelen ve halkımıza karşı baş vurulan her türlü oyunun, nite, ihanetin, entrikaların ve bir bütün olarak dostluk adına halkımıza karşı yapılan her türlü ihanetin, düşmanlığın iflas etmesi, dost olması gereken güçlerin halkımıza dostluk esprisini içinde yaklaştıkça zorunda bırakılması, tarihten beri yürürükte olan inkarcı politikaların aşılması, mutlak olan halk gerçekliğini zindan dost ve düşman tüm güçlere dayatılması anlamına gelmektedir. Halkımız, gösterdiği direnişte, tarihe, çağla böyle bir bağ kurmuştur. Bu, halkımızın direnişinin varmış olduğu yüksek bir boyuttur.

Halde, direnişin dahayüksek doruklarına doğru tüm azmi-mizle, tüm yeteneklerimizi konuşutarak faşist Türk sömürgecilerine ülke topraklarımızdan kovana kadar ve halkımızı bağımsızlık ve özgürlüğe kavuşturana kadar İLERİ!

**YAŞASIN HALKIMIZIN DEVRİMCİ DİRENİŞİ!
YAŞASIN ŞANLI BOTAN DİRENİŞİ!
KAHROLSUN SÖMÜRGEÇİLİK VE NİRELE İŞBİRLİKÇİLERİ!**

ERNK BOTAN EYALET TEMSİLCİLİĞİ

22 Nisan 1986

Ulusal Direniş Mücadelemizin Gerçek Meşaleleri...

Baştafırı Syf: 18'de

balyoz gibi patlayan silahlı direnişimiz ile dağların doruklarına ulaşmıştır.

İşte bu zindan direnişimiz içindeki kilometre taşlarından biri de Ferhat KURTAY yoldaşın önderliği ettiği, Eşref ANYAK, Necmi ÖNER, ve Mahmut ZENGİN yoldaşların gerçekleştirdikleri 18 Mayıs 1982 direnişidir. Bu direnişin nasıl soyu bir ruh, nasıl keskin bir kararlılık ve nasıl büyük bir bilinç, cesaret, fedakarlıkla yaratıldığı, direnişin bizzat yaşayanlar kadar bugün halkımız ve sıradan insanların dahi bilmekte ve anlamaktadırlar. Çünkü gerçekleştirilen direnişin kendisi en nasırlasız yürekleri ve beyinleri bile duyurmay ve anlamaya zorlayan cinsten olağanüstü bir özelliğe sahiptir.

Elbetteki bu direniş de gerçek anlamını, Diyarbakır direnişlerinin bütünselliği ve onun KUKM'nin içindeki belirleyici yerinde bulmaktadır. Ferhat yoldaşın konuşmasında belirttiği gibi, halk ve ulus olarak sınavdan geçtiğimiz tarihsel bir dönemde, bu sınavlara cesaretle girilmiş ve tartışmasız başanlı sonuçlar alınmıştır. Mazlum yoldaşın tutuşturduğu direniş meşalesi, Ferhat yoldaş tarafından diğer kahraman yoldaşlarımız ile birlikte devralınmış; mücadelemizin sürekliliği sağlanmıştır. Daha sonra, "Ferhat yoldaşın omuzladığı görev, esasta öncelikle bizlerin görevidir. O, üzerine düşeni fazlasıyla yerine getirmiştir." sözleriyle bu kahraman direnişi kutsayan Kemal

PİR yoldaş, Hayri yoldaşla birlikte, 18 Mayıs direnişçilerinden devraldıkları kavga da ölümüşleşmiş ve kendi şahıslarında UKM'ni de yenilmez ve ölümsüz kılmıştır. Halkımız ve Partimizin tüm direnişçi özelliklerinin yoğunlaşmış birer ifadesi olan direnişçilerin her biri, kendi kişiliklerinde halkımız sonuna kadar layık bir biçimde temsil ederken halkımızın diriliş mücadelesini dönülmaz bir noktaya getirip dayatmışlardır. Diyarbakır direnişleri bir bütün olarak değerlendirilken görülmektedir ki, gerçekce halkımız bir anlamda bağımsızlığa ve özgürlüğüne kavuşmuştur. Evet, bunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Çünkü Diyarbakır'da sergilenen, anlatılması bile güç direnişlerden sonra halkımızın bağımsızlık ve özgürlüğüne kavuşmuş. Ferhat yoldaşın başını çektiği direniş içinde aynı özgünlükte gelişmelerden biridir.

Yaratıcılığı destan nedeniyle, 18 Mayıs direnişçilerine kahraman demek yetmemektedir. Gerçekten de kahramanlıktaki sıfatı, bu direnişçi-

lerin kişiliği karşısında tüm büyüklüğüne rağmen yetersiz kalmaktadır. Ama, ihanetin batağına saplanmış malum "sol", bu akıllara durgunluk veren direniş bile dil uzatmaya ve onu gönden düşürmeye çalıştı. Onlar, yoldaşlarımızın can bedeli gerçekleştirdikleri bir soylu direniş "intihar" dediler, "çilgınlık" dediler. Direnişin önderleri ve tüm direnişçilere sömürgeci baskılara boyun bükme için telkinlerde bulundular. Evet, yoldaşlarımızın şahsında Partimiz böylece direnişin zirvesini yaşarken, halkımızı her alanda Türk sömürgecileri ile uzlaşmaya davet eden bunlar ise, devrimi tasfiye etmek için akıl almaz çabalara girerek ihaneti zirveye çıkardılar. Tüm bunlardan sonra, eğer direnişin vazgeçilseydi, içerde ve dışardaki ihanetçiler tarafından teorisi bile yapılan teslimiyetçiliğe yönelseydi ne olurdu? Her şeyden önce bu yola sapan Türk solu'nun büyük bir bölümü ile Kürt küçük-burjuva reformistlerinin içerde ve dışarda yaşadığı duruma PKK de içerde, cezaevinde düşmüş olacaktı. PKK dışarda yine direnecekti ama, savaşın büyük bir cephesi düşmana kaptrılmuş ve direniş, bir bütün olarak

daha başından beri büyük bir yara almış olacaktı. Bu, direniş tarihinde çok şeyin kaybı, her türlü ihanete kapının açık tutulması anlamına gelecekti. İşte, eğer Mazlumlar, Ferhatlar, Hayriler, Kemaller ve diğer tüm direnişçiler ölümün üzerine böylesine amansızca yürümüşlerse, tüm bu gerçeklerin açık bilinciyle hareket etmelerinden ötürüdür. Bilinç PKK ideolojisinin, politikasının somut bir ürünüdür. Ve ancak bu ideolojî-politika sayesinde ki, PKK kahramanlarının önderlik ettiği direnişler, çoğu zaman PKK kitlelerinin de dışına çıkarak, diğer örgütlerden bireysel ve grupsal boyu akıl almaz baskılar altında bu biçimde sürdürülen Diyarbakır direnişi, nasıl ulusal direniş tarihinde çok önemli kilometre taşı ise, Ferhat yoldaşın başını çektiği direniş de bu direniş içerisinde böylesine önemli bir kilometre taşıdır. Ferhat yoldaşın başını çektiği direnişle, ulusal direnişimiz kesintiye uğratılmadan sürdürülmüş ve dönülmaz kılınmıştır. Ferhat yoldaş, işte böylesi bir direnişin yaratıcısıdır.

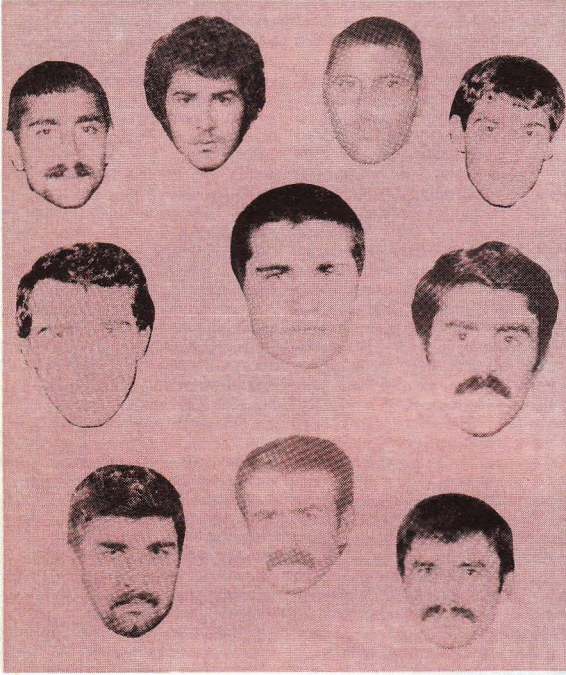
- Kahrolsun Sömürgeçilik ve Emperyalizm!

- Diyarbakır Direnişçileri Ölümsüzdür!

- Ferhat Yoldaş ve Diğer Tüm Şehitlerin Anısı Mücadelemize Önderdir!

14 Mayıs 1986

Proletarya Enternasyonalizminin Kızıl Bayrakları Filistin Direniş Şehitlerimiz Ortadoğu Halklarının Mücadelesinde Yaşıyor

Proletarya enternasyonalizmi yüce bayrağının kahraman yükselticileri, Kürdistan ve Filistin halklarının mücadele kardeşliğinin en soylu timsalleri ve Partimizin onurlu üyeleri Filistin Şehitlerimizi şehit olduklarının 4. yıldönümünde saygı ile anıyoruz.

Emperyalizm destekli İsrail siyonizminin 5 Haziran 1982'de Filistin ve Lübnan topraklarında giriştiği işgal hareketine karşı, Filistin ve Lübnan halkı ile omuz omuza kahramanca direnen; emperyalizme, siyonizme ve her türlü gericiğe mezar olacak, halkların bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizm umutlarının gerçeklik kazandığı bir Ortadoğu gerçeği yaratmak için kavga veren ve bu soylu amaç uğruna kanlarını dökmekten çekinmeyen, halkımızın ve Partimizin gururu Kemal ÇELİK, Mehmet ATMACA, Veli ÇAKMAK, İsmet ÖZKAN, İrfan AY, Şahabettin KURT, Şerif ARAS, Mustafa MARANGOZ, Emin YAŞAR ve Abdullah KUMRAL yoldaşların ölümsüz anıları önünde bir kez daha selama dururken, onların şerefle taşıdıkları enternasyonalizm bayrağını, yükselen mücadelemizle bugün daha da yükseklerde dalgalandıran gururu yaşıyoruz.

Kürdistan halkı ile Ortadoğu halkları arasında geleceğe uzanan yıkılmaz bir mücadele kardeşliği ve dayanışma köprüsünü kanları temelinde yaratan bu yoldaşlarımızın direnişi yalnızca kahramanlığı açısından değil, ama bundan çok daha önemli olarak, yolaçtığı gelişmeler ve ortaya çıkardığı dersler açısından tarihte onurlu bir yer alacak sayılı direnişlerden biridir.

Her şeyden önce, bu yoldaşlarımız ve onlarla birlikte Filistin ve Lübnan halkıyla omuz omuza savaş veren ve onlarcası İsrail siyonizmine esir düşerek savaş buralarda da yükselten diğer PKK partizanları Kürdistan gerçeğini bu sıcak savaş ortamında tüm Ortadoğu halklarına tanıttılar. Ortadoğu halkları yanıbaşlarında yaşayan, ancak varlığından habersiz oldukları Kürdistan halkını ve onun yüce önderi PKK'yi bu kırgın savaş ortamında, siyonist düşmana ve uşaklarına karşı direnişte destanlar yaratan PKK partizanlarının şahsında tanıdılar, ona hayran oldular ve güvenle bağlandılar. Ortadoğu'nun binlerce yıl

lık karanlık tarihini tersyüz etmede ve halklara aydınlık bir gelecek sunmada Kürdistan devrimi ve devrimcilerinin belirgin bir rol oynayacakları, bu sıcak savaş ortamında açıkça ortaya çıktı. Ortadoğu halkları PKK şahsında bölgede güvenilir bir müttefik edinmenin ve onun sıcak dayanışmasını yanbaşlarında hissetmenin mutluluğunu yaşadılar. İsrail siyonizmine karşı mücadelede PKK partizanlarının sergiledikleri kahramanca direniş, Kürdistan halkı ile Ortadoğu'nun diğer ezilen halkları arasında kanla yazılan yıkılmaz bir dostluk köprüsü kurarak gelecek mücadelelerde yaratacak militan dayanışmanın güçlü bir zeminini yarattı.

PKK partizanları bu direniş sırasında sergiledikleri katıksız enternasyonalist ruhla, yıllardan beri küçük hesaplar peşinde koşan ve halkların yüce çıkarlarını bu küçük ve dar çıkarıcı hesapların içinde boğan burjuva ve küçük-burjuva güçlerin yarattıkları zararlı etkilere de önemli darbe vurdular. Dar çıkarıcı mantığı mahkum ederek, halkların yüce hedefler uğruna dayanışmasını öne çıkardılar ve enternasyonalizmin tohumlarını ekerek gelecek mücadelelerde yaratacak sıcak birliklerin temelini attılar. Onlar, yıllar süren yoğun çabalar sonucu elde ettikleri değerli deneyimleri Kürdistan halkının hizmetine sunmanın özlemi ile yanarken ve Kürdistan halkının kendilerine duyduğu derin ihtiyacı tüm benliklerinde duyurken, koşullar dayattığından ölümün üzerine yürümede bir an bile tereddüt etmediler. Kendilerini tüm varlıkları ile Filistin halkının kutsal davasına adanmış, son nefeslerine kadar kahramanca çarpıştılar ve bu mücadelede şerefli bir yer edindiler. Çünkü onlar milliyetçi değil enternasyonalistler; dar çıkarıcı küçük-burjuva değerler değil proleter devrimciydiler; oportünist ya da revizyonist değil marksist-leninistler. Ve onlar çok iyi biliyorlardı ki, bir halkın emperyalizm ve sömürgecilik karşısındaki yenilgisi tüm halkların yenilgisi, zaferi ise tüm halkların zaferi demektir. İşte onlar bu ruhla direndiler, bu ruhla şehit oldular ve bu ruhla esir kâmların direniş odaklarına çevirdiler.

PKK partizanları, İsrail siyoniz-

mine karşı direnişte Marksizm-Leninizm bayrağı altında savaşmışlar, bu ideoloji rehberliğinde böylesine yüce bir direniş sergileme gücüne ulaştılar. Filistin halkının önderliğini elinde tutan sağ burjuva yönetim ile Marksizm-Leninizmden her türlü sapmanın içinde cirit attığı küçük-burjuva nitelikli güçler, utanç verici bir biçimde kaçışı körükler ve yalın bir salgın gibi saflara buluştururken, PKK partizanları, sonuna kadar direnişte kararlı olmanın, birlikte bulundukları savaşçılara güven ve direniş ruhu aşılamamanın örnekleri oldular. Onlar saldırılar karşısında asla paniğe kapılmadan, şaşkınlık ve telaş göstermeden, geri adım atmadan direndiler; doğru bir ideoloji rehberliğinde ve haklı bir dava uğruna mücadele etmenin gururuyla savaşmışlar ve bu özellikleri ile Filistin ve Lübnan halklarının dilinde destanlaştılar. Filistin Direnişi bu yönüyle de Partimizin doğru devrimci ideolojisinin gücünü ortaya koydu ve bu ideoloji rehberliğinde ulaşamayacak büyüklük, aşlamayacak engel olmadığını gösterdi.

Filistin Şehitlerimiz, Partimizin yurtseverliği derin bir enternasyonalizmle birleştiren; ulusal kurtuluş uğruna verilen mücadeleyi bölge ve dünya halklarının bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizm mücadeleleriyle kaynaştıran; her türlü reformizm ve teslimiyetçiliği mahkum ederek direnişçi Marksizm-Leninizmi biricik eylem kılavuzu olarak kendisine rehber edinen devrimci-direnişçi hattının en üst düzeyde temsilcileri olmuşlardır. PKK, tüm kadro ve savaşçılarıyla, Ortadoğu'nun sıcak savaş alanlarında geçirdiği hazırlık yıllarında bu ruhu her gün, her saat pratiğiyle yaşatmış ve İsrail siyonizmine karşı Filistin halkı ile omuz omuza süren direniş ortamında doruk noktasına ulaştırmıştır. Bu yıllardaki pratiği ve 2 Mayıs 1981'de Arzun Kalesinde şehit düşen Abdülkadir ÇUBUKÇU yoldaştan 5 Haziran 1982'de başlayan direniş sırasında şehit düşen 10 PKK partizanına kadar uzanan şehitler zinciri ile PKK, Ortadoğu halkları nezdinde öylesine şerefli bir yer edinmiştir ki, bugün de PKK bilinçlerde direniş, yurtseverlik, enternasyonalizmin ve kahramanlığın bir timsali olarak yaşatılmakta ve saygı gör-

mektedir. Bu, onlarca değerli Parti kadrosunun kanı ve yüzlücesinin değerli emeği ile yazılmış ve hiçbir gücün hiçbir şekilde karartamayacağı bir gerçekliktir.

Partimiz, Filistin Direniş Şehitlerimizin şerefle taşıdıkları yüce enternasyonalizm bayrağını bugün Kürdistan toprakları üzerinde geliştirdiği ulusal kurtuluş savaşıyla daha da yükseklerde dalgalandırmaktadır. O, önderlik ettiği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının kaydettiği gelişmelerle Ortadoğu ve dünya halklarına sıcak dayanışma mesajları iletmekte, Kürdistan zemininde emperyalizm ve sömürgecilik vurdurduğu darbelerle halklara karşı enternasyonalist görevini layıkıyla yerine getirmektedir. Partimizin, Kürdistan'ın Ortadoğu devrimleri açısından bir kilit rolü bulunduğu ve PKK'nin devrimci ideolojisinin, Ortadoğu'da Marksizm-Leninizmin egemen hale gelmesinde belirgin roller oynayacağı şeklinde formüle ettiği ve Filistin Şehitlerimiz tarafından da pratikte doğrulanan tezi bugün daha da belirginlik kazanmaktadır. İsrail siyonizminin saldırısı ve ardından emperyalizm ile Ortadoğu gericiğinin Filistin Devrimini tasfiye etme yolunda geliştirdikleri politikaların önemli ölçüde etkili olması Ortadoğu açısından Kürdistan Devriminin önemini ön plana çıkardı. Aynı şekilde, başta Filistin direnişinin önderliği olmak üzere, Ortadoğu devrimci halk hareketlerinin teslimiyet ve reformizm derin tahribatlarını bünyelerinde taşımaları, Marksizm-Leninizm yüce ideolojisinin yaşatılması ve yaygınlaştırılmasında PKK'nin önemi daha da artırdı. PKK yalnızca Kürdistan halkı açısından değil, Ortadoğu halkları açısından da taşıdığı önemin bilincinde olarak, temsil ettiği devrimci değerlere sahip çıkmakta ve Kürdistan Devrimini ulaştırdığı boyutla, halklara karşı yükümlendiği görevleri yerine getirmedeki kararlılığını göstermektedir.

Enternasyonalizmin büyük temsilcileri Filistin Direniş Şehitlerimizin anılarının gereklerini yerine getirmenin yolu da buradan geçmektedir. Onlar emperyalizm, siyo-

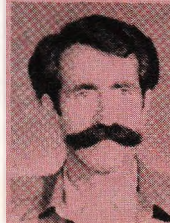
nizm ve Ortadoğu gericiğinin bölgeli direniş güçlerine mezar etme ve halkları zifiri karanlıklar içine gömmeye planlarına karşı kararlılıkla direnerek, halkları aydınlığa çıkarmanın, direnişi yaşatmanın ve Ortadoğu'yu bu karanlık güçlerden temizlemenin savaşını yürüttüler ve bu uğurda son nefeslerine dek direndiler. Onlar, Marksizm-Leninizm, ulusal bağımsızlık, halkların özgürlüğü ve sosyalizm bayraklarını yükselttiler, proleter enternasyonalizmin seçkin örnekleri oldular. O halde, onların anıları ancak Kürdistan Devrimini yükseltip tüm Ortadoğu halklarının kurtuluş mücadelesini besleyen güvenilir bir üs haline getirmek ve Marksizm-Leninizm yüce ideolojisini her türlü saldırıdan koruyarak tüm Ortadoğu'ya egemen kılmakla yaşıtılabilir; direniş şehitlerimiz ancak böyle layık olunabilecektir. PKK, bugün ulusal kurtuluş mücadelesini ulaştırdığı düzey ve Marksizm-Leninizme bağlılığı ile bunu yapabilecek güce olduğunu kanıtlamış, şehitlerinin anılarının gereğini yerine getirmedeki kararlılığını ortaya koymuştur.

Şehit düşülerinin 4. yıldönümünde Filistin Şehitlerimiz, Veli ÇAKMAK, İsmet ÖZKAN, Kemal ÇELİK, Mehmet ATMACA, İrfan AY, Şahabettin KURT, Şerif ARAS, Mustafa MARANGOZ, Emin YAŞAR ve Abdullah KUMRAL yoldaşlar, Ortadoğu devrimlerinin şafağı olmaya yürüyen Kürdistan Devriminin gelişip güçlenmesinde, Partimizin bölge ve dünya halklarına silahlı direniş eylemleriyle gönderdiği devrimci dayanışma mesajlarını da; Ortadoğu halklarının emperyalizm, siyonizm, sömürgecilik ve gericiğe karşı gelişen mücadelelerinde ve Filistin-Kürdistan-Lübnan halklarının devrimci kardeşliğinde yaşıyor. Onlar, proleter enternasyonalizmi yüce ruhunda bayraklaşarak halklarımızın elinde birer zafer yemine dönüşüyor ve yolu-muzu aydınlatmaya devam ediyor. Ortadoğu halklarının mücadeleciliği birliktir, her zamankinden daha güçlü olarak, emperyalizmi ve her türden uşakları tehdit ediyor ve zafere giden kızıl yolu aydınlatıyor.

- Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

-Filistin Direniş Şehitlerimiz Ölümsüzdür!

Yeni Bir Yıldönümünde Haziran Direniş Şehitlerimizi Saygıyla Anıyoruz

Koroğlu KESER
Şahin AKAR
Celal KORELİ
Hüseyin KANPAK
Ahmet YETKİN
Hasan YILMAZ
Muhsin ...
Hasan BULUT
Fadıl TUNÇ
Hasan ...
Zülfü TÜRK
Nezir ABAK
Hemo ...
Sadık ...
Mehmet ÖZDEMİR